

Οικονομία

5

5000

Τα Οικογενειακά μας

Η ΕΓΧΡΩΜΗ φωτογραφία, η πραγματική εγχρωμη φωτογραφία, αυτή, δηλαδή, που παίρνεται με ειδικά φίλμς ή πλάκες Έκτακρόμ, Κοντακρόμ κλπ., όχι ή εκ των υστέρων χρωματισμένη, απαιτεί, για να επιτύχει, κόπους και έξοδα, που ο αναγνώστης δύσκολα μπορεί να τα φανταστεί. Η «Οικογένεια», που πρώτη στην Ελλάδα παρουσίασε το δυσκολό αυτό είδος της φωτοτυπογραφικής τέχνης, είναι υποχρεωμένη, για να τροφοδοτήσει τις δυο κεντρικές πολύχρωμες σελίδες της, ν' απαιτήσει συνεχώς και αποκλειστικώς στον τομέα αυτόν πέντε από τους καλύτερους συνεργάτες της. Από πενήντα ή και εξήντα πλάκες, που το κόστος της κάθε μι-ας υπερβαίνει πολλές φορές τις 200.000 δρχ., ξεδιαλώνονται οι εξή ή επτά εικόνες, που συνθέτουν σε κάθε τεύχος τις «Μορφές της Ελλάδος». Ωστόσο, η επιτυχία που σημείωσαν οι πολύχρωμες φωτογραφικές σελίδες της «Οικογένειας», μάς έδωσαν να στην προσπάθειά μας, που γρήγορα θ' αποδώσει — όπως θα δόσει — ακόμη ικανοποιητικότερα αποτελέσματα.

ΤΗΝ εβδομάδα αυτήν, ο Σπύρος Μελάς και ο Χρ. Χαϊρόπουλος — στο χρονογράφημά του της διπλής στήλης ο πρώτος, στο διάλογό του, που θα διαβάσετε στη σελίδα 39, ο δεύτερος — διέλεξαν το ίδιο θέμα: Τήν ώρα και κοκκέτα γυναίκα, που βρίσκεται, όμως, πιά στο κατώφλι του φθινοπώρου. Η σύμπτωση δεν ήταν κατά παραγγελία. Απλώς η εμπνεύσις ήταν κοινή και οι δυο συνεργάτες μας έδωσαν, ο καθένας με τον τρόπο του, από μια ωραία ιστορία.

ΝΕΟ τύπο εξωφύλλου σάς παρουσιάζουμε σήμερα. Πιστεύουμε να σας άρεσε. Στα προσεχή τεύχη, θα δώσουμε, δέβαινα, πάλι συνθέσεις των ζωγράφων μας, εναλλασσόμενες πάντα με φωτογραφικά θέματα.

ΠΡΙΝ δώδεκα ακριβώς χρόνια, έντελως τυχερά, ένα παιδάκι άνακάλυψε τη Σπηλιά του Περάματος Ιωαννίνων, μίαν από τις ωραιότερες και μεγαλύτερες της Εύρώπης. Εκεί θα σάς μεταφέρει σήμερα, ο φωτογραφικός φακός του Βάσου Μίγκου. Δυό άλλες ελληνικές εικονογραφημένες καμπάνιες, με εξαιρετικό ενδιαφέρον, πλουτίζουν αυτό το τεύχος: «Τά Ιστορικά στίγία των Αθηνών» — δσα περισώζονται ακόμα — και το «Μουσείο του Έλληνικού Θεάτρου». Διαβάζοντας την πρώτη, θα γνωρίσετε και το σπίτι όπου έζησε και αγάπησε την κόρη των Αθηνών ο λόρδος Βύρων. Στο μεταξύ, ο Μίγκος έχει ξεκινήσει για την κορυφή της Γκαμήλας, στην Ήπειρο, με την υπόσχεσι να φέρει νέες καταπληκτικές φωτογραφίες.

Οικογένεια

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΤΟ σπήλαιο του Περάματος Ιωαννίνων, το ωραιότερο και το μεγαλύτερο, που έχουμε στην Ελλάδα, άνακαλύφθηκε το 1941, από ένα παιδάκι, το Γιάννη Κοντογιάννη. Τότε, στις φοβερές εκείνες ημέρες του πολέμου, ο άμαχος πληθυσμός της περιοχής, κατά την ώρα των βομβαρδισμών, κατέφευγε σε ένα μικρό φυσικό καταφύγιο, που σχημάτιζε η προεξοχή ενός βράχου, στα ριζά του λόφου «Γορίτσας», είκοσι μόλις μέτρα από το δημόσιο δρόμο Λυκοστόμου — Ιωαννίνων.

Μία μέρα, σε ώρα επιδρομής Ιταλικών αεροπλάνων, ο μικρός Γιάννης Κοντογιάννης, παίζοντας σε μία γωνιά, έβρισε με ένα ξυλάκι το χώμα. Ξαφνικά, είδε να σχηματίζεται μπροστά του μία μεγάλη τρύπα. Τήν άνοιξε περισσότερο, και, με το θάρρος που του έδινε η άγνοια του κινδύνου και η παιδική του περιέργεια, χώθηκε μέσα, σύρθηκε σαν άρουραϊός προς το βάθος και ξαφνικά βρέθηκε σε ένα εύρύχωρο υποχθόνιο κοίλωμα.

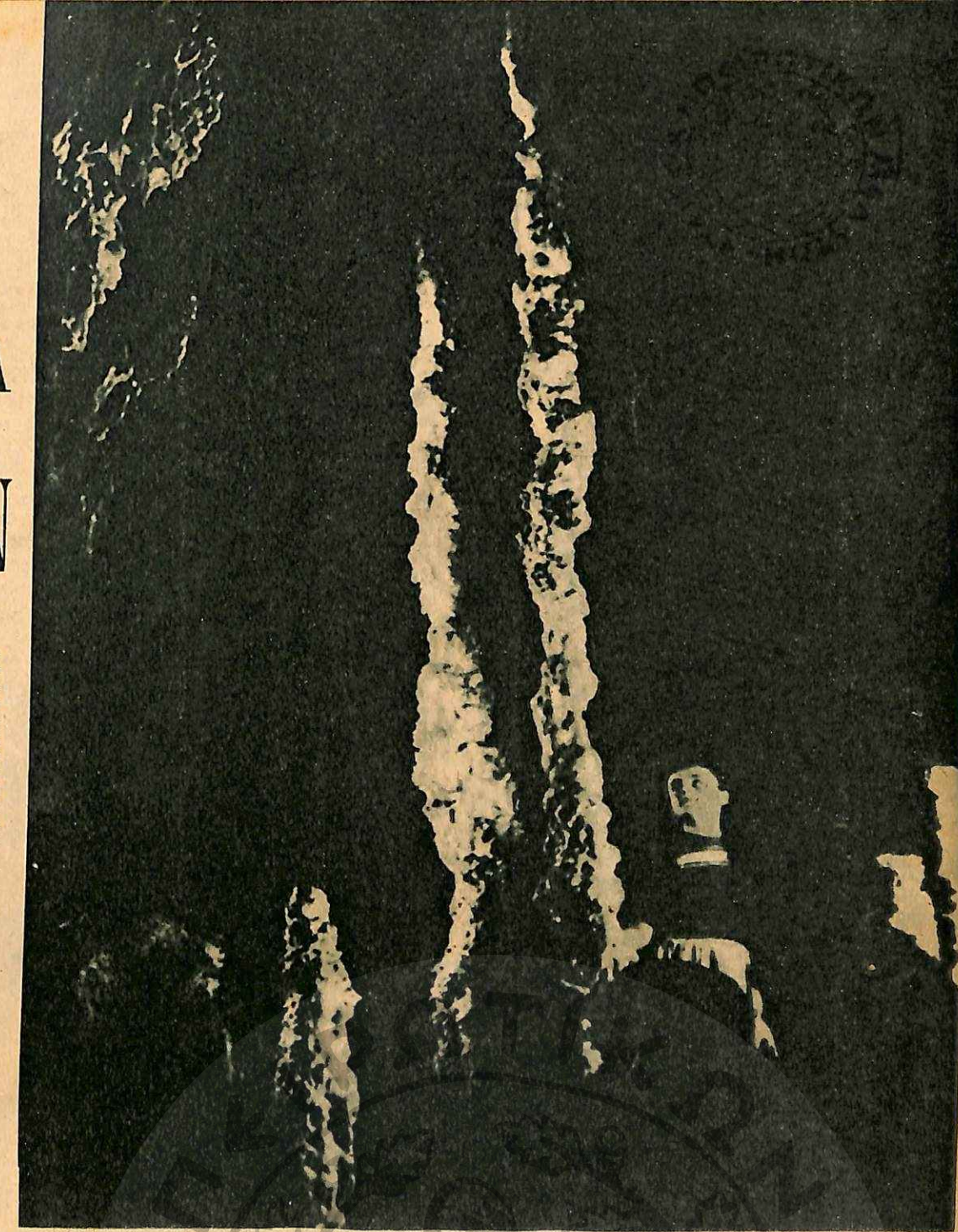
Οι δικοί του και οι άλλοι, που στο διάστημα αυτό δεν είχαν αντίληψη τη φυγή του μικρού Γιάννη, ξαφνιάστηκαν, ακούγοντας τη φωνή του μέσα από το βράχο να τους καλή :

— Έλατε, έλατε! Βρήκα μία μεγάλη σπηλιά. Μία σπηλιά, όπου στέκομαι όρθιος!...

Αμέσως, όλοι, με επί κεφαλής το γέρο Σωτήρη Ζάκα, έσκαψαν το άνοιγμα, δημιούργησαν μία φαρδιά διόδο και, σε λίγο, βρίσκονταν σε μία μεγάλη σπηλιά. Η χαρά τους ήταν μεγάλη: Είχαν τώρα στη διάθεσί τους, για ώρα κινδύνου, ένα άνετο και σίγουρο καταφύγιο. Κα-νείς δε σκέφτηκε τότε, ότι ο μικρός Γιάννης είχε άνακαλύψει κάτι περισσότερο από ένα καταφύγιο. Ότι ο υπόγειος αυτός θάλαμος δεν ήταν παρά μόνο η είσοδος, η αρχή ενός τεραστίου σπηλαίου.

Ήρθε η κατοχή, έπειτα η άπελευθέρωσις, ο συμμοριτοπόλεμος. Στο διάστημα αυτό, η σπηλιά, δηλαδή η είσοδος της, χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές ως καταφύγιο. Και μόλις το 1951, η ύπαρξίς της έγινε ευρύτερα γνωστή και απο-τολήθηκε η πρώτη εξερεύνησίς της. Και τότε μόνο αποκαλύφθηκε, ότι κάτω από το λόφο του Περάματος υπήρχε ένα υπέροχο μυθικό παλάτι, με τεράστιες αίθουσες, που η φύσις τις διακόσμησε με τα πιο παράξενα άραβουργήματα, πανύψηλες κολώνες, φατώματα από κρύσταλλα, δάπεδα στολισμένα με λογίων-λογίων σχέδια, λιμνούλες, εξώστες, βω-μούς, ένα εξάισιο δημιούργημα της φύ-σεως, μέσα στα έγκατα του βουνού.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

«Ωριμες Κυρίες»

ΕΝΑΣ φίλος, μου διηγείτο τις προάλλες:

— Όταν ή ώριμη κυρία μπήκε στο σαλόνι προκάλεσε άληθινή αίσθησι... Για όλα έχετε γράψει. Μά γι' αυτό το χαρακτηριστικό της εποχής μας, που έχει καταργήσει το «έρωφ» και που οι ώριμες κυρίες εξακολουθούν να είναι έρω-τεύσιμες και μάλιστα πιά έρωτεύσιμες από τις νεαρές, δεν έχετε πει τίποτα... Αυτή ή ώριμη κυρία, πρώην Άρτεμις, έχει περάσει τώρα στην κατάσταση της Ήρας. Δεν ξαίρω αν ο Δίας θα προτιμούσε, απ' αυτή, τις κοινές θνητές, που κυνηγούσε με μανία ο υπερμπάντης... Όμως εγώ, που σου μιλάω, θ' άφηνα γι' αυτήν και την όρεκτικώτερη κοπέ-λα. Οι όμορφες γυναίκες μοιάζουν σε τούτο με τ' άστρα — έχουν δυο στάδια μ' εξαιρετικές λάμψεις: Λιγάκι μετά την άνατολή τους και λιγάκι πριν από τη δύσι τους.

— Μά, δε μου λέτε, τον ποιητή θα μάς κάνετε τώρα;

— Για τις γυναίκες, φίλε μου, μόνο ποιητικά πρέπει να μιλάμε, είδεμη πρέπει να σωπαίνουμε. Άφήστε με να σας την περιγράψω. Χιονισμένα τα όμορφα, κατάστιλβνα μα-λιά: μάτια γεμάτα από ένα θερμό και συνταραχτικό «χαίρε» προς το παθητικό τραγούδι του έρωτα, που αποτελεί τη με-γάλην υπόθεσι του φύλου της: δέρμα φρέσκο άκόμα, με τη φρεσκάδα του ώριμου καρπού, που πρόκειται σε λίγο να μαραθεί και να λυώσει για πάντα κορμί τέλος με τα πλού-τη του τιτσανικού «εβέδηλου έρωτα» και που ανατριχιάζει από το προαίσθημα της μεγάλης στιγμής, που θα σημά-νει, όταν ή έρωτική αίσθησις θα πεθάνει και θα χαράξει ο-ριστικά μία γραμμή διαχωριστική ανάμεσα από τη ζωή του πάθους και τη γεροντική παγερή γαλήνη. Είναι, σάς δεδαίω, ένα θέαμα. Το ύφος της, το σφρίγος της, ή ματιά της, τα μαλλιά της, ή δουδή πεισματάρικη φιλαρέσκεία της, ή νεα-νική ευθυμία της, τα πάντα! Μόλις παρουσιάστηκε, κυριάρχη-σε. Η λάμψις των νέων γυναικών, που τραβούσαν ως εκείνη τη στιγμή την προσοχή των κυριών, ξεθώριασε, όπως στο στε-ρέωμα τ' άστρα, όταν βγει το φεγγάρι. Όλα τα φλέρτ τρέσανε κοντά της. Και την τρώγανε με τα μάτια. Η ώ-ριμη κυρία έχει στην εποχή μας μία έλξη που δεν την είχε γνωρίσει άλλοτε. Τι σημαίνει αυτή ή έλξις; Γυρεύουμε τον έμπειρο αντίπαλο, το γνώστη της στρατηγικής, της τεχνι-κής και των θελήτρων της ήττης; Ζητάμε κοντά στην έ-δονη και τη συνειδησί της; Γυρεύουμε τη συνήσι, που συμ-πληρώνει με το θέλητρο της συντροφιάς τις άπολαύσεις του σεξουαλικού στοιχείου; Δεν ξαίρω. Αυτό που ξαίρω είναι ότι δεν υπάρχει πιά όριο ηλικίας εκεί όπου άλλοτε τα σαράντα σήμαιναν την άποχώρησι από τη διτρίνα του φλέρτ. Η ώριμη γυναίκα μένει στην πρώτη γραμμή της φω-τιάς, πρό πάντων όταν έχει προσωπικότητα. Ο θρύλος την παρακολουθεί, με το έλαφρό εφρού-φρου, που θάκανε μία ούρα νυχτερινής τουαλέττας από ταφτά. Της έχουνε κατα-λογίσει περιπέτειες, που δε μπόρεσε να σκεπάσει πάντα με τους πέπλους της μυστικότητας. Και αυτό προσθέτει ένα δυνατό θέλητρο στο γυναικείο φθινόπωρο. Όλες οι άνοιξεις του σαλονιού επαναστάτησαν για την προτίμησι που δείξε-σ' αυτήν ο άνδρικός πληθυσμός. Στα μάτια όλων των νέων κυριών ανέθηκε ή πράσινη λάμψις του φθόνου, συγκρατημένη από την κοσμική πειθαρχία, μά εύκολοδιάβαστη. Και πολ-λά θαμμένα χιλάκια ψιθύρισαν: «Μά τί της βρίσκουν; Αύ-τή είναι... γρηά!...». Δεν ξαίρω, αν πήρε τίποτα τ' αυ-τί της. Ένα χαμόγελο υπεροχής ίχνογραφήθηκε στα χιλάκι της. Μά, σε λιγάκι, την άκούσαμε να λέει δυνατά: «Μά δεν πηγαίνετε τώρα και στα κορίτσια!... Τόσα λουλούδια πα-ραπονούνται!...». Κανένας δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Ο ήλιος της ώριμότητας μάς είχε κάμει όλους δορυφόρους του...

Αυτά μου διηγήθηκε ο φίλος. Και δεν τα βρήκα δίόλου άπίθανα. Ούτε ή όμορφιά, ούτε ή θερμότητα, ούτε το περι-όφημο σέξ-άππλ έχουν ηλικία. Αυτό το είδε θαυμάσια ο ποιητής της αρχαιότητας — ο Εύριπίδης — όταν έπτε: «Τών ωραίων και το φθινόπωρο είν' όμορφος».

Φορλούνιο

Οικογένεια

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝ-ΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑ-ΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΥΣ: ΕΥΑΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, ΤΗΛ. Ε 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39, ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΙΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

35.221. ΚΑ.Ι-ΡΟΝ 16, RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 260.000. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ \$ 8 "Η Ε 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39, ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΙΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

Ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς τοῦ Περάματος Ἰωαννίνων, στὰ ριζὰ τοῦ λόφου Γορίτσα, σὲ ἀπόστασι μὲνός εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο.

Ἄνω: Ὁ διάδρομος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κυρίως σπηλιά, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἐβδόμητα μέτρα, ἀρχίζει νὰ γίνετα ἀνηφορικός καὶ ὀλισθηρός. Ἡ διάβασίς του εἶναι δύσκολη. Κάτω: Ἡ εἴσοδος τῆς πρώτης μεγάλης αἵθουσας μὲ τοὺς περίφημους σταλακτίτες. Ἡ αἵθουσα αὕτῃ ἔχει ἐμβαδὸν 6400 τετραγωνικά μέτρα περίπου καὶ ὕψος 10 ἕως 12 μέτρα.

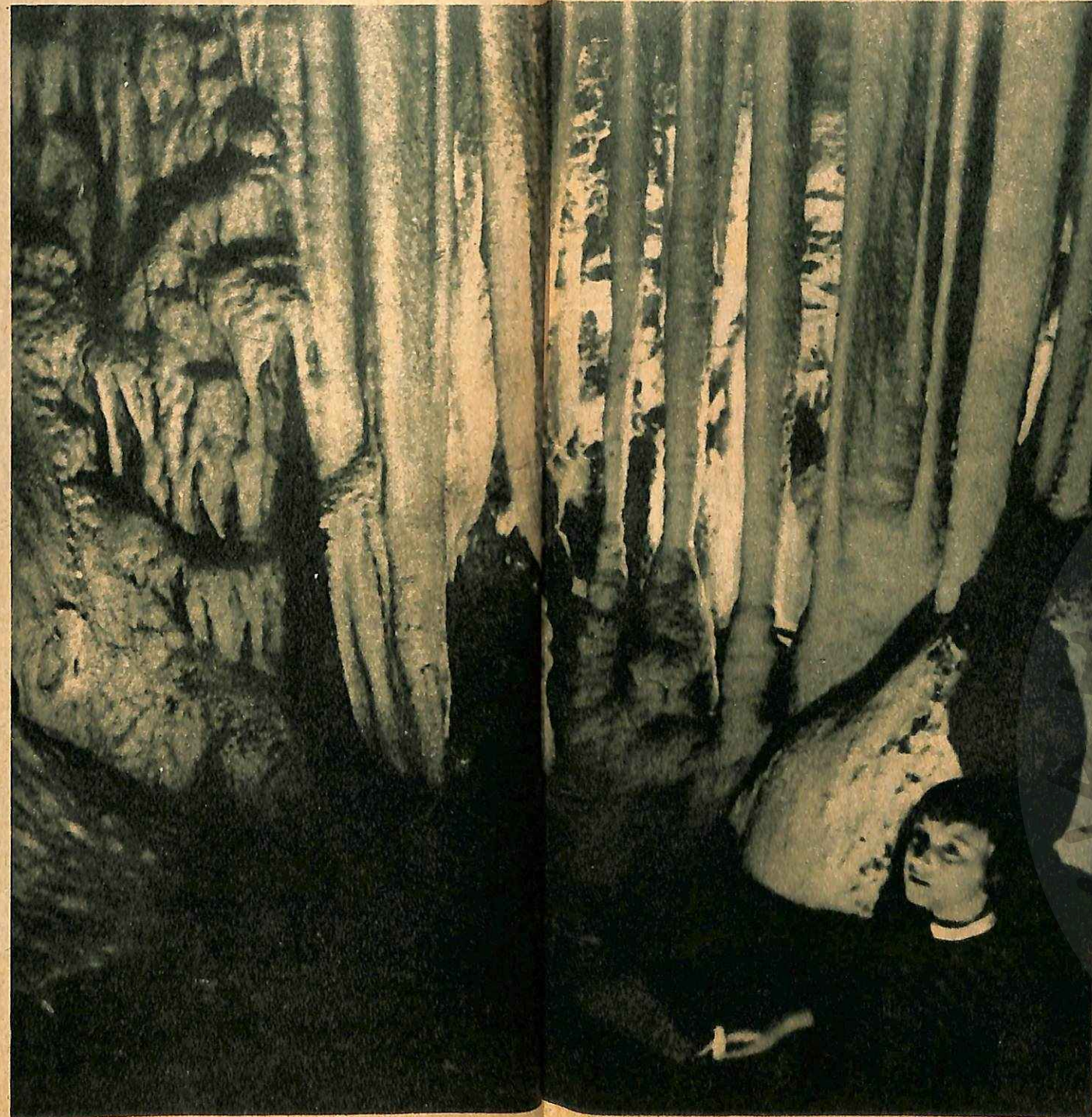

ΥΠΟΓΕΙΟΣ

ΓΙΑ νὰ ἐπισκεφθῇ κανεὶς ὁλόκληρο τὸ σπήλαιο τοῦ Περάματος Ἰωαννίνων, χρειάζεται ἀρκετὲς ἡμέρες. Τὸ μήκος του, ἀπὸ τὴν εἴσοδο ὡς τὴν τελευταία του ἄκρη, εἶναι περισσότερο ἀπὸ 600 μέτρα. Ἐνας μεγάλος διάδρομος, μήκους σχεδὸν 130 μέτρων, ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν εἴσοδο στὴν πρώτη μεγάλη αἴθουσα. Κατὰ τὴ διαδρομὴ πρὸς αὐτὴν, συναντοῦμε μιὰ σειρά ἀπὸ «θαλάμους», ποὺ ὁ μεγαλύτερος ἔχει ἐπιφάνεια κάπου 1.000 τετραγωνικά μέτρα. Ὁ διάδρομος στὴν ἀρχή, εἶναι σχετικὰ στενὸς καὶ ἡ ὁροφὴ του μόλις ὑπερβαίνει, στὸ ψηλότερό της σημεῖο, τὰ πέντε μέτρα. Στὰ μισὰ περίπου τῆς διαδρομῆς, ἡ φυσικὴ αὐτὴ στοᾶ, στενεύει τόσο, ὥστε τὸ πέρασμα γίνεται δύσκολο καὶ ὁ δρόμος παίρνει ἀνηφορικὴ κλίσι 60 σχεδὸν μοιρῶν. Σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει ἡ κλίσις νὰ ἐλαττώνεται καὶ στὰ τελευταία 30 μέτρα ἡ στοᾶ γίνεται πάλι φαρδύη καὶ ψηλοτάβανη.

Ἡ πρώτη μεγάλη αἴθουσα, ποὺ ἀπλώνεται, ξαφνικά, μπροστὰ μας, εἶναι ἕνας τεράστιος χώρος σὲ σχῆμα πετάλου. Τὸ θολωτὸ ταβάνι του φθάνει σὲ ὕψος δέκα μέτρων καὶ στολίζεται ἀπὸ ὑπέροχους σταλακτίτες, κυρίως πρὸς τὶς ἄκρες του. Τὸ δάπεδό της εἶναι γεμάτο ἀπὸ μεγάλους καὶ

Χαρακτηριστικοὶ ραβδωτοὶ σταλακτίτες στὰ τοιχώματα τῆς καμπῆς τοῦ πετάλου, ποὺ σχηματίζει ὁ μεγάλος θάλαμος.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

μικροὺς σταλαγμίτες, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς παράξενου κοιμητηρίου μὲ σταυροὺς, ἀγάλματα, κηροπήγια καὶ χιονισμένα κυπαρίσσια.

Ἀπὸ τὸ θόλο κρέμονται μεγάλα τσαμπιά ἀπὸ νυκτερίδες, ποὺ δίνουν στὸ περιβάλλον ἀκόμη πιδ μυστηριακὴ ἀτμόσφαιρα. Στὸ κέντρο, ὑπάρχει ἕνας κυκλώπιος στῦλος, ποὺ φαίνεται νὰ ὑποβάσται τὸν τεράστιο θόλο.

Προχωρῶντας πρὸς τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς μεγάλης αἵθουσας, συναντοῦμε τὸ λεγόμενο «θεωρεῖο», δηλαδὴ ἕνα φυσικὸ ἐξώστη. Ἡ θέα ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι πραγματικὰ φαντασμαγορικὴ. Τὰ τοιχώματα ὁλόγυρα ἀστράφτουν σὰ νὰ εἶναι στολισμένα μὲ χιλιάδες διαμάντια.

Συνεχίζοντας τὴν πορεία μας, φθάνουμε στὸν «Παρθενῶνα». Εἶναι ἕνας θάλαμος ποὺ ὑποβάσταιται ἀπὸ πέντε στήλες, ποὺ μοιάζουν μὲ δωρικὲς κολῶνες. Στὴν ἐπόμενη αἴθουσα, τὸ «Μουσεῖο», σταλακτίτες καὶ σταλαγμίτες σχηματίζουν τὶς πιδ παράξενες μορφές: περίεργα ζῶα, ἄγριους πολέμιστάς, ἀμφορεῖς, ὀκταπόδια, κοράλλια...

Ὑστερα ἀπὸ τὸ «Μουσεῖο», ἀκολουθεῖ ἡ «αἴθουσα τῶν χαρτῶν». Ἐδῶ τὸ δάπεδο μοιάζει μὲ ἀνάγλυφο ἐπιτελικὸ χάρτη, ποὺ ἐπάνω του ξεχωρίζουν ποταμοὶ καὶ βουνά.

Τὸ σπήλαιο τελειώνει μὲ τὴ δεύτερὴν μεγάλη αἴθουσα, στὴν ὁποία φθάνουμε ἀπὸ δύο διαφορετικὲς στοᾶς. Καὶ ἐδῶ ἡ ἐντύπωσις εἶναι φαντασμαγορικὴ, μὲ τοὺς σταλακτίτες, ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὸ θόλο σὰν βαρυτίμοι πολυέλαιοι.

Ἄνω: Στὴν αἴθουσα τοῦ «Μουσείου», ἕνας σταλακτιτὴς σὲ σχῆμα καταρράκτου, μὲ πολλὰ πτώσεις. Φωτιζόμενος ὁ σταλακτιτὴς αὗτός, παρουσιάζει φαντασμαγορικὸ θέσμα. Κάτω: Μιὰ ἀκόμη σειρά ἀπὸ ραβδωτοὺς σταλακτίτες, στὴν αἴθουσα αὕτῃ, ποὺ σχηματίζουν ἕνα κροσσωτὸ παραπετάσμα, ἀνάμεσα στὴν αἴθουσα αὕτῃ καὶ τὰ διαμερίσματα τοῦ «Μουσείου».

ΤΑ ρούσικα καράβια, δυο μεγάλα κομμάτια, ή καπιτάνα κι' ένα δεύτερο, έχουν άρραξει στις Κυτρίες, ανοιχτά στον κόλπο της Καλαμάτας. Είναι μέρες που έκλεισε ο Αύγουστος του 1831. Κι' ή θάλασσα σαρώθηκε τή μπουνάτσα, τὰ δουνά, τὰ δεντρά πεθυμάνε χειμώνα, λαχταρήσανε άπ' τού τώρα τόν ψυχρόν άνεμο. Τό άποσταμένο καλοκαίρι πάει νά κάτσει, πάει ν' άκουμπήσει άπά-νου στο φθινόπωρο, όπου και νά-νοι άρχίζει ό σποριάς.

— Έκεί που βλέπετε — λέει στους άξιωματούχους ό "Έλληνας δραγουμάνος, δείχνόντάς τους πρός τή δυτικά τόν όρίζοντα — είναι ή Μεσσηνία, ή γή τού Θε-ού. "Ένα σπέρνει, δέκα θερίζεις. Μόνο που τήν κάψανε οι άραπά-δες ως τὰ Γιαντιόσκινα.

— Κι' από τούτη τή μεριά; — "Από τούτη τή μεριά άρ-ίζει ή Μάνη, τὰ Κακαβούλια. Τό βουνό τó λένε Σέλιτσα. Κι' από τή Σέλιτσα κι' έδωθε ούτε χύλα-τα, ούτε νερά. Μόνο ντουφέκια. Κι' όλα τὰ ντουφέκια είναι έτοι-μα αυτές τīs ήμέρες. "Έτσι τó θέλησε ό Κυβερνήτης, ό φίλος σας.

Οι Ρώσσοι ζήτανε από τό δρα-γουμάνο πληροφορίες κι' εκείνος τους μιλά για τήν κατάσταση:

— Ο Καποδίστριας βρίσκειται στή μαχαίρια με τούς Μανιάτες. Τόν περασμένο Φλεβάρη έγιναν ταραχές, ξεσηκώθηκε στο Λιμέ-νι ό Κατσίος ό Μαυρομιχάλης με τούς δικούς του, με τὰ παλληκά-ριο του. Μόλις τ'όμαθαν στ' "Α-νάπλι έγινε μεγάλος σματάς. "Ο Πετρόμπεης έζήτησε νά κατέ-βει στή Μάνη, για νά βάλει τά-ξη — ήτανε σίγουρος πώς θά τόν άκούγαν και σά γέροντα και σάν άρχηγό τής φαμίλιας. "Αλλά ό Κυβερνήτης, πεισματωμένος από τὰ νέα, δέν τόν άφησε. "Έφυγε κρυφά με καΐκι. "Ο Κυβερνήτης τότε πείσωσε περισσότερους κι' έ-δωσε στον Κανάρη μπουγιουντί νά τόν κυνηγήσει. Τόν κυνήγησε χωρίς νά χάσει καιρό, τόν πρό-φτασε στο Κατάκωλο, κι' από τό Κατάκωλο τόν έφερε πιασμένον στ' "Ανάπλι. Τά παραπέρα θά τὰ ξαίρετε. "Ο Κυβερνήτης κρατά κλεισμένον τόν Πετρόμπεη στο "Ιτς-Καλέ. Νά γιατί τὰ ντου-φέκια τής Μάνης είναι έτοιμα. Οι Νεραϊδογέννητοι δέ θά τή σηκό-σουν τέτοια προσβολή, νά μού τό θυμάστε! "Ο Κωσταντής, ό άδερ-φός τού Πετρόμπεη, κι' ό Μπεη-ζαντέ-Γιωργάκης, ό γυιός του, δέν πήγανε στ' "Ανάπλι για κα-λό...

Σ' ΑΥΤΟ τó σημείο έσταμάτη-σε ή συζήτηση, γιατί με μιά δάρκα από τīs Κυτρίες έφτασεν ή γυναίκα που περιμένανε στήν καπιτάνα. "Όταν σέ λίγο ανέδη-κε, άκούμποντας στο μπράτσο έ-νός νέου συνοδού, όλοι παραμερί-σανε μπροστά της. Θύμιζε άρ-χαίο φάντασμα, θύμιζε ίσκιό τής έλληνικής τραγωδίας, έτσι όπως έπροχωρούσε, αούτηρή, με περή-φανο ήμισ, με άνένδοτο βλέμμα, γεμάτο μοίρα και πείρα από τό θάνατο. Οι Ιστορικοί τήν παρο-μοιάζουν με τήν "Εκάβη τού ό-μπρικού Πριάμου, πουχε τὰ πολ-λά παιδιά, πουχε τὰ πολλά έγ-γόνια, και τάειδε όλα σχεδόν μα-τωμένα, θερισμένα από τόν πόλε-μο. "Ήταν ή γρηά μάνα τού Μπέη τής Μάνης, που ζούσε ακόμη εκεί-νο τόν καιρό.

"Ο Ρώσσος ναύαρχος Ρίκορντ έτρεξε άμέσως νά τή χαιρετήσει, νά τήν τοποθετήσει ό ίδιος σ' έ-να καθίσμα.

— Σας άκούω — τής είπε με σεβασμό, φωνάζοντας τό δραγου-μάνο νά κοντοζυγώσει. Και θάμαι εύτυχής νά σας βοηθήσω, άν περ-νάει από τό χέρι μου.

— Νά τού πεις — άρχισε με άδρό, με τραχύ τόνο ή γρηά γυ-ναίκα — πώς αυτό που κάνει εί-ναι άδικο. Και τ' άδικο στον τό-πο μας δέν τό θέλουν ούτε οι άν-θρωποι, ούτε ό Θεός που προσκυ-νάμε, που πιστεύομε.

— Σέ ποιόν νά τό πώ; — Στόν Κυβερνήτη, στον Κα-ποδίστρια. "Εσ' είσαι Μόσκοδος και θά σ' άκούσει. Νά βγάλεϊ τό παιδί μου από τό "Ιτς-Καλέ, που τό φυλάκιζε σάν κακούργο.

"Έλεγε ετό παιδί μου κι' ή γρηά τής είχε μιά τρυφερότητα νέας μητέρας, μ' όλο που ό Πε-τρόμπεης είχε γεράσει κι' εκεί-νος από καιρό.

— Δέν ξαίρει — έξακολούθη-σε, κοιτάζοντας τό Ρώσσο ναύαρχο κατάματα — τί έδωσε ή δική μου γενιά σέ τούτο τόν τόπο. Τό Σκυλογιάννη τόν έκαψαν, τόν έ-σφαξαν μισοκαυμένον οι Τούρκοι. Τό γυιό του, που πολεμούσε μαζί, τόν έσφαξαν κι' εκείνον οι Τούρ-κοι. "Ο Πιέρος πήγε από μπάλα κι' αυτός. "Ο Γιάννης σκοτώθη-κε στο Νιόκαστρο. "Ο Λιάς πο-λέμησε στήν Τριπολιτσα, πολέμη-σε στο Βαλτέτι κι' άφισε τὰ κόκκαλά του στο Στούρα, στον "Ανεμόμυλο. "Ο Κυριακούλης σκο-τώθηκε στή Σπλάτζα, στο Φανά-

ΔΥΟ ΜΠΗΣΤΟΛΙΕΣ

ΤΟΥ Γ ΦΤΕΡΗ

ρι, χτυπόντας τόν Κεχαγιάμπε. "Ο Κωσταντίνος κράτησε τή Βέρ-γα, πήρε φαλάγγι τούς "Αραπά-δες τού Μπραΐμη στο Δηρό, πο-λέμησε στον Πολυτζάραβο. "Ο Γιωργάκης στα Δερβενάκια. Δέ μετριούνται τὰ παλληκάρια τής γενιάς μου, που δώσανε τό αίμα τους.

Τό γεροντικό τής μάτι έκόιτα-ξε άγνάντια, τό σπίτι τών Μαυ-ρομιχαλαίων στīs Κυτρίες. — Τό βλέπει αυτό τό σπίτι; ρώτησε τό Ρώσσο ναύαρχο. "Εκεί μέσα ό γυιός μου, μαζί με τόν "Αντωνόμπεη από τό Μαραθονήσι

και με τόν Τρουπάκη τό Μούρτζι-νο από τήν "Αντρούβιστα, άπο-φασίσανε τόν ξεσηκωμό, τό Εικο-σιένα.

"Ο Ρίκορντ παρακολουθούσε με δαυτάτο σεβασμό αυτή τή γρηά δραματική γυναίκα, που είχε κλά-ψει τóσους άγαπημένους νεκρούς, όλα τὰ χρόνια που κράτησε ή "Ε-πανάσταση.

— Νά τού πεις νά βγάλεϊ τό Μπέη από τή φυλακή, τό γρηγο-ρότερο. "Έτσι νά τού πεις τού Κορφιάτη. Νά τόν βγάλεϊ, και για τό δικήν και για τό κεφά-λι του...

— Νά πής τού Καποδίστρια νά βγάλη τό γυιό μου από τή φυλακή — άν θέλη τό δικήν και άν άγαπά τό κεφάλι του!

ΣΤΟΝ ΑΪ ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

"Εσηκώθη, εύχαρίστησε και, κα-θώς δέν έβλεπε καλά, αναήτησε, ψάχνοντας όλόγυρα με τὰ δάχτυ-λα, τό χέρι τού συνοδού της. "Ο νέος Μανιάτης τήν ώδήγησε σιγά-σιγά. "Όταν έκασε στή θάρκα, φώναξε πάλι στο ναύαρχο:

— Νά τόν βγάλεϊ από τή φυ-λακή, και για τό δικήν και για τό κεφάλι του...

"Ο Ρίκορντ, πηγαίνοντας σέ λίγο στ' "Ανάπλι, μίλησε στον Καποδίστρια για τή συνάντησή του με τή μάνα τού Μπέη. Και χωρίς νά τού τονίσει τὰ στενα-της λόγια, τούδειξε, ώστόσο, πώς είναι άνάγκη νά προσέξει, νά δώ-σει τέλος σ' αυτή τήν κακή πε-ριπέτεια. "Ο Κυβερνήτης φαίνε-ται πώς μαλάκωσε, πώς δέχτηκε νά συναντηθεί με τό Μπέη. Θά τόν δεχότανε τήν άλλη μέρα, πα-ράγγειλε μάλιστα νά τόν κατε-δάσουν με συνοδεία από τό "Ιτς-Καλέ.

ΤΗΝ άλλη μέρα ό Κυβερνήτης άλλαξε γνώμη. Λένε πώς τό "Ιδιο πρωί ήρθε στ' "Ανάπλι μ' έ-να καράδι τό εύρωπαϊκό ταχυδρο-μείο, και, μέσα στīs ξένες έφη-

μερίδες που τούφεραν, διάδασε βίαια άθρα εναντίον του έμπνευ-σμένα από τούς έχθρους του, που παραμονεύανε στήν "Υδρα με τούς Κουντουριώτες. Αυτό τόν θύ-μωσε πολύ. Κι' έβγήκε περίπατο, δίνοντας έντολή νά οδηγήσουν και πάλι τόν Μπέη στή φυλακή του.

"Εκείνος ήρθε τήν ώρα που τού-χαν όρίσει, κατεβαίνοντας τόσα και τόσα σκαλιά μ' όλα του τὰ γεροντάματα. Τού είπαν πώς ό Κυβερνήτης δέν πρόκειται νά τόν δεχτεί. Κατέβασε ντροπισσμένος τὰ μούτρα του και πήρε τό δρό-μο ξανά ανάμεσα στή συνοδεία. Περνώντας κάτω από τό σπίτι τού Γιωργάκη και τού Κωσταντή, είδε τό γυιό του και τόν άδερφό του στο παράθυρο.

— Πατέρα, τ' είναι; τού φώ-ναξε ό Μπεηζαντές.

— Δέ βλέπετε τ' είναι; τούς άποκρίθηκε, κουνώντας πικρά τό ταπεινωμένο γεροντικό του κε-φάλι.

Και κίνησε πάλι για τή φυ-λακή.

Οι δυο Μαυρομιχαλαίοι κοιτα-χτήκανε. Κι' ήταν σάν νά πήραν πιά όριστικά τήν άπόφαση που

γύριζε από μέρες στο μυαλό τους. Σ' ένα δοκουμεντό τής εποχής, που τό διατήρησε μέσα στή συλ-λογή του ό Βλαχογιάννης, περι-γράφεται μ' αυτό τόν τρόπο τό έγκλημα:

"Ο Κυβερνήτης λειτουργιότανε στή μικρή ένοριακή εκκλησία τού "Αϊ-Σπυριδωνα, τού Κορφιάτη άγιου. Πήγαينه πολύ πρωί.

Βγήκε από τό Παλάτι ντυμέ-νος θαυγάλαξη ρεντιγκότα, με διπλά κουμπιά άσημένα που πα-ρασαίνανε τό φοινίκια, μ' άσπρο λινό πανταλόνι και κασέτο από τόσα θαυγάλαξη κι' αυτό. Τό σύνολο έμοιαζε με στολή στρατι-ωτική ρωσική. Πέρασε από τό Συντριβάνι, έστριψε δεξιά, ώπου έφτασε στο πλάτωμα τής εκκλη-σίας. Τότε, άνηφορικά, στο άνοιγ-μα τού μικρού δρόμου που πήγα-νε κάτω στο κάστρο, είδε τούς Μαυρομιχαλάδες νά παραφάνα-νε, άντικρύζοντας τή θύρα τού καθο-λικού, όπου θάμπαινε. Μιά στιγ-μή δίστασε και κοντοστάθη, μά ξανάπιασε τό δρόμο του και χαι-ρέτησε. Τότε άρχίζει άμέσως και τελειώνει για τόν Καποδίστρια ή τραγωδία.

Είναι πολύ πρωί, 27 Σεπτεμ-βρίου 1831. Μέρα Κυριακή. Οι Μαυρομιχαλαίοι χτυπάνε με τīs μπιστόλες τους, ό ένας από τή μιά μεριά, ό άλλος από τήν άλ-λη. Μιά σφαίρα τόν θρήκε στο κεφάλι, έγειρε. "Ο Μπεηζαντέ Γιωργάκης, ό γυιός τού Πετρό-μπεη, που λένε πώς ήταν ό ώρι-ότερος Μαυρομιχάλης εκείνα τὰ χρόνια, έδωλε γρήγορα ένα μα-χαίρι και τόν έχτύπησε στήν κοι-λιά.

Γίνεται πανικός, όλο τό πρωί-νό "Ανάπλι άναστατώνεται. "Ο Κοζώνης, ό κουλοχέρης σωματο-φύλακας τού Καποδίστρια, βγά-ζει τήν μπιστόλα του και χτυπά τόν Κωσταντή, τόν άδερφό τού Πετρόμπεη, καθώς τρέχει για νά γλυτώσει. Τόν λαβώνει. "Ο Κω-σταντής δάζει δηλ του τή δύνα-μη, για νά προχωρήσει, νά σω-θεί. "Ο στρατηγός Φωτομάρας τόν σημαδεύει από τό παράθυρο τού σπιτιού του, τόν βρίσκει κι' αυ-τός. Πέφτει κάτω, ό κόσμος τόν άρπάζει, τόν σέρνει κατάχαμα. Λένε πώς, εκεί που τόν τραβού-σανε σάν πληγωμένο άγρίμι, τούς έφώναξε:

— Μή με λερώνετε, μή με ντρο-πιάζετε, παιδιά. Και ρίχτε λάβι στήν πόρτα τού "Αϊ-Σπυριδωνα.

"Όταν τόν άποτελειώσανε σέ λίγο, πέταξαν τό παραμορφωμέ-νο του πτώμα στή θάλασσα.

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ έφτασε τρέχον-τας στο Γαλλικό Προξενείο, εκεί φίλησε τή μπιστόλα που σκό-τωσε τόν Κυβερνήτη και παρέδωθε στον πρόξενο. Με τήν παράκληση νά προστατέψει τήν τιμή του. "Ο λαός έπολιόρκησε τό Προξενείο, φοβερίζοντας πώς θά βάλεϊ φωτιά. "Ο φρουράρχος "Αλμεΐδας έδήλω-σε στον πρόξενο πώς δέν έχει τήν αναγκαία στρατιωτική δύναμη για νά κρατήσει τήν τάξη. "Ο πρόξενος υποχώρησε. "Ο Γιωργά-κης ό Μαυρομιχάλης παραδίνεται για νά οδηγηθεί στή φυλακή.

"Η δική του έγινε γρήγορα. Και σέ λίγες μέρες ντουφεκίστηκε, δίνοντας ό ίδιος τό παράγγελμα στους στρατιώτες και χωρίς νά δεχτεί τό μαύρο κάλυμμα που τού πρόσφεραν για νά σκεπάσει τό πρόσωπό του.

"Η έκτέλεση έγινε μπροστά ά-πό τό καγκλωτό παράθυρο τού Πετρόμπεη, τού πατέρα του, για νά τή βλέπει...

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ έφτασε τρέχον-τας στο Γαλλικό Προξενείο, εκεί φίλησε τή μπιστόλα που σκό-τωσε τόν Κυβερνήτη και παρέδωθε στον πρόξενο. Με τήν παράκληση νά προστατέψει τήν τιμή του. "Ο λαός έπολιόρκησε τό Προξενείο, φοβερίζοντας πώς θά βάλεϊ φωτιά. "Ο φρουράρχος "Αλμεΐδας έδήλω-σε στον πρόξενο πώς δέν έχει τήν αναγκαία στρατιωτική δύναμη για νά κρατήσει τήν τάξη. "Ο πρόξενος υποχώρησε. "Ο Γιωργά-κης ό Μαυρομιχάλης παραδίνεται για νά οδηγηθεί στή φυλακή.

"Η δική του έγινε γρήγορα. Και σέ λίγες μέρες ντουφεκίστηκε, δίνοντας ό ίδιος τό παράγγελμα στους στρατιώτες και χωρίς νά δεχτεί τό μαύρο κάλυμμα που τού πρόσφεραν για νά σκεπάσει τό πρόσωπό του.

"Η έκτέλεση έγινε μπροστά ά-πό τό καγκλωτό παράθυρο τού Πετρόμπεη, τού πατέρα του, για νά τή βλέπει...

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ έφτασε τρέχον-τας στο Γαλλικό Προξενείο, εκεί φίλησε τή μπιστόλα που σκό-τωσε τόν Κυβερνήτη και παρέδωθε στον πρόξενο. Με τήν παράκληση νά προστατέψει τήν τιμή του. "Ο λαός έπολιόρκησε τό Προξενείο, φοβερίζοντας πώς θά βάλεϊ φωτιά. "Ο φρουράρχος "Αλμεΐδας έδήλω-σε στον πρόξενο πώς δέν έχει τήν αναγκαία στρατιωτική δύναμη για νά κρατήσει τήν τάξη. "Ο πρόξενος υποχώρησε. "Ο Γιωργά-κης ό Μαυρομιχάλης παραδίνεται για νά οδηγηθεί στή φυλακή.

"Η δική του έγινε γρήγορα. Και σέ λίγες μέρες ντουφεκίστηκε, δίνοντας ό ίδιος τό παράγγελμα στους στρατιώτες και χωρίς νά δεχτεί τό μαύρο κάλυμμα που τού πρόσφεραν για νά σκεπάσει τό πρόσωπό του.

"Η έκτέλεση έγινε μπροστά ά-πό τό καγκλωτό παράθυρο τού Πετρόμπεη, τού πατέρα του, για νά τή βλέπει...

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ έφτασε τρέχον-τας στο Γαλλικό Προξενείο, εκεί φίλησε τή μπιστόλα που σκό-τωσε τόν Κυβερνήτη και παρέδωθε στον πρόξενο. Με τήν παράκληση νά προστατέψει τήν τιμή του. "Ο λαός έπολιόρκησε τό Προξενείο, φοβερίζοντας πώς θά βάλεϊ φωτιά. "Ο φρουράρχος "Αλμεΐδας έδήλω-σε στον πρόξενο πώς δέν έχει τήν αναγκαία στρατιωτική δύναμη για νά κρατήσει τήν τάξη. "Ο πρόξενος υποχώρησε. "Ο Γιωργά-κης ό Μαυρομιχάλης παραδίνεται για νά οδηγηθεί στή φυλακή.

"Η δική του έγινε γρήγορα. Και σέ λίγες μέρες ντουφεκίστηκε, δίνοντας ό ίδιος τό παράγγελμα στους στρατιώτες και χωρίς νά δεχτεί τό μαύρο κάλυμμα που τού πρόσφεραν για νά σκεπάσει τό πρόσωπό του.

"Η έκτέλεση έγινε μπροστά ά-πό τό καγκλωτό παράθυρο τού Πετρόμπεη, τού πατέρα του, για νά τή βλέπει...

Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ έφτασε τρέχον-τας στο Γαλλικό Προξενείο, εκεί φίλησε τή μπιστόλα που σκό-τωσε τόν Κυβερνήτη και παρέδωθε στον πρόξενο. Με τήν παράκληση νά προστατέψει τήν τιμή του. "Ο λαός έπολιόρκησε τό Προξενείο, φοβερίζοντας πώς θά βάλεϊ φωτιά. "Ο φρουράρχος "Αλμεΐδας έδήλω-σε στον πρόξενο πώς δέν έχει τήν αναγκαία στρατιωτική δύναμη για νά κρατήσει τήν τάξη. "Ο πρόξενος υποχώρησε. "Ο Γιωργά-κης ό Μαυρομιχάλης παραδίνεται για νά οδηγηθεί στή φυλακή.

"Η δική του έγινε γρήγορα. Και σέ λίγες μέρες ντουφεκίστηκε, δίνοντας ό ίδιος τό παράγγελμα στους στρατιώτες και χωρίς νά δεχτεί τό μαύρο κάλυμμα που τού πρόσφεραν για νά σκεπάσει τό πρόσωπό του.

"Όσα δέν λέγει ή ΙΣΤΟΡΙΑ

ΘΥΛΙΚΟ ΣΠΑΘΙ

ΕΝΑ από τὰ θρυλικά σπα-θια ήταν τού προεπανα-στατικού ήρωα Μητρομάρα, τού Μεγαρίτη πρωτοκλέφτη.

"Η παράδοση λέει, πώς τό σπαθί τού Μητρομάρα, κανείς άλλος άπ' αυτόν δέν μπορού-σε νά τό βγάλη άπ' τό θηκά-ρι του. "Ήταν φοβερό, και, ό-που έπεφτε σκορούσε τό βά-νατο. Κάποτε, ό πρωτοκλέ-φτης χτύπησε στο μοναστήρι τής Φανερωμένης μιά μαρμα-ρένια κολώνα, κι' έκοψε άπ' αυτήν ένα κομμάτι έφτά όκά-δες. Πρίν από χρόνια, τό σπα-θί τού Μητρομάρα κι' ή κομ-μένη κολώνα βρίσκονταν ακό-μα στο μοναστήρι τής Φανε-ρωμένης. Αυτό, και τό τραγού-δι του μάς τό βεβαιώνει:

"Αφήνω τό ντουφέκι μου στήν Παναγιά στήν Τήνο, αφήνω τὰ κουμπούρια μου πάνω στον "Αϊ Μελέτη, αφήν' τό θλιβερό σπαθί μέσ' στή Φανερωμένη.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

ΣΤΑ 1814, οι Κυδωνιάτες στείλιανε στον "Αδამάντιο Κοραή, στο Παρίσι, πέντε χι-λιάδες γρόσια για νά τούς άγοράσει διδλία κι' όργανα τής φυσικής για τό Γυμνάσιό τους.

"Απ' αυτά τὰ χρήματα, τού γράφανε οι Κυδωνιάτες νά ξο-δέψη ό Κοραής τρακόσια γρό-σια νά κάνει τήν εικόνα του και νά τούς τή στείλη, για νά τή βάλουν στο Γυμνάσιο.

"Ο Κοραής άρνήθηκε, γρά-φοντάς τους: "Η ταλαίπωρος "Ελλάς δέν έχει ακόμη άξίους εικόνων άνδρας...

Αυτό τό έμαθε ό φίλος τού Κοραή, Σταμάτης Ροδοκανά-κης, Χιώτης, που έμενε στο Παρίσι. Ζήτησε άπ' τό δά-σκαλο νά τού όριση μιά ώρα για νά φέρη ζωγράφο νά τού φτιάξη τό πορτραίτο, που ή-θελε τάχα νά τό έχη στο δω-ματίό του.

— "Ω! "Οραίου άνδρός ει-κόνα έπεθύμησας, είπε χαριτο-λογώντας ό Κοραής.

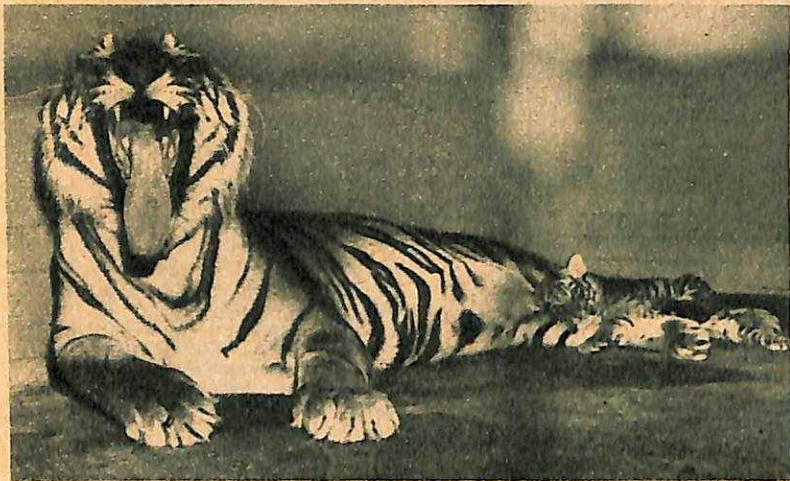
"Ο Ροδοκανάκης έπέμενε, μά ό δάσκαλος ήταν άμετά-πιστος:

— Ουδέποτε θέλω συγκατα-τεθ' νά ζωγραφθώ. Εικόνας άξιοι είναι μόνοι οι μεγάλοι άνδρες.

"Ο Ροδοκανάκης συνεννοή-θηκε τότε με κάποιον Πο-λωνό ζωγράφο, νά τόν πα-ρουσιάση στον Κοραή και στή γρήγορα και κρυφά νά τόν σκτισάρη. "Έτσι κι' έγινε. "Α-πό τό πορτραίτο που έφτιαξε ό Πολωνός, ό Ροδοκανάκης έ-δγαλε αντίγραφα, σέ χαλκο-γραφίες. Κάτω άπ' τήν εικό-να, ό Βάμβας έγραψε αυτό τό επίγραμμα: "Ελλάς, τήν σην εικόνα άθάνατον όραν βουλο-μένη, σου μη δίδοντες, όμω-σιν "Ελληνας ζωγράφου ύφη-ρπασε". Επίτιδες αλλάξα-νε τήν εθνικότητα τού ζωγράφου, για νά μ'ήν κακοφανή τού Κο-ραή.

"Η εικόνα αυτή τού Κοραή, κυκλοφόρησε σ' όλη τήν ύπό-δουλη τότε "Ελλάδα.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

Η Ντάκα, η τίγρις που γεννήθηκε το 1944 στο Ζωολογικό Κήπο της Νέας Υόρκης, έχει μιά αδυναμία: να την φωτογραφίζουν. Κάθε φορά που βλέπει φωτογραφική μηχανή, ξεπλύνεται, ανοίγει το στόμα της και παίρνει την πόδα που βλέπετε, ενώ ένα από τα νεογνά της είναι ξεπλωμένο στα πόδια της.

Η μεγαλύτερη διασκέδαση των παιδιών του Λονδίνου είναι το «ρομπότ που μιλά», έξω από το θέατρο Μάρλμπορ. Το ρομπότ κινεί τα μάτια και τα χείλη καί, με ειδικό σύστημα μικροφώνων, δίνει στα παιδιά οδηγίες για τους κανονισμούς της Τροχαίας. Δύο κοριτσάκια προσφέρουν ένα γλυκό στο ρομπότ.

Ένα από τα μικρότερα, αλλά και περιεργότερα ζώα του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου είναι ο «Πήτερ», που έχει τη μανία να κρεμιέται στο χέρι του φύλακος και ν' ακούει το τίκ-τάκ του ρολογιού. Ο κρότος αυτός είναι η ετυχία του. Και τα παιδάκια διασκεδάζουν πολύ με την ιδιότητα του χαριτωμένου αυτού ζώου.

Η ζωή μας ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΕΙΣΘΕ φίλιππος; Αν ναι, τότε θα σάς ενδιαφέρει να μάθετε πόσα αλογα έχουν τρέξει στα δυο τελευταία χρόνια, που επανήρξε η λειτουργία του Ιπποδρόμου στο Φαληρικό Δέλτα. Από τις 17-6-1951 μέχρι 31-12-1951, έγιναν 26 Ιπποδρομιακές συγκεντρώσεις, στις οποίες διεξήχθησαν 147 Ιπποδρομίες με συμμετοχή 799 αλόγων. Με απλή αριθμητική πράξη, λοιπόν, φαίνεται ότι σε κάθε συγκεντρώσει έλαβαν μέρος 30.73 αλογα και σε κάθε Ιπποδρομία μετέσχον... 5.44. Κατά το 1952, διεξήχθησαν περισσότερες συγκεντρώσεις κι' έτρεξαν περισσότερα αλογα. Στη διάρκεια του έτους πραγματοποιήθηκαν 70 Ιπποδρομιακές συγκεντρώσεις. Σ' αυτές έγιναν 423 Ιπποδρομίες και μετέσχον 2.653 αλογα. Επομένως, σε κάθε Ιπποδρομιακή συγκεντρώσει έλαβαν μέρος 37,9 Ιπποί και σε κάθε Ιπποδρομία αντιστοιχούν 6.27 από τα ευγενικά τετράποδα.

Μέχρι της 14-6-1953 πραγματοποιήθηκαν 47 Ιπποδρομιακές συγκεντρώσεις. Έγιναν κατ' αυτές 283 Ιπποδρομίες και συμμετέσχον 1.735 αλογα.

ΤΩΡΑ με τις ζέστες, οι πελάτες των αναψυκτηρίων, των καφενείων και των ζαχαροπλαστείων, ζητούν από τους σερβιτόρους ποτήρια νερού. Πολλοί μάλιστα διαμαρτύρονται όταν το εγκαρσούν άργη να φέρη το δίσκο με το δροσιστικό. Έχετε άραγε σκεφθή πόσα χιλιόμετρα διανύει ένας σερβιτόρος κατά το διάστημα της εξυπηρέτησής των πελατών του; Η στατιστική έχει δυο αριθμούς: Ο ένας αφορά τους σερβιτόρους, που σερβίρουν τα ποτά στο εσωτερικό των καφενείων, ο άλλος εκείνους που το καλοκαίρι περιπολούνται τους πελάτες των στίς πλατείς. Οι πρώτοι κατά μέσον όρο κάνουν — δια τεθλασμένης — περί τα τέσσερα χιλιόμετρα, στη διάρκεια της ημερησίας εργασίας των. Μεγαλύτερη διαδρομή κάνουν τα εγκαρσόνια, που εξυπηρετούν κέντρα όπως της πλατείας Συντάγματος, του Ζαπτείου ή τα παραλιακά. Οι σερβιτόροι αυτοί περπατούν κάθε μέρα από τραπέζι σε τραπέζι περί τα 6—8000 μέτρα. Δηλαδή, ο σερβιτόρος αυτός θα μπορούσε μέσα σε 146 μέρες να περάσει τα χερσαία σύνορα της πατρίδας μας. Μέσα σε 72 μέρες θα είχε διανύσει την απόσταση των 582 χιλιομέτρων, που απέχει η Αθήνα από τη Θεσσαλονίκη.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΓΙΑ να καταπολεμήσει τους λαθρεπιβάτες, η Εταιρία Τροχιοδρόμων στην Μπατάβια της Ίνδουσίας, κατέφυγε σε ένα εξυπνότατο και αποτελεσματικό στρατήγημα: Αρίθμησε όλα τα εισιτήρια, και κάθε τέλος του μηνός γίνεται κλήρωση, για να κερδίσει ο τυχερός αριθμός 50 λίρες. Μ' αυτό τον τρόπο, η Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

ΣΤΗ Βιέννη, ιδρύθηκε μιά ασφαλιστική εταιρία, που αναλαμβάνει να περιφρουρήσει την αξιοπρέπεια των μπεκρηδών. Ειδικώς εκπαιδευμένοι υπάλληλοι, τριγυρίζουν έξω από τα μπάρ και τις ταβέρνες νύχτα μέρα, περιμαζεύουν τους βαρέως μεθυσμένους πελάτες της Εταιρίας και τους μεταφέρουν με ειδικά αυτοκίνητα σε άσυλο, όπου τους παρέχεται κάθε περίποίηση. Εκεί, ο «ασφαλισμένος» μπεκρης μπορεί να πη και να κάνει ό,τι θέλει, να κοιμηθεί, να ζητήσει να τον καθαρίσουν ή να του σιδερώσουν τα ρούχα. Και το πρωί, πηγαίνει στην εργασία του φρέσκος φρέσκος.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΑΝΑΠΗΡΑ

ΕΝΑΣ μανιώδης καπνιστής πίπας στο Άρκανσας, ο Άλμπερτ Χαίλντ, έπενδυσε και κατεσκεύασε ένα ιδιότυπο τσιμπούκι, εφωδιασμένο με εσωτερικό αυτόματο αναπτήρα. Έτσι, οι καπνιστές δε θανατώνονται στο έδαφος, όπως συμβαίνει ει συνήθως, σβήνει η πίπας τους. Δε θα έχουν παρά να πατήσουν ένα κουμπάκι. και ο καπνός θα παύσει να βγαίνει. Ο Άλμπερτ Χαίλντ, που είναι μηχανικός σε συνεργείο επισκευής αυτοκινήτων, με περιωρισμένο μισθό, έλπιζε, τώρα να γίνει πλούσιος με την εφεύρεσή του, που τη διαπραγματεύεται ήδη με ένα εργοστάσιο αναπτήρων.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

ΣΩΤΗΡΙΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΜΙΑ άλλη εξυπνη αμερικανική επινόηση είναι το «μπαστούνι της σωτηρίας», που προστατεύει τους πεζούς από τα τροχοφόρα. Χιλιάδες Αμερικανών το μεταχειρίζονται ήδη, όταν κυκλοφορούν τη νύχτα. Το σωτήριο αυτό μπαστούνι, έχει στο εσωτερικό του, μιά μπαταρία. Φτάνει ν' ακουμπήσετε την κάτω άκρη του στο έδαφος, και αμέσως ανάβει ένα ζωηρό κόκκινο φωτάκι, δρατό στο σκοτάδι από απόσταση 200 μέτρων. Το πρωτότυπο μπαστούνι, είναι εφωδιασμένο και μ' ένα κουμπί, που, εσύ μόλις το πατήσετε, εκπέμπει

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Σ' ένα παλαιοπωλείο της Ρώμης έκτιθεται η κούκλα αυτή, που παίζει πιάνο. Είναι βενετσιάνικο κομποτέχνημα και στοιχίζει 800.000 λιρέτες. Η κούκλα παίζει τέσσερες άριες από τον «Φάουστ» του Γκουνό. Λειτουργεί με σύστημα ελατηρίων.

Σε πολλές επαρχίες της Ιαπωνίας εξακολουθούν ακόμα να χρησιμοποιούνται παλαιότερες μέθοδοι καλλιέργειας, όπως ο αρχαίος αυτός τροχός για το πότισμα του ρυζιού, που τον κινεί με τα πόδια της μιά χωρική, με την περιεργή ενδυμασία της.

Ο Φερνάν Λεζέ, ο περίφημος μοντέρνος Γάλλος ζωγράφος, ασχολείται τώρα με τη γλυπτική. Και το τελευταίο έργο του τιτλοφορείται «Το λουλούδι που περπατά». Γιατί όχι, όμως, «ο ανεμιστήρας»;

ΣΕ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

Ενα δυνατό σφύριγμα. Έτσι, και όταν ακόμη είναι όμιχλη, οι αυτοκινητιστάι προειδοποιούνται εγκαίρως.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ο ΔΟΚΤΩΡ Ντόναλντ Σλότερ, πρύτανης του πανεπιστημίου της Ντακότα (Η.Π.Α.), θέλοντας να δίνει το καλό παράδειγμα, έπειραματίζεται έπάνω στον ίδιο τον εαυτό του με διάφορα ναρκωτικά φάρμακα. Τελευταία, όμως, ο οργανισμός του συνήθισε τόσο στα ναρκωτικά, ώστε χρειάστηκε να εισαχθεί ο θαρραλέος επιστήμων στο ειδικό νοσοκομείο ως... τοξικομανής!...

ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ενός διαφημιστικού γραφείου στο Παρίσι, είχε την εμπνεύσει να διαφημίσει τις μηχανές ενός γαλλικού εργοστασίου κατασκευής ηλεκτρικών πλυντηρίων με τον εξής πρωτότυπο τρόπο: Έξασέλυσε δυο... γαϊδουράκια στις συνοικίες του Παρισιού, αφοού πρώτα κρέμασε στο λαιμό τους από μιά πινακίδα. Η μιά απ' αυτές έλεγε: «Γιατί δεν πλένω με μηχανή του εργοστασίου Μπρενν;». Και η άλλη: «Γιατί είμαι τετράποδος».

Η εμπνεύσει αυτή είχε τεράστια διαφημιστική επιτυχία, το εργοστάσιο, όμως, δυστόρησε στην πληρωμή του λογαριασμού, όποτε το διαφημιστικό γραφείο άφηρε από την πινακίδα του πρώτου γαϊδουριού τη λέξη «εδέν». Ο εργοστασιάρχης υπέβαλε μήνυση επί συκοφαντική δυσφημίσει

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

κατά του διαφημιστικού γραφείου και η υπόθεσις θα έκδικασθη αυτές τις μέρες, για να εξακριβωθεί ποιά από τα δυο γαϊδουράκια έχει δικήν.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ της αγγλικής πρωτεύουσας, υπολογίζει, ότι στο διάστημα των τριών τελευταίων μηνών, με τη μεγάλη διάδοσι της τηλεόρασεως, έχουν «κλαπή μόνο στο Λονδίνο, απ' τ' άνοιχτά παράθυρα Ισλαμικών ασιτών, αντικείμενα αξίας 200 περίπου χιλιάδων λιρών (16 δισεκατομμύριων δραχμών!). Οι περισσότερες κλοπές του είδους αυτού έγιναν στο χρονικό διάστημα, που οι ένοικοι παρακολουθούσαν, άπορροφημένοι, το πρόγραμμα της τηλεόρασεως. Υστερα από τη διαπίστωσι αυτή, η αγγλική αστυνομία συνιστά στους Λονδρέζους, που κάθονται σε Ισλαμικές διαμερίσματα, να κλείνουν τα παράθυρά τους όταν αρχίζει το πρόγραμμα.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

ΥΠΝΩΤΙΚΟ ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ

Ο ΣΟΙ υποφέρουν από άπννια, ως παρηγορηθούν. Ένας αμερικανικός μουσικός οίκος, έθεσε σε κυκλοφορία ένα υπνωφόρο δίσκο γραμμοφώνων πάνω στον οποίο έχει αποτυπωθή ένα νανούρισμα.

Η γλυκερά φωνή, που επαναλαμβάνει δίχως παύσι το νάνι νάνι, και ο βαθύς ήχος του οργάνου που τη συνοδεύει, επιδρούν τόσο καταπραύν-

τικά στον άκροατή, ώστε προτοί τελειώσει ο δίσκος, ο άπννος έχει πέσει σε... λήθαργο και ροχαλίζει!

Από την άθροα ζήτησι του δίσκου και από τη δυσφορία των φαρμακοβιομηχανών, που κατασκεύαζον υπνωτικά φάρμακα, μπορεί κανείς να συμπεράνη, ότι η νέα ευεργετική αμερικανική εφεύρεσις σημειώνει μεγάλη εμπορική επιτυχία.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΕΙΟΣ ΛΥΣΙΣ

ΟΤΑΝ η κυρία Ντίπενμπροουκ, από το Σαιν Λούις (Η.Π.Α.), ανήγγειλε στον άντρα της, ότι ήταν αποφασισμένη να τον εγκαταλείψη, εκείνος της αποκρίθηκε, ότι ο καλύτερος τρόπος για να μοιράσουν τα υπάρχοντά των ήταν... η μέθοδος του Σολωμώντος. Και, χωρίς να χάσει καιρό, έπηρε ένα πριόνι και... έκοψε στη μέση όλα τους τα έπιπλα!...

ΓΑΜΟΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΣΤΟ Νητρώιτ, των Ηνωμένων Πολιτειών, ένας γάμος ετελέσθη στη μέση της γεφύρας των «προσδευτών», που αποτελεί τών σύνορο μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Καναδά στο σημείο αυτό. Οι άρχες των δυο χωρών επέτρεψαν την τέλεσι του γάμου, επειδή ο γαμβρός, πρόσφυς από μιά χώρα της Ανατολικής Ευρώπης, δεν είχε άδεια εισόδου στις Ηνωμένες Πολιτείες, ενώ, αφ' έτέρου, το διαζύγιο της Αμερικανίδας μνηστής του ήταν πολύ πρόσφατο, ώστε να μην της επιτρέπεται ακόμη να παντρευτεί στο καναδικό έδαφος!...

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Το καπέλλο ξαναγυρίζει. Αφού επί αρκετά χρόνια οι άνδρες είχαν καταργήσει — από οικονομία ή από μόδα — το καπέλλο, τώρα επανέρχεται σ' αυτό. Και με την ευκαιρία αυτή, μιά αγγλική εφημερίδα κάνει μιά περίεργη διαπίστωσι, που βασίζεται στις παρατηρήσεις των καπελλάδων: τα κεφάλια των ανθρώπων μεγαλώνουν με την ηλικία. Ο διάσημος Άγγλος αρχαιολόγος σερ Θάδμπερς Πέτρι φοροδύσε καπέλλο αριθμό 6½ όταν ήταν 21 χρόνων — 7 1/8 όταν ήταν 30 χρόνων, 7 1/4 όταν έγινε 40 και 7½ όταν έφθασε στα 60.

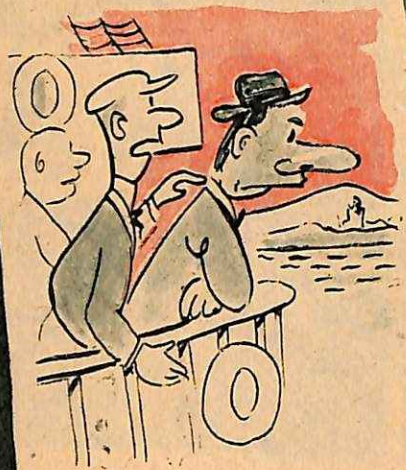
Στους διασημούς άνδρες που φορούν, μεγάλα καπέλλα περιλαμβάνονται ο Τσώρτσιλ, που φορεί αριθμό 7 1/8. Ο Τζην Τάννυ, ο άλλοτε πρωτοπυγμαχός του κόσμου και ο Μπίγκ Κρόσμπυ, φορούν αριθμό 7½, ο δε δούξ του Ουίνδσορ 6 3/4.

Ένα από τα μεγαλύτερα κεφάλια διασημών ανδρών ήταν του μεγάλου Άγγλου φιλοσόφου του 18ου αιώνα Ντέβινε Χιούμ, χρειαζόταν καπέλλο αριθμό 8½. Πριν από 60 χρόνια οι περισσότεροι άνδρες φορούσαν καπέλλο αριθμό 6 5/8. Τώρα φορούν 6 7/8. Οι άνθρωποι, δηλαδή, έχουν τώρα γενικά μεγαλύτερο κεφάλι.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Εταιρία, όχι μόνο γλιτώνει από τους τζαματζήδες, αλλά και πολλαπλασίασε τις εισπράξεις της. Γιατί, συμβαίνει συχνά να πιδαίτης που έχει τη μανία να κυνηγά την τύχη παντού, να ζητά από τον εισπράκτορα αντί να, δυο και τρία εισιτήρια.

Ἀνά Τάς Λουτροπόρεις

— Μὰ κάντε πιὸ μέσα, κύριε, νὰ δοῦμε καὶ μεῖς τὰ Μέθανα.

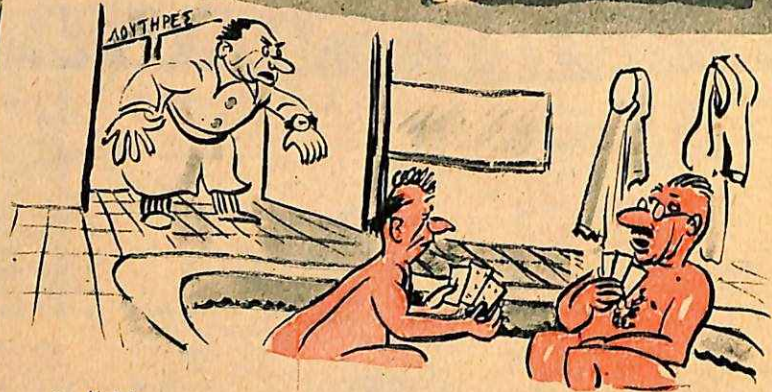
Τὸ πλεύρισμα στὴν προκουαῖα.

— Ρίξε ὅσο θές, μπάρμπα. 'Ε-
μεῖς γιὰ τὸ Αἰδηψό.

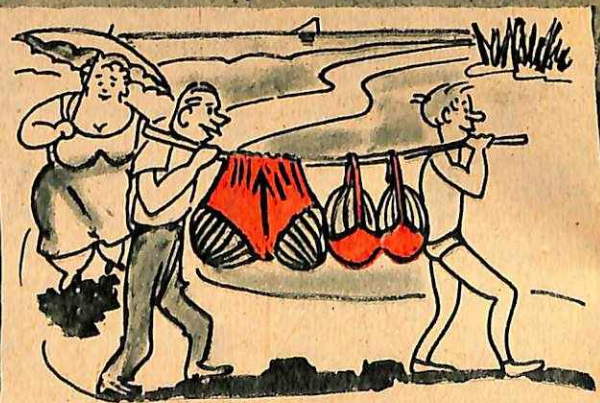
— Μὲ τὸ ζόρι, κυρία Καίτη μου,
νὰ τὸν κάνω νὰ πιῇ νερό;

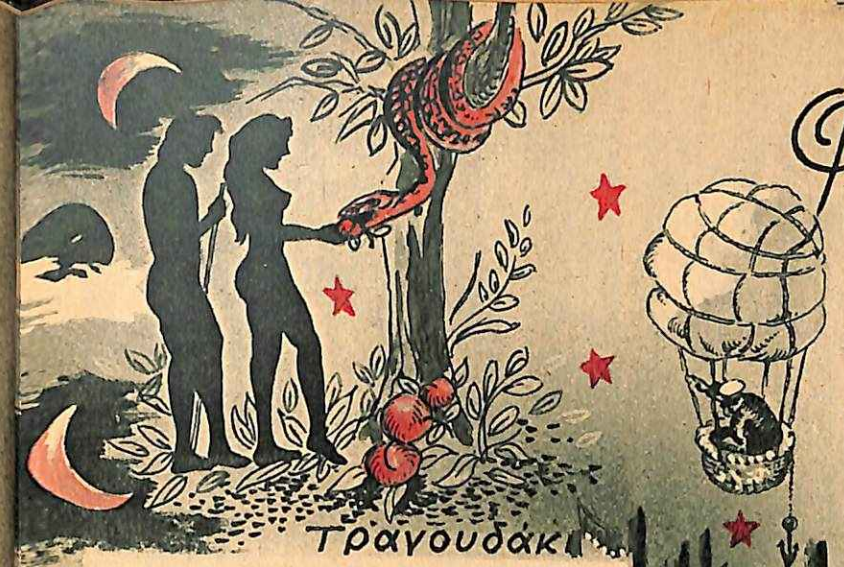
— Καλά, καλά, δὲ χάλασε ὁ κόσμος. Σὲ δέκα λεπτά θαῖνουμε.

— Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε λιανὰ τὸ κλειδί μου
καὶ νὰ μοῦ δώσετε ἓνα 7 κι' ἓνα 8;

— Αὐτὴ τὴ φορὰ πετύχαμε ὠραία καρπούζια
καὶ πεπόνια.

Τραγουδάκι

Χλωμὰ φεγγάρι
ποὺ ὤρες ὁλόκληρες σὲ κυτῶ.
Μόνο μιά χάρη
κάνε μου ἀπόψε ποὺ σοὺ ζητῶ:
Νὰ μὴ σὲ χάσω
πίσω ἀπ' τὴ γκρίζα τὴ συννεφιά.
Γιὰ νὰ ξεχάσω
ἐσένα θέλω γιὰ συντροφιά.
Ὅπως γυρίζεις
ἐσὺ μονάχο στὸν οὐρανὸ
κι' ἐγὼ στοὺς δρόμους
ἀπόψε μόνος μου τριγυρνῶ,
χλωμὸ φεγγάρι
μὴ φύγης πίσω ἀπ' τὴ συννεφιά.
Θάμ' ὅλη νύχτα
μὲ τὴ χλωμὴ σου τὴ συντροφιά.
Α. Σ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φέξε μου νὰ δρῶ γαμπρό!...

Σκέψεις γιὰ τὴ Σελήνην

- * Οἱ γυναῖκες καὶ ἡ Σελήνη μοιάζουν κατὰ τοῦτο: Μᾶς δείχνουν πάντοτε τὴ μιά ὀψη τους.
- * Ὃταν ὁ Ἀδὰμ εἶδε τὴν πανσέληνο, ἀνεζήτησε τὴν Εὐά. Ὃταν ἡ Εὐά εἶδε τὴν πανσέληνο, ἀνεζήτησε τὸν Ὀφί.
- * Ἡ ματαιόδοξη Σελήνη τιμωρήθηκε σκληρὰ ποὺ ἐστρεψε τὴ ράχη στοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ! Τώρα εἶναι ἀναγκασμένη νὰ παρακολουθῇ στοὺς ὑποθνήσιους κινηματογράφους τοὺς ἀπέρους τῆς γῆς.
- * Ἡ Σελήνη εἶναι ἀπαθὴς σὰν Ἀγγλος; ἢ ὁ Ἀγγλος εἶναι ἀπαθὴς σὰ Σελήνη;
- * Ἡ Σελήνη ἀκολουθεῖ μίαν τροχιά. Οἱ γυναῖκες συνήθως ἐκτροχιάζονται.
- * Ἡ Σελήνη ἐμπνέει πάντοτε τοὺς μεγάλους ποιητὰς καὶ τοὺς ἡλίθιους. Οἱ μεγάλοι ποιητὰ γράφουν ἀριστουργήματα, οἱ ἡλίθιοι ἐρωτεύονται!
- * Οἱ γυναῖκες καὶ ἡ Σελήνη εἶναι ἐκ φύσεως πλάσματα σκοτεινὰ καὶ ἐτερόφωτα.
- * Κάποτε προσπαθοῦσαν ν' ἀνασύρουν τὸ φεγγάρι μέσα ἀπ' τὸ πηγάδι μ' ἓναν κουβά. Τώρα προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν μὲ μιά ρουκέττα. Καὶ οἱ δύο προσπάθειες ὀφείλονται στὴν πανανθρώπινη βλακεία.

Φεγγάρι Τοῦ Αὐχανοῦ

ΚΥΤΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἐσὺ, ποὺ ἀεροβατεῖς ἀδιάκοπα στὸ χάος
καὶ πάνω ἀπ' τὴν Ὑδρόγειο
ἔστρωσες δρομολόγιο
Ἀθήνα, Κουκουδάουνης, Βλαδιβοστόκ καὶ Λάος,
Ἐσὺ, ποὺ χρέη ἐκτελεῖς περιπολοῦντος φάρου
Καὶ ποὺ περνᾷς ἀδιάφορα
μῆκη καὶ πλάτη διάφορα
μ' ἀκρίβεια Σαξωνικὴ κι' ὑπομονὴ γαϊδάρου,

Πές μου: χωρὶς ἀντάλλαγμα κάνεις τὸ δορυφόρο;
Τσάμπα σὲ καμαρώνουμε;
Ἡ μήπως σοὺ πληρώνουμε
γιὰ τὴ χλωμὴ σου συντροφιά πολυτελεῖας φόρο;

Γιατὶ οἱ σοφοί, ποὺ ἐρευνοῦν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη,
σοὺ στέλνουν ἐγκλητήριο,
μὲ κατηγορητήριο,
πὼς χώνεις τὴν οὐρίτσα σου σ' ὅ,τι κακὸ συμβαίνει.

Ἐσένα βγάζουν αἷτιο σεισμῶν καὶ ἡφαιστειῶν
κι' ἐσχάτως ἀνεφέρετο,
μὲ τρόπο λίγο αὐθαίρετο,
πὼς εἶσαι ὑποκινητὴς ὡς καὶ τῶν καλλιστείων!

Μ' ἀπ' τίς κατηγορίες τους ἀπ' ὅλες ἡ χειρίστη
εἶναι, πὼς δίχως πρόλογο
σὲ θεωροῦν ὑπόλογο
γιὰ ὅσες ἐστραγγάλισε ὁ μασκαράς ὁ Κρίστι.

Ἀκόμα, σὲ κατηγοροῦν γιὰ τοὺς πολέμους ὅλους,
γιὰ φόνους, γιὰ ἐγκλήματα,
μ' ἑκατομμύρια θύματα,
καὶ ἀποδείξεις ἔχουνε ἀπ'τὲς κι' ἀναμφιδόλους.

Γι' αὐτὸ, ἂν σὲ δικάσουνε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο,
ὅλοι θὰ ποῦν: κοπάνα το
ἐφτά φορές σὲ θάνατο,
μὲ ἄμεσο τουφεκισμό, κρεμάλα ἢ λαιμητόμο.

Μὰ στὸ ξερό σου καύκαλο δὲν πιάνει τὸ μουσκέτο,
καὶ μὲ τὴ γκιλλοτίνα τῶν
εἶναι, θαρρῶ, ἀδύνατον
νὰ ἀποκεφαλίσουνε ἓνα κεφάλι... σκέτο.

Ἀχρηστὴ κι' ἡ κρεμάλα τους μιά κι' εἶσαι κρεμασμένο.
Μ' ἂν σοῦ μινε φιλότιμο,
φεγγάρι ἀξιότιμο,
νὰ λάδης μιὰν ἀπόφασι τελειωτικὴ προσμένω:

Πάρε τὰ μπογαλάκια σου, πήγαινε πάρα πέρα,
τράβα καὶ τίς ἀκτίνες σου,
μαζὶ μὲ τίς εὐθύνες σου,
καὶ στὸ σκοτάδι ἄσε μας νὰ δοῦμε... μ' ἄσπρη μέρα...

Ἡ ΦΕΓΓΑΡΑΔΑ ΡΩΔΕΛΗ:

- Τοὺς ρομαντικούς.
- Τοὺς μὴ πληρώσαντας τὸ ἠλεκτρικόν.
- Τὰς γαλακτοφόρους ἀγελάδας.
- Καὶ τοὺς ἐλαφρῶς ἐρωτευμένους.

Ἡ ΦΕΓΓΑΡΑΔΑ ΒΛΑΣΤΕΙ:

- Τοὺς ψαράδες.
- Τοὺς μὴ εἰσπράξαντας τὸ ἠλεκτρικόν.
- Τοὺς μπουγαδοκλέπτας.
- Καὶ τοὺς βαρέως ἐρωτευμένους.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Το σπίτι όπου στεγάσθηκε το πρώτο Πανεπιστήμιο.

Το «Ερμητήριο» του φιλέλληνο Φίνλαιη.

Το σπίτι του παιδιού της κυρα - Φροσύνης.

Τα «Ιλίσια» Ανάκτορα της Δουκίσσης της Πλακεντίας.

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ περνούν και φεύγουν, μα τα σπίτια, όπου οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι έζησαν, αγάπησαν και πόνεσαν, μένουν για χρόνια ακόμα, βουδολογικά και καρτερίκοι μάρτυρες μιας εποχής που έσβησε. Στην Αθήνα, υπάρχουν ακόμα αρκετά χτίσματα και οικοδομές που χρονολογούνται από τις αρχές του 19ου αιώνα. Τα σπίτια αυτά είτε αποτελούν αρχιτεκτονικά αξιοσημεία, είτε φιλοξένησαν γνωστές προσωπικότητες της μακρινής εκείνης εποχής. Για τα περισσότερα από αυτά, κανένας δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για τη συντήρησή τους, και ο καταλυτής χρόνος, με κάθε μέρα που περνάει, αφήνει επάνω τους δλο και πιο βαθιά τ' αχνάρια από το πέρασμά του. Πριν επέλθω η ολοκληρωτική καταστροφή, έλατε να τ' αναζητήσουμε μαζί στους δρόμους της Αθήνας.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ «ΚΟΡΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ»

ΑΣ ΑΝΗΦΟΡΙΣΟΥΜΕ πρώτα στην Παλιά Αθήνα, στην

Πλάκα. Εκεί σε μια άνωμνη πάροδο της οδού Χίλλ, κοντά στην οδό Αδριανού, βρίσκεται το σπίτι της «Κόρης των Αθηνών». Θάχετε, βέβαια, ακούσει για την Τερέζα Μακρή, την πανέμορφη κόρη, που αγάπησε ο λόρδος Βύρων. Ο Αγγλος ποιητής είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο από την μητέρα της, την Θεοδώρα Μακρή, χήρα ενός Αγγλου υποπρόξενου, η οποία είχε και άλλες δύο κόρες. Μα ο Βύρων σκλαβώθηκε από τα ωραία μάτια της μεγαλύτερης. «Εξέχασα να σας πω — έγραφε στην Αγγλία — ότι πεθαίνω από έρωτα για ένα κορίτσι των Αθηνών. Ω στο ίδιο σπίτι μαζί της. Είναι σά Θεά...» Φαίνεται, όμως, ότι δεν δρῆκε ανταπόκριση και μια μέρα πήρε ένα μαχαίρι και έπεξείρησε να τρυπήσει το στήθος του. Ούτε και τότε η Τερέζα συγκινήθηκε και ο Βύρων έγραψε στο πασίγνωστο ποίημά του: «Κόρη των Αθηνών, πριν χωρισθούμε, δός μου, ώ, δός μου, πίσω την καρδιά μου!»

Το σπίτι της «Κόρης των Αθηνών» είναι πάνω από 130 χρο-

νών και νομίζει κανείς, πως άμα το φυσήξω θα πέσει. Παρ' όλα αυτά διατηρεί όλη του την γραφικότητα και όλη του την ποιήσι. Η αλλη του είναι γεμάτη λεμονιές και γαζίες.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΙΝΛΑΙΗ

ΕΚΕΙ, στην οδό Χίλλ, βρίσκεται και το σπίτι του Αγγλου φιλέλληνο Φίνλαιη. Είναι ένα από τα ιστορικά σπίτια της Αθήνας. Από αυτό πέρασαν όλοι σχεδόν οι άρχηγοί της ελληνικής επανάστασης. Ο Φίνλαιη το έχτισε το 1833, όταν πια είχε τελειώσει ο άγώνας. Το ωραίο αυτό αρχοντικό σώζονταν για πολλές δεκαετίες ανέσφατο. Μα πριν από χρόνια, ο μεταγενέστερος ιδιοκτήτης του γκρέμισε το μισό για να υψώσει στη θέση του μια πολυκατοικία. Το τμήμα που υπάρχει ακόμα, έστέγαζε άλλοτε την βιβλιοθήκη του Φίνλαιη, που αριθμούσε αρκετές χιλιάδες τόμους. Τα βιβλία του Φίνλαιη τα έχει σήμερα η Βρετανική Αρχαιολογική Σχολή. Ο Φίνλαιη έχτισε ακόμα

στο βάθος της αλλής του ένα οίκημα που έμοιαζε με βίγλα, το ερμητήριο του. Αυτό σώζεται ακόμα, αν και σε κακή κατάσταση.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΖΗΣΕ Ο ΚΑΝΑΡΗΣ

ΑΣ τραβήξουμε τώρα προς την καινούργια Αθήνα. Στην οδό Κυψέλης, αριθ. 58, βρίσκεται το σπίτι όπου έζησε ο πρίο δοξαμένος ήρωας του Εικοσιένα: ο Κωνσταντίνος Κανάρης. Αλλοίμονο, ούτε μουσείο φρόντισε να το κάνει το Κράτος, συγκεντρώνοντας εκεί τα κειμήλια του τρομερού μπουρλοτιέρη, ούτε για τη συντήρησή του μερίμνησε. Το σπίτι του Κωνσταντίνου Κανάρη, ένοικιάζεται, σαν κάθε κοινό σπίτι, σ' όποιον λάχει. Μάλιστα, το ισόγειο έχει μετατραπεί σε μαγαζί, σ' ένα από τα οποία μπορεί κανείς να διαβάσει αυτή την δέβηλη επιγραφή: «Κα πνοπαλείον, ο Κανάρης». Το δεύτερο πάτωμα εξακολουθεί να μένει ανέσφατο, όπως ήταν τότε που κατοικούσε σ' αυτό ο ένδοξος πυρπολητής. Στην πρόσοψη, υ-

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΡΥΛΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

πάρχει ένα μεγάλο χαγιάτι, με τζαμαρίες. Εκεί απελάμβανε ο ναύαρχος τις χειμωνιάτικες λιθακάδες. Αμέσως μετά υπάρχει ένα μεγάλο δωμάτιο, με σανιδένιο ταβάνι και τζάκι. Από αυτό το δωμάτιο, όπου ο Κανάρης είχε και το γραφείο του, πέρασαν βασιλείς, πρωθυπουργοί, στρατηγοί και αναρίθμητες ξένες προσωπικότητες.

Στο βάθος, δρισκόταν η κουζίνα, που κατέληγε σ' ένα δεύτερο χαγιάτι. Ο Κανάρης, που περνούσε πολλές ώρες της ημέρας του σ' αυτό το χαγιάτι, συνήθιζε, κάθε τέλος του χρόνου, να χαράζει στον τοίχο μια γραμμή με τον «κολοκοτρωνέικο» σουγιά του. Δυστυχώς, οι τελευταίοι ένοικιαστές του σπιτιού σβάδαντισαν τον τοίχο κι' εξαφάνισαν τις γραμμές. Στο πίσω μέρος του σπιτιού, υπάρχει ένας κήπος που άλλοτε ήταν γεμάτος πεύκα, κυπαρίσσια, πλατάνια και άλλα δέντρα. Σήμερα δεν σώζεται παρά ένα μονάχα μεγάλο πεύκο. Υπάρχει ακόμα στον κήπο ένα μικρό δωμάτιο με θολωτό ταβάνι. Σ' αυτό πήγαινε και κοιμώταν ο Κανάρης τις καλοκαιριάτικες νύχτες, όταν έκανε πολλή ζέστη. Τώρα το δωματιάκι αυτό χρησιμοποιείται για... πλυσταριό. Ανεπαφο εύτυχως είναι το έκκληράκι της οικογενείας Κανάρη στο βάθος του κήπου. Είναι αφιερωμένο στους Αγίους Αποστόλους. Σ' ένα στασίδι διαβάσει κανείς: «Στασίδιον ναύαρχου Κωνσταντίνου Κανάρη 1794—1877».

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΠΡΕΠΕΙ να επιστρέψουμε πάλι στην Πλάκα για να δούμε το περίφημο κτίριο, όπου πρωτοστεγάσθηκε το Έθνικό Πανεπιστήμιο. Βρίσκεται ανάμεσα στην οδό Ανω Πρυτανείου και την οδό Σχολείου. Είναι έργο του διάσημου αρχιτέκτονα Κλεάνθη, που χάρισε στην μετεπαναστατική Αθήνα άπειρα αρχιτεκτονικά αξιοσημεία. Ο οποίος περάσει απ' έξω δεν μπορεί παρά να σταματήσει και να θαυμάσει το ωραίο κτίριο με την

ψηλή θωρία του, τις τζαμαρίες του, τις ταράτσες του, τα κολωνάτα του. Ο Κλεάνθης το έφτιαξε για κατοικία του και ήταν φυσικό να δώσει μεγάλη προσοχή σε κάθε του λεπτομέρεια. Στο κράτος το παρεχώρησε το 1837, για να στεγαστεί εκεί το πρώτο ελληνικό πανεπιστήμιο. Σήμερα, το αρχιτεκτονικό αλλά και ιστορικό αυτό μνημείο δεν το φροντίζει κανένας και σιγά-σιγά το θαυμάσιο οικοδόμημα καταρρέει.

ΤΑ «ΙΛΙΣΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ»

ΣΤΗΝ οδό Βασιλίσσης Σοφίας βρίσκεται ένα από τα ωραιότερα κτίρια της δωρικής εποχής. Είναι το σπίτι της δουκίσσης της Πλακεντίας, που η ίδια τ' ώνόμασε «Ιλίσια Ανάκτορα», γιατί βρίσκεται κοντά στον Ιλισό. Στο κτίριο αυτό στεγάζονταν σήμερα το Βυζαντινό Μουσείο. Τα «Ιλίσια Ανάκτορα», είναι έργο του Κλεάνθη και άριστο δείγμα της τέχνης του. Συνδυάζει την κλασική απλότητα με τη φλωρεντινή χάρι. Αρχισε να χτίζεται το 1841, συγχρόνως με το «Καστέλλο της Ροδοδάφνης» στην Πεντέλη. Ετελείωσε μέσα σε δυο χρόνια κι' έγινε το έντεκτῆριο όλων των προσωπικότητων της εποχής εκείνης. Οι χοροί και οι δεξιότητες που ώργωνε στο αρχοντικό της η δουκίσσα της Πλακεντίας, άφησαν εποχή. Τα «Ιλίσια Ανάκτορα» διατηρούνται σε πολύ καλή κατάσταση, χωρίς στις φροντίδες του έκαστοτε διεθυντού του Βυζαντινού Μουσείου.

ΚΑΙ πάλι θα γυρίσουμε στην Πλάκα, για να επισκεφθούμε ένα σπίτι, που μπορεί μὲν να μην έχει καμιά αρχιτεκτονική αξία, παρουσιάζει, όμως, εξαιρετικό ιστορικό ενδιαφέρον. Σ' αυτό κατοικούν ακόμα οι κατ' εὐθείαν απόγονοι της κυρά Φροσύνης, της ηρώιδας της λήμνης των Ιωαννίνων. Το σπίτι, το έχτισε, στις αρχές του περασμένου αιώνα, ο γιός της κυρά Φροσύνης, ο ηρωϊ-

Συνεχία στη σελίδα 66

Το αρχοντικό της κοντέσας Θεοτόκη

Η έσωτερική όψη (προς την αλλη) του σπιτιού του Κανάρη.

Το ιδιαίτερο στασίδι της έκκλησού-
λας του Κανάρη.

Το σπίτι της «Κόρης των Αθηνών». Έδω κατοίκησε η ωραία Αθηναία, που έγινε θρυλική με τους στίχους του Βύρωνος.

Κοκκίνιον ἄσμα

Όταν στο δρόμο περπατώ,
σ' ένα καθρέφτη σταματώ,
τόν εαυτούλη μου κυττώ,
πατίρη καμπαλέρο,
μέ τα πεσμένα τὰ μαλλιά,
μέ τα προγούλια, τὴν κοιλιὰ
καὶ λέω με κοφτὴ μιλιὰ:
«Οὐ νὰ χαθῆς, βρὲ γέρο!»

Κι' ὅμως δὲν πέρασε πολὺ,
ποὺ ἡ Μερόττη ἡ παχουλὴ
στὴν ἀγκαλιά μου σὰν τρελλὴ
μέ φώναζε: «Μωρὸ μου!».
Ἦθελε νὰ με παντρευτῇ,
κι' εἶχαμε τόσα ὄνειρευτῇ,
μ' ἂν με παράττεινε κι' αὐτῇ,
τὰ φταίει... τὸ ξερό μου.

Κατόπιν βρῆκα τὴ Λιλὴ,
μιὰ μαυρομάτα κρεολή,
δὲν ἔμεινε κι' αὐτὴ πολὺ,
περίπου ἓνα φεγγάρι,
κι' ὕστερα ἦρθαν, ἡ Νανά,
ἡ Δέσποινα, ἡ Ἀθηνά...
δεσποινιδάρια τραγανὰ
γιὰ... σαρανταπεντάρη.

Φύγαν κι' αὐτοὶ οἱ πειρασμοὶ
καὶ ἦρθαν οἱ ρευματισμοί,
ἐπιβεβαίωσις ὦμή,
πὼς ἔξομαι στὴν ἄκρια
κι' ὅταν βρεθῶ σὲ τρόλεϋ
(μποὺς

καὶ πῆ ὁ εἰσπράκτωρ στοὺς
(λοιποὺς:
«Θέσι νὰ κάτση ὁ παπποὺς!»
μέ πιάνουνε τὰ δάκρυα.

Τώρα στο δρόμο σταματῶ
σ' ἓνα καθρέφτη καὶ κυττῶ
τὸ γερασμένο μου ἑαυτό,
πατίρη καμπαλέρο,
κι' ὅταν περνᾷ καμμιὰ Λουλοῦ,
στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀλλοῦ,
γιατὶ μοῦ λένε πρὸ πολλοῦ:
«Τί μᾶς κυττάς, βρὲ γέρο;»
ΑΛΦΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ἡ Λιάνα ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ στρατηγοῦ Καρτζιώτη, ἀρχίζει, σιγά-σιγά, μέσα στο πρωτοεμφανιζόμενο ἐρωτικό της πάθος, νὰ νομίζει πὼς πλησιάζει ψυχικὰ τὸν ἄντρα της, τὸν Γιάσο Κάραλη, μεγάλο γαιοκτημόνα τῆς περιοχῆς. Οἱ πρώτοι μῆνες τοῦ γάμου τῶν, περνᾶνε, σχεδόν, εὐτυχισμένοι. Ἐσφηνικά ὁ πατέρας της, ὁ στρατηγός, παθαίνει ἡμιπληγία. Καλεῖται ἀμέσως ὁ γιαντρός Βασίλης Βλάντος, ἓνας νέος ἄντρας, γυναικός, τόσο, σὰν ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμονας, ὅσο, καὶ σὰν γυναικοκατακτητής, καὶ προσφέρει τὴν βοήθειά του. Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς υποκύπτει. Συγκινημένο τὸ πλήθος ἀκολουθεῖ τὴν ἐκφορά του.

Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδημαῖου Ἐπίκου. Μετὰ

30Ν Ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς κα-
τάθεσε στεφάνι ἀπὸ δάφνη κι' ἐβγα-
λε λόγο γιὰ τὸν «τελευταῖο μίαν μεγάλῃς
γενιάς», ποὺ πρόσφερε στὴν πατρίδα, σὰν
τοὺς προγόνους του, πολυτίμες ὑπηρεσίες.

Τὰ μάτια ὧν δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὴ
Λιάνα. Ποτὲ δὲν ἄσπραψε ἡ ὁμορφιά της
μέ τόση λάμψη, ὅσο μέσα στὰ μαύρα
ἢ χλωμὰ καὶ θλιμμένα μορφή της. Σὰ νὰ
μὴν ἦταν πλάσμα τῆς γῆς, παρὰ ξωθιά,
δραπέτευμένη ἀπὸ παραμυθία. Ὅταν ὅμως
ἀνέβηκε νὰ δώσει τὸν τελευταῖο ἀσπασμό,
ἀντίκρουσε, ἀγνάντια της, καθὼς σήκωσε τὰ
μάτια της ἀπ' τὸ μικρὸ εἰκόνισμα, τὴ μα-
τιά τοῦ Βλάντου, στηλωμένη ἀπάνω της,
φιδίσια, ἱταμὴ, περονιάστρα. Τὰ γονατὰ
της λυθῆκαν, σωριάστηκε στὸ κατὰ κί τῆς
κάσας. Κι' ὅταν τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι, κοντὰ
στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς, ποὺ εἶχε στα-
θεῖ πλάι στὸ Γιάσο, καὶ δεχότανε τὰ συλ-
λυπητήρια τοῦ κόσμου, τὸ νοιώσει νὰ καίει.
γιατὶ τὸ δικό της ἦταν παγωμένο... Εἶχε
τὸ αἶσθημα μίαν ἀγνωστῆς, μὰ δυνατῆς
φοβῆρας...

Ἡ Λιάνα κι' ὁ ἄντρας ἐγκαταστάθηκαν στὸ
σκοταδόκαστρο. Ὁ στρατηγός, στὴ
διαθήκη του, ἄφηνε τὸν ἐπίγυρο τῶν Καρ-
τζιώτηδων στὴ Λιάνα καὶ στὸ Γιάσο, μα-
ζὶ μ' ὅλη τὴ χημητικὴ περιουσία του καὶ
τὶς μετοχές. Στὴ Νένα, ποὺ ἐντρόπιασε
τὸ σόι της, δὲν ἄφηνε οὔτε μισὸ στρέμμα
χωράφι, οὔτε μιά μετοχή. Ὅμως ὁ Γιά-
σος, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσή του, πῆρε ὅ-
λα τὰ χαρτιά, τὰ μοίρασε σὲ δυὸ κι' ἔδο-
σε τὰ μισὰ στὴ Νένα. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ
γιὰ τὰ χτήματα. Καὶ τὴν ἔβαλε νοικοκυ-
ρὰ στὸν πύργο, μέ τὴν ὑποχρέωση νὰ δια-
τηρήσῃ τὸ λερό τῶν Καρτζιώτηδων — ἦ-
τανε ρήτρα τῆς διαθήκης — καὶ νὰ τοὺς
ἀνάβει τὰ καντήλια.

Τίποτα δὲν ἄλλαξε στὸ σκοταδόκαστρο.
Ἡ Νένα μετατόπισε μονάχα τὴν προσω-
πογραφία τοῦ στρατηγοῦ (μ' ὅλα τὸν τὰ
παράσημα καὶ μὲ λοφίο) ἀπὸ τὴ σάλα,
ποὺ ἦτανε κρεμασμένη, στὸ λερό. Τὸν κά-
μαν ἄγιο κι' αὐτὸν καὶ τοῦ ἀνάψανε καν-
τήλι. Ἡ Λιάνα διάζε τὸ Γιάσο νὰ φύγουν
μιά ὥρα ἀρχύτερα γιὰ τὸ χτήμα. Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ υποφέρει τὴν ἰδέα πὼς ζούσε στὴν
ἴδια πολιτεία μέ τὸ Βλάντο. Κι' ἀπορού-
σε μέ τὸν ἄντρα της, ποὺ δὲν εἶχε μαντέ-
ψει τίποτα γιὰ τὴν κρυφὴ ταραχὴ καὶ τὸ
φόβο, ποὺ σκόρπισε στὴν ψυχὴ της. Ἐξη-
γούσε τὸ διασύν τῆς Λιάνας νὰ γυρι-
σουνε στὸ Λυκοδέντρι, σὰν ἀγάπη καὶ νο-
σταλγία τῆς ἀπλῆς κι' ὁμορφῆς ζωῆς, ποὺ
κάνανε στὸ χτήμα. Κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε
χαρὰ.

Μὰ οἱ ὠραίες μέρες εἶχανε πιά περά-
σει. Γυρίζοντας στὸ Κονάκι, πέρασε ἐπά-
νω στὶς βαρεῖες φροντίδες γιὰ τὸ πούλη-
μα τῆς ἐσοδείας, τὰ παζαρέματα, τὰ
γράμματα, τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ζυγιά-
σματα, τὶς παραδόσεις. Ὁ Γιάσος δὲν ἄ-
δειαζε οὔτε νὰ φάει. Πραγματοποίησε κέρ-
δη μεγάλα. Κι' ἔβαλε μπροστὰ τὰ και-
νούργια ἀρδευτικά ἔργα, ποὺ εἶχε σχε-
διάσει, γιὰ τὸ κάτω μέρος, στὸ χτήμα.
Βγήκανε, καθάλλα, δυὸ-τρεις φορὲς μαζί,
νὰ ἐπιστατήσουν τοὺς ἐργάτες. Ὅμως ἦρ-
θαν, ἀπὸ κοντὰ, τὰ πρωτοδόχια.

Βαρεῖα σύγνεφα ἔσερναν τὶς φουσκωμέ-
νες κοιλιές τους πάνω στὶς κορφές τῶν
ψηλῶν δέντρων, ποὺ οἱ ἄνεμοι πέρανε τὰ
πεθαμένα φύλλα τους καὶ τὰ στριφογύρι-
ζαν ψηλά, οἱ ἀστροπατές κι' οἱ κεραυνοὶ
γρόσανε τὶς πύρινες τεθλασμένες τους στὸ
σκοτεινὸ θόλο, κι' ἡ βροχὴ μαστίγωνε μ'
ἀφηνιασμένη ὀργὴ τὰ τζάμια, τὸ περι-
δολι, τὸ ἄλσος, τὰ χωράφια κι' οἱ βρον-
τὲς τράνταζαν τὸ Κονάκι, ἀπ' τὰ θεμέλια.
Οἱ μέρες μίκρναν κι' οἱ νύχτες γίνονταν
ἀτέλειωτες.

Ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς σάλας τοῦ μπιλι-
άρδου. Ὁ Γιάσος ἀρχισε νὰ τῆς τὸ μα-
θαίνει. Κι' ὅταν προχώρησε κάτω, στε-
κότανε, ἀλείφοντας τὴ στέκα του μέ κι-
μαλῖα, νὰ καμαρώσει τὸ κορμί της, ποὺ
χυνότανε τετράκομφο, πάνω στὴν πράσινη
τόσσα, γιὰ νὰ σηματοθεύει καλύτερα καὶ νὰ
πετύχει κάποια δύσκολη καραμπόλα. Ἀλ-
λες βραδυὲς κάθονταν στὸ μπεζίκι, γιὰ νὰ
σηκωθοῦνε, περασμένα μεσάνυχτα, χωρὶς
νάχουν ἀλλάξει παρὰ λίγες λέξεις. Ὅταν
γινότανε καλὸσύν ὁ Γιάσος ἐβγαίνει μο-
νάχος στὴν ὕψη καὶ λασπωμένη ἐρημία,
γιὰ τὶς αἰώνιες δουλειές του. Καὶ γύριζε
ὅταν πιά εἶχε νυχτώσει καλὰ.

Σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γυρισμούς,
ποὺ εἶχε ἀνεβῇ στὴν καμαρὰ τους, γιὰ νὰ
ἐξαφνιάσει τὴ Λιάνα, εἶχε, ἀντίθετα, ὁ ἴ-
διος, ἓνα ζωηρὸ ἐξαφνιάσμα: Τὴν πέτυχε
μέ μιά νυχτερινὴ τουαλέττα (οὐρὰ καὶ ντε-
κολτὲ) ἀπὸ ταφτὰ, στὸ χρώμα τῆς σαμπά-
νιαν, ποὺ τόσο πῆγαινε στὸ δέρμα της
καὶ στὰ μαλλιά της. Τὴ βρῆκε καθισμένη
ἀντίκρου στὸν καθρέφτη, νάχει μπροστὰ
τῆς τὴν κασετίνα, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει
καὶ νὰ δοκιμάζει στ' αὐτὰ καὶ στὸ λαϊμὸ
τῆς τὰ παλιά στολίδια τῆς μάνας του.
Κοκκίνισε σὰν κοριτσάκι, ποὺ τὸ πιάνουν
νὰ κάνει ἀταξίες. Σηκώθηκε, σαστισμένη,
καὶ προχώρησε, μέ τὰ χρυσὰ γοβάκια
της, κατὰ τὴν πόρτα. Ὁ Γιάσος, θαμπω-
μένος, τὴ ρώτησε σ' εὐθυμὸ τόνο:
— Γιὰ ποῦ, μέ τὸ καλὸ, κυρία μαρ-
κισία;

— Γιὰ τὸ χορὸ τοῦ παλατιοῦ, ἀγαπη-
τέ μου κόμη!... Κι' ἔσκασε στὰ γέλια. Εἶ-
ναι τὸ καλὸ φουστάνι τῆς προίκας μου...
Μὰ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια... οὔτε κι'
ἐγὼ ξαίρω γιατί τὸρραψαί!...

Ὁ Γιάσος στάθηκε νὰ καμαρώσει αὐ-
τὴ τὴ μεγάλῃ κυρία, ποὺ γέμιζε τὴν κά-
μαρ μ' ἄφαστη αἴγλη. Ὑστερὰ τὴν ἀγκά-
λιασε τόσο παράφορα, ποὺ ἡ τουαλέττα
σαλακωμένη, δρόθηκε δυὸ μέτρα μακριὰ
καὶ τὰ χρυσὰ γοβάκια, γερτὰ καϊκάκια,
ναυάγια μεγάλης θαλασσοταραχῆς, πιά
πέρα κι' ἀπ' τὸ παράθυρο. Μὰ δὲν τοὺς
ἔξοφε καθόλου ἡ σημασία τῆς δοκιμῆς
τοῦ φουστάνιου. Κι' ὅταν, μετὰ τὸ δείπνο,
στὴ σάλα τοῦ μπιλιάρδου, στρώθηκαν στὸ
ἀτέλειωτο μπεζίκι, τῆς εἶπε κάποια στι-
γμή:

— Τέλη Νοεμβρίου θὰ φύγουμε γιὰ τὸ
Παρίσι... Ἐκεῖ θὰ παραγγείλεις τὰ φου-
στάνια σου σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα σπίτια.

— Γιὰ νὰ τὰ φορῶς ποῦ; ρώτησε γε-
λώντας.

— Ὁ Γιάσος κοκκίνισε:
— Μὰ... κάπου θὰ πηγαίνουμε, ἀγα-
πημένη μου... Δὲν πιστεύω νὰ μείνουμε
φυλακισμένοι στὸ ξενοδοχεῖο!...

— Σὲ πειράζω... Μὴν ἔχεις ἄδικα ἔ-
νοιες γιὰ μένα... Δὲν ξαίρω, καλὰ-κα-
λὰ, γιατί... ὅμως ποτὲ δὲν ἐνοίωσα τὸν
ἑαυτό του πιδὸ κοντὰ σου, ὅσο ἀπὸ τὸ θά-
νατο τοῦ πατέρα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αἰσθάνομαι
τώρα κάπως ἡσυχότερος... Ὅμως αὐτό,
νὰ δοκιμάσεις τὰ φουστάνια σου...

— Παιδί ποῦ εἶσαι!... Ἀσε με νὰ παί-
ζω κάπου-κάπου τὶς κουμπάρες... νὰ δέ-
χου καὶ δίζιτες, φανταστικές... Νὰ πηγαί-
νω στοὺς χοροὺς...

— Αὐτὲς οἱ δίζιτες θὰ μπορούσε νὰναι
πραγματικές... Ἄν εἶχες λίγες φίλες ἀπὸ
κορίτσι, στὸ σπίτι σου, θὰ τὶς εἶχες τώ-
ρα... Μὰ ὁ πατέρας σου δὲν ἠθελε σχέ-
σεις... Σὰς ἄφησε σ' ἀπόλυτὴ μόνωση...
Νομίζεις πὼς δὲ σὲ συλλογίζομαι, ἀγάπη
μου, τὶς μέρες ποὺ δὲν μπορεῖς νάρθεις μα-
ζὶ μου — κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὅσο πᾶνε
γίνονται καὶ περισσότερες — καὶ μένεις
ἐδῶ, μονάχη σου, ὥρες ἀτελείωτες;

— Δὲν περνῶ ἄσχημα, εἶπε χαμογε-
λώντας. Ἐχεις ὠραία διδλία... Κατε-

βαίνω, πότε-πότε, καὶ στὸ μικρὸ μουσεῖο...
Χαζεύω τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἔντομα... Κι'
ἔπειτα δὲν μοῦ εἶναι καὶ τόσο δυσάρεστο
νὰ σὲ περιμένω...

— Σκέφτηκα, εἶπε ὁ Γιάσος, ἀκολου-
θώντας δικὸ τοῦ συλλογισμό, νὰ δώσω
μιὰ δεξίωση, νὰ καλέσω μερικά ζευ-
γάρια ἀπὸ τὴν πόλη, νὰ διαλέξεις καὶ νὰ
κάμεις φίλες... Μὰ τόσα χρόνια, βλέπεις,
ἔλειπα ἔξω... κι' ἔταν γύρισα, μέ τρά-
θηξαν οἱ δουλειές μου τόσο πολὺ!... Δὲν
ξαίρω σχεδὸν κανένα... Κι' ἔπειτα, δὲ
στὸ κρύβω!... Δὲν τοὺς ὑποφέρω καθό-
λου, αὐτοὺς τοὺς καραγκιόζηδες... Ἡ
ψευτιά τους καὶ ἡ ὑποκρισία τους μοῦ δί-
νει στὰ νεύρα...

— Ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Λιάνας πέρασε, ἀστρα-
πιαῖα, ἡ περιέργη μορφή τοῦ Βλάντου μέ
τὸ ἱταμὸ βλέμμα, κάθε ἄλλο παρὰ ὑπο-
κριτικό, ποὺ τὴν ἀρρώσταινε. Μὰ δὲ μίλη-
σε. Εἶχε συνηθιστὴ κίόλας νὰ κρύβει κά-
ποιες σκέψεις τῆς.

— Ἔτσι, γλυκὸ μου παιδί, συνέχισε ὁ
Γιάσος, δὲ βλέπω, γιὰ τὴν ὥρα, λύση στὸ
πρόβλημά σου...

— Μὰ ἐγὼ συντροφιά, ἔκαμε, χωρὶς με-
γάλῃ πεποίθησι, τὴ θειά-Σμαράδα!
Τὴν κοίταξε καλὰ στὰ μάτια:

— Μὴ θέλεις νὰ γελιέσαι, τῆς εἶπε
χαμογελώντας, αὐτὴ τὴν ἔχεις βαρεθεῖ...
κι' ἔπειτα τῆς ἔχουμε φορτώσει τὸ νοικο-
κυριό... Καὶ τὸ Κονάκι δὲ χωρατεύει...
σπάζει κόκκαλα!... Ἡ καμμένη ἡ θειά
δὲν ἔχει καιρὸ οὔτε καλημέρα νὰ σοῦ πει...
Ἡ ἀδερφή σου θὰ μπορούσε νάρχεται γιὰ
συντροφιά... Τοὺς εἶπα ὅτι δὲν εἶναι ἄ-
νάγκη οὔτε νὰ εἰδοποιοῦν... Νὰ ἴδουμε!

Ἡ κουδέντα ἔσβησε. Ἐξακολουθῶσαν
τὸ μπεζίκι τους. Ἐξω ἀκουγόταν κάτι σὰν
φλοῖσδος κυμάτων. Ὁ ἄνεμος ξεγύμνωνε
τὰ δέντρα, ξεφτίζοντας ὁλοένα τὶς φυλλο-
σιές τους.

Ο ΓΙΑΣΟΣ ἀνακάλυψε πὼς μπορούσαν
νὰ λείψουν, γιὰ μιά δομάδα μόλις
ἀπὸ τὸ Λυκοδέντρι. Τὸ μεγάλο φράγμα,
ψηλά, στὸ Κακὸρεμα, κοντοῦζωνε στὸ τέ-
λος του. Ἡ χοντρὴ δουλειὰ εἶχε γίνει, θὰ
ἐμπιστευότανε στὸν ἐργοδότη... Σκέφτη-
κε νὰ ὀργανώσει παγανά στοὺς λόγγους
τοῦ Κουκου, νὰ πάρῃ τὴ Λιάνα μαζί, νὰ
τῆς δώσει τὶς καινούργιες καὶ πλούσιες
ἐντυπώσεις τοῦ μεγάλου κυνηγιοῦ καὶ νὰ
τὴν ἔχει ὀχτὼ μερόνυχτα κοντὰ του, ἀπὸ-

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ τῆς ΜΟΙΡΑΣ

λυτα κοντά του, σ' όλες τις περιπέτειες μιας αληθινής έκστρατειας.

ΑΠΟ τις ετοιμασίες άρχισε κιόλας να ξυπνάει το διαφύλο της Λιάνας, και να γεμίζει τις ώρες της. Βγάζανε από τη τζαμιάνα ντουλάπα τις επαναστατικές καραμπίνες με τις έπτά φωτίες, τις πλύνανε με πετρέλαιο, τις λαδώσανε κι' ετοιμάσανε ριζιές· παράγγειλαν τὰ ρούχα του κυνηγιού για τη Λιάνα, με μιά ζακέτα πέτσινη, φοδραρισμένη με γουναρικό κι' ένα ζευγάρι μπότες ως το γόνατο και δάλλθηκε στον κήπο να ρίχνει, κάθε μέρα, στο σιμάδι, με σπουδαίες επιτυχίες.

Ο Γιάσος έγραψε στην 'Αγυιά, να κατέβει ο κύρ Τέγος, να συνεννοηθούν. Ήταν αυτός ένας γέρο-κυνηγός, ο μεγαλύτερος του συναφίου, άσος στα ζαρκάδια και στ' αγριογούρνα, που έβγαζε τα χούγια τους όσο κανένας, πρώτος στο σιμάδι, και, μ' όλα τὰ χρόνια του, ποδάρι γερό, βουνοπερπατητής ακούρατος, που είχε φέρει δόλτα χίλιες φορές τους λόγγους του Κούκου και γνώριζε τις πιο κρυφές γιδοστράτες, τα πιο μυστικά κατατόπια των αγριμιών.

Η Λιάνα τον γουστάρισε, πολύ, όταν έφτασε στο Κονάκι, με τη βαρεία του φορεσιά από σαγάνι, το μαύρο σκούφο του από στράχαν, τις άσπρες, μυστάκες, που του κρέμονταν κάτω απ' το σαγόνι και τον έγκάρδιον, πρόσχωρο αέρα. Στάθηκε, μπροστά στο Γιάσο, σ' ένα είδος προσοχής:

— Πήρα το γράμμα... Λές να δής στο κυνήγι αφεντικό;

— Αυτή τη φορά με την κυρά μου! Και τούδεξες τη Λιάνα. Ο κύρ Τέγος έκανε άσπια υπόκληση:

— Μετά χαράς... Να σ' εύκω να ζήσετε αφεντικό... Κι' αν είναι το ντουφέκι της σάν το σταθί της ομορφιάς της, αγρίμι γι' αγρίμι δε θ' αφήσει στο δουνό.

Η Λιάνα γέλασε:

— Εύχαριστώ, κύρ Τέγο!

— Πόσους κυνηγούς μπορείς να μάσεις; ρώτησε ο Γιάσος.

— Κατά τα φέρεις, το ψωμί και το προσφάι που θα φρέϊς... Και είκοσι και τριάντα και σαράντα!...

Γιατί ο Γιάσος τους τάιζε, όλες τις μέρες, τους έδινε ακόμα και το πιο μεγάλο μέρος του κυνηγιού και στο τέλος τους καρτζήλικων, πριν χωριστούν. Ήτανε φτωχοί χωριάτες, γερά ντουφέκια όμως, και είχαν, οι περισσότεροι, το κυνήγι για επάγγελμα. Όλοι αναγνώριζαν τον κύρ Τέγο γι' αρχηγό. Ήταν ο μόνος, που μπορούσε να τους συνάξει και να τους δώσει σε πειθαρχία.

Συμφώνησαν με το Γιάσο για είκοσιπέντε διαλεκτά ντουφέκια κι' όχτω χουγιαχτάδες, που θα διαφέντευαν τα πενήντα σκυλιά της παγιάς κι' άλλους τέσσερους για τὰ νταούλια, τις καραμούζες και τ' άλλα όργανα, για τη χλαπαταγή, που θάκαναν, να διώχουνε τ' αγρίμια κατά τους κυνηγούς.

— Και ποιά λες νάναι το στέκι μας, κύρ Τέγο;

— Του Καραβαγγέλη το τσελίκατο λέω: Αφού θάρθει και η κυρά... Αυτός δεν έχει καλούς... έχει σπιτάκια χιστά και τζάκια μεγάλα... έχει χράμια και φλοκάτες μπόλικες και καθαρές να γειρούμε... έχει κι' άρνια για ψήσιμο... έχει και παιδιά λεβέντες, κυνηγούς γεννημένους, να μάς πουν στους γουρουνότοπους... Κι' ύστερα τὰ καρτέρια δεν είναι μακριά απ' τα σπιτάκια τους... μιά και δυό ώρες δρόμο... το πολύ!...

— Θα σ' όσω δώω ένα γραμματάκι να πας στο γέρο, έκαμ' ο Γιάσος, που είχε γνωρίσει, σ' άλλα κυνήγια, τον τσελίκα.

Ο κύρ Τέγος έμεινε στο Κονάκι, να ετοιμάσει τα χρειάζομενα. Μάζεψε από τὰ γύρω χωριά ένα σωρό αγωγάδες με τὰ ζωντανά τους: έφερε από την πολιτεία ψωμιά, τυριά, σαλάμια, ρέγγες, χαλβάδες, σόκα, σταφίδες, μουκαλκιά ούζο και κρασί, τὰ φόρτωσε, συγκρότησε, μέσα σε δυό μέρες, ολάκερη έφοδομποπή, καβάλ-

λησε το αλογάκι του και ξεκίνησε, φωνάζοντας στο Γιάσο:

— Καλές αντάμωσες!... Τὰ σπιτάκια του Καραβαγγέλη τὰ θυμάσαι!... Στὰ ριζοβούνια της Μαυρόραχης... άγνάντια στο δίασελο... το δρόμο τον ξαίρεις!...

Θαμποχάρε, όταν ο Γιάσος κι' η Λιάνα, πήραν το δρόμο για τη Μαυρόραχη. Τ' αλογά τους, νταβραντισμένα, χοροπήδαν, από την αύγινή ψυχρά κεντριμένα. Πίσω τους ακολουθούσε ο Μπόθας, καβάλλα κι' αυτός, με τὰ ντουφέκια, δεξιά κι' αριστερά του, μέσα σε κομψές θέξεις κι' έπειτα δαλμένα σε δυό σάκκους από καραβότανο. Και στο χέρι του κρατούσε το μακρύ λουρί του εσουλάνου, ένας γκέγκικου σκυλιού, ρωμαλέου και πιστολίστου, που ήταν φοβερός κυνηγός των κατάρων: Τους έτρεχε κι' αγωνίζοτανε ν' αρπάξει με τὰ δόντια του το αυτί τους, να τους καρφώσει στον τόπο, να δώσει καιρό στο ντουφέκι να δουλέψει. Άλλα τέσσερα γκέγκικα, παραλοπίτσιλα κι' αυτά, τρέχανε, λεύτερα, πίσω από το εσουλάνο, πηγαίναν, έρχονταν, πήγαναν, γαύγίζαν, έξαφνίζονταν και πάλι γυρίζαν, έκαναν σάν παλαδό.

Πέρασαν το χωριό, που κοιμότανε βαθεία. Δυό-τρεις ίσκιους είδανε μονάχα να γλυστράνε, μέσα στο θαμπόφωτο της πρώτης αύγης, κατά το άλσος, κάποιους χωριάτες, που τους έδερνε η έγνοια της δουλειάς απ' τὰ μεσάνυχτα.

Η ΜΑΥΡΟΡΑΧΗ από το χωριό ήτανε μιάμιση μέρας δρόμος. Θά νύχτωναν στο χάνι του Βλαχο-Στάθη, θά κέρναγαν, όπως όποτε, τη νύχτα τους και θά κινούσανε πάλι, χαράματα... Το άεράκι κατέβαινε ταχυτέρο απ' τὰ δουνά, κοκκίνιζε το πρόσωπό τους. Η Λιάνα φόραγε γούνινο σκούφο, που της σκέπαζε τ' αυτιά. Ο Γιάσος κοίταζε, μ' εύθυμη τρυφερότητα τη μυτίτα της που είχε κοκκινίσει κι' έδινε στη μορφή της μιά νότα πολύ άσπια:

— Έδώ, που πάμε — της είπε — θά ιδείς έναν κόσμο που δεν τον φαντάζεσαι... Είναι όλοι άντρες ένας κι' ένας... κορμιά πουρνάρνια... ψυχές άσταλένιες... Είναι όμως έγκάρδιοι και λεβέντες στο φέρεσιμό τους... Δεν υπάρχουν κοινωνικές τάξεις και διακρίσεις... Είναι όλοι ίσοι σ' αυτή τη δημοκρατία του ντουφεκιού... Και δε θά ιδείς άλλες διακρίσεις απ' αυτές τις στιγμιαίες, αυτά τὰ εμπράδους, που παίρνουν από τον κύρ Τέγο, άμα ρίχνουνε κάτω, με μιά καλή ριζιά, το αγρίμι... Να μην παρανευτείες από τις κομμένες τους... Είναι λευτερόστομοι, καμιά φορά... δεν ξαίρουνε τις ψευτιές του κόσμου.

Μά η Λιάνα σά να μην άκουγε:

— Τι συλλογίζεσαι; της ρώτησε.

— Πόσο κοπιάζεις, άποκρίθηκε, τί προσπαθώ να κάνεις και τί ξεδεύεις, για να μ' άπασχολήσεις με κάτι ένδιόφερό... Μά δεν τού φανέρωσε και πόσο τον λυπότανε γι' αυτό:

— Είμαι δέβαιος πως θά βρείς εύχαρίστηση, της είπε ζεστά. Αυτό το κυνήγι δίνει μεγάλες συγκινήσεις και μεγάλες χαρές... Κι' έπειτα νοιώθει κανείς άλλος άνθρωπος μέσα στην άγρια φύση, την άπαισιδωτη... Είναι, δέβαια, κάτι άβέβαιο, να σκοτώνει κανείς αυτά τὰ ζώα, που ζούν στη μοναξιά τους και στην ησυχία τους... Και, μερικές φορές, άπομειναι με την καραμπίνα στο χέρι, χωρίς να πιέσω τη σκανδάλη, βλέποντας, απ' το καρτέρι, μιά έλαφία, που ρχότανε να δοσκήσει με τὰ μικρά της... Όμως η συνήθεια, βλέπεις, σκοτώνει μέσα μας τη συναίσθηση μερικών πραγμάτων...

Είχανε μπει τώρα στη δημοσιά για το χάνι του Βλαχο-Στάθη, όταν στο βάθος φάνηκε νάρχεται, με μεγάλη γοργάδα, ένα αυτοκίνητο. Το πέρασαν στην άρχη για κάποιο παιδί άμυδι, πούκανε, έδω και λίγους μήνες, τη συγκοινωνία των χωριών, άνάμεσά τους και με την πολιτεία, για τους πολύ δασικούς και τὰ ταχυδρομεία. Μά γρήγορα ο Γιάσος γνώρισε το αυτοκίνητο του Βλάντου. Σε λίγο στάθηκε

μπροστά τους άπότομα, πετάχτηκε σβέλτος, μ' ένα κομψό κοστούμι έκδρομής, έπιασε τὰ χαλινάρια των αλόγων τους και ρώτησε μ' εύθυμη διάθεση:

— Για πού, άρα καλή;

— Κυνήγι, άποκρίθηκε ο Γιάσος, λιγάκι ξαφνιασμένος απ' αυτή την παρουσία.

— Και δε μου το λέγατε κι' έμένα! έκαμε ρίχνοντας τη ματιά του στη Λιάνα, θά τ' άφηνε όλα για λίγες μέρες... έχω τρία χρόνια να δω στο κλαρί.

Η Λιάνα ένοιωσε αυτή τη ματιά σαν σιλιετία. Κρατήθηκε από το σφαίρωμα της σέλλας, για να ίσορροπήσει. Κι' ο Άλγερίνος της σά να κατάλαβε την άησυχία της χτύπησε το πετάλο του στο χαλινάκι του δρόμου:

— Και σ' ά, ρώτησε, περιέργως, ο Γιάσος. Πώς βρέθηκες σε τούτα τὰ λημέρια!

— Άστα!... Ξεγένησα μιά δλάχα στο Ροδάμ. Ξενύχτησα... Τι φασαρία κάνουν τα σπερδοκλάνα, να δούνε στη ζωή, να άρχίσουν το νιαούρισμα!... Ήταν ένας χωριάταρος, που, δγαίνοντας, έσκισε τη μάνα του, για το «εύχαριστώ»!

Η Λιάνα δεν ένοιωσε καλά: ο κυνισμός του γιατρού της είχε φέρε το αίμα στο κεφάλι. Δεν πίστευε τυχαία αυτό το συναπάντημα ύποπτευστανε σκηνοθεσία: φοδόντανε ότι κατασκόπευε τη ζωή της. Χωρίς να θέλει πίεσε άλαφρά τον Άλγερίνο της, που παραλίγο να τσαλαπατήσει το Βλάντο:

— Τ' αλογάκι σας δε με συμπαθεί πολύ, κυρία! έκαμε ο γιατρός, γελώντας. Έλπίζω να γνωριστούμε καλύτερα και να συμφιλιωθούμε... Να μη σάς κρατώ περισσότερο!...

Χαιρέτησε, πήρε τη θέση του στ' αυτοκίνητο κι' έβαλε μπροστά:

— Είναι εύσυνειδητος στη δουλειά του, είπε ο Γιάσος, κεντώντας το Γρέγο του, να προχωρήσει. Ένας άλλος δε θά πήγαινε στο Ροδάμ, να ξεγεννήσει μιά δλάχα... Θά την άφηνε στο έλεος της μαμής.

— Το κάνει για το χρήμα! έκαμ' η Λιάνα.

— Μπά!... Έχει κάμει περιουσία, δική του, άλλη απ' αυτή, που κληρονόμησε απ' τον πατέρα του... Άλλά έχει δάλει ψηλά το επάγγελμά του... Έχει συνείδηση άποστολής... Γι' αυτό τον εκτιμώ.

Η Λιάνα πείσμωνε μέσα της. Τόσο λίγο την καταλάβαινε, λοιπόν, ο άντρας της!... Τον κοίταζε στα μάτια σά να θέλε να τού μεταδώσει τη μυστική και παραξένη ταραχή της:

— Δεν τόν υποφέρω!... Έχει κάτι το τρομερά άποκρουστικό... το άπαίσιο!... Θά τόν έπαιρνε κανένας για κακούργο... για δηλητηριαστή!...

Ο Γιάσος γέλασε με την καρδιά του:

— Τι ιδέα!... Είναι λίγο προκλητικός ο τρόπος του... Κάνει τόν πολύ έξυπνο... Είναι όμως άνθρωπος, που ξαίρει να κερδίζει την έμπιστοσύνη των άλλων... Τόν εκτιμώ και τόν σεβόμαι... Άπόδειξίς η έπιτυχία του. Μέσα σε λίγα χρόνια έχτισε αυτή την κλινική, που τιμά τόν τόπο μας, την έχει όπλίσει με όλα τὰ σύγχρονα μέσα... και σχεδόν κάθε χρόνο ταξιδεύει στο έξωτερικό, για να μελετάει έπί τόπου κάθε καινούργια μέθοδο...

— Άπορώ με τους ανθρώπους... Πόσο η διαίσθησή τους είναι άποφική... Δεν ξαίρω τί είναι σάν έπιστήμων... Άλλά στο άτομό του υπάρχει κάτι, μιά κρυφή χορδή, που χτυπάει άσχημα... Και να μου το θυμάσαι, Γιάσο!... Αυτός ο άνθρωπος θά κάνει μιά μέρα μεγάλο κακό!...

Ο Γιάσος ξαναγέλασε δυνατά:

— Περιέργη προφητεία...

Αν τούλεγε όμως τί ένοιωσε η ίδια μέσα της, κάθε φορά, που τόν αντίκριζε, θά παυε να γελάει — για να σκεφτεί...

ΗΤΑΝΕ δειλινό πούφταναν στο χάος του Βλαχο-Στάθη. Τά σύννεφα φεύγανε, ξεφτισμένα, κατά τόν νοτιά, παίρνοντας μαζί τους την άγλη ροδόσκονη του ήλιογέρματος. Άπάνω και γύρω από τὸ χάνι φλοίσβιζαν οι φυλλωσιές από τις αινωδίες λευκές, σά να τους έδιναν παραγγέλεις γι' άλασγινά μέρη. Το κρύο ήτανε τσουχτερό. Βάλανε τ' αλογα στο σταβλό. Ο Γιάσος ξεσέλλωσε μονάχος του και το Γρέγο και τόν Άλγερίνο κι' έτριψε τις ράχες τους

με σάν, να στεγνώσουν γιατί ήταν ιδρωμένοι και να κυκλοφορήσει το αίμα τους κανονικά, γιατί τὰ μέρη που πιέζονταν είχανε μουδιάσει. Αφού στεγνώσαν, καλά, τὰ τράβηξε στο πότισμα και τους έβαλε να φάνε. Ο Μπόθας δόλεψε τὰ σκυλιά στο κατώ, τους έφτιασε παπάρια με μαύρο ψωμί και λάδι και κλείδωσε την πόρτα.

Είχε νυχτώσει πιά, όταν μπήκανε στο χάνι. Ο Βλαχο-Στάθης, παλιός των ήμερών, ήξαιρε το Γιάσο άνοιχτοχέρη. Τού στρώσε γιατάνι με παστρικές ψάδες, στο παραγώνι, έβαλε από πάνω τρία κιλίμια, μπουκώσε το μεγάλο τζάκι με κούσουρα, έτοιμάσε δυό πουλακιές σουβλιές και τους έβαλε να φάνε. Η μεγάλη έκπληξη όμως ήτανε το ζεστό, σταρένιο ψωμί, δ,τι δγαλλμένο από το χωριάτικο φουρνάκο και μιά τσούρα παλιό κρασί, από τ' άμπέλια της Λιγυδίστας, που κρέμονταν στ' άπότομα πλαγιά των άντικρινών δουνών.

Η Λιάνα τὰ χαιρόταν, αυτά όλα, σάν κάτι πρωτόφαντο, που δεν τ' είχε ξαναζησει. Το κρασί την είχε γλυκά ζαλίσει. Και παρακολουθώντας τις φλύγες που χόρευαν με πλήθος ζυγίσματα και κρόσια από σπιθές χρυσές, άποκοιμήθηκε, με το κεφάλι άκούμπισμένο στην άγκαλιά του άντρός της. Ήταν όλοι τόσο κουρασμένοι από το δρόμο της μέρας και κοιμόντανε τόσο βαθεία, που δεν άκούγοντανε παρά μονάχα η πνοή τους και τὰ κούτσουρα πούτριζαν στο τζάκι.

Ζύγωνε η κονταυγή, όταν ξύπνησε το Γιάσο παράξενη και ντυμένη κραυγή τρομάρας, πούμοιαζε της Λιάνας. Άνοιξε τὰ μάτια, την είδε να σαλεύει, να τραντάζεται σύγκορη και να συνεχίζει την κραυγή, με τραδηγμένες φωνές, πνιγμένες πάντα, κάτι σάν κλάμα. Την κούνισε να ξυπνήσει:

— Τι έχεις, άγάπη μου;

Τον κοίταξε με μάτια που άνοιγαν στο φως άλλου κόσμου:

— Όνειρο, είπε, χαμογέλασε και τόν έσφιξε πάνω της. Τι καλά που είσαι έτσι, κοντά μου!...

— Μά... τί είδες τόσο τρομερό; ρώτησε. Φοβήθηκα πως σε είχε δαγκώσει φίδι... Έγινε κάποτε, σε τούτο το ίδιο χάνι... Το φίδι είχε κουβαληθεί άνάμεσα στα ξύλα κι' όταν ζεσθάθηκε τρύπωσε στα ρούχα ενός συντρόφου μου...

— Είδα αυτή την άπαίσια γριά, που μοιάζει της Παπαντή... Αυτή την ίδια την Παπαντή... Δεν ξαίρω!... Ήταν άγριεμένη... τὰ μάτια της στάζαν αίμα πάνω στο ρούχο της... Μ' άρπαξε δυνατά, με το κοκκαλιάρικο, μ' άσιδερένιο χέρι της και με τραβούσε, απ' τὰ μαλλιά, στην άκρη ενός κρεμίου... και μ' έσπρωχνε νά πεσω...

— Ένα σκοτεινό χάος έχασκε κάτω... ένα βαθύ ποτάμι πού άχνιζε... Κι' ένοιωθα, κοντά στ' αυτί μου, το βρωμέρο της στόμα, να λεί, με μιά στρίγγλικη βραχνή φωνή: «Τώρα πιά σ' έχω στα χέρια μου... Τη Μοίρα του κανένας δεν μπορεί να την ξεφύγει»... Από τη μέρα τού γάμου μας είχα να ιδώ αυτό τ' όνειρο, που με βασανίζει από κορίτσι... Μά να το, που ξαναγυρίζεις!...

Ότε κι' αυτή όμως δεν ήξαιρε γιατί έκρουσε από το Γιάσο μιά λεπτομέρεια, που είχε γλυστρήσει στ' όνειρό της, ως τώρα τόσο στερεότυπο: Πίσω απ' την άπαίσια γριά, πάνω από τόν ώμο της, πρόβαινε το πρόσωπο του Βλάντου, με τὰ μάτια ύπερμετρα μεγαλωμένα, που την κάρφωναν, λεί, στον τόπο, λύνοντας τὰ γόνατά της, να μη μπορεί να σαλέψει. Και το κορμί του, πίσω, ήτανε, λεί, όλο ένα φίδι, παράξενα κουλουρισμένο, στη μέση της γριάς, ζώνοντας τὰ κουρέλια της...

Ο άντρας της πάσχιζε να την ησυχάσει: — Δεν είναι τίποτα, της έλεγε χαϊδώντας τὰ μαλλιά της — η μητέρα μου έβλεπε ταχτικά ένα όνειρο πως πέφτει, ώς γκρεμίζεται... Και ποτέ δεν έδειδανε... Προσπάθησε να πάρεις ακόμα ένα ύπνάκο... Είναι νωρίς ακόμα για να ξεκινήσουμε...

Και, σε λίγο, γλάρωσε. Μά στο σκοτάδι δυό μάτια λάμπαν άγρυπνα, στηλωμένα στο κενό. Της Λιάνας δεν της κολλούσε ύπνος.

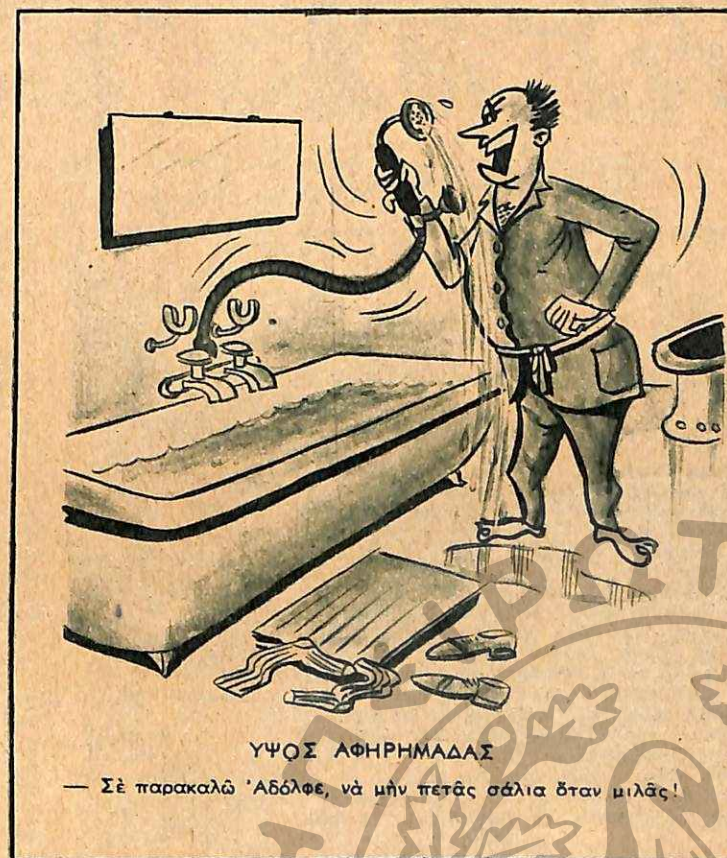
ΖΥΓΝΩΝΟΝΤΑΣ στα ριζοβούνια της Μαυρόραχης, τ' άπομεσήμερο της άλλης μέρας, άντικρύσαν κόσμο, μπροστά στ' άσπρα σπιτάκια του Καραβαγγέλη. Είδανε τρεις-τέσσερις καβαλλάρηδες να ροδολάνε στην πλαγιά κι' άμέσως άκουσαν μιά μπαταρία και μιά βουή που σηκώθηκε:

— Τους άνόητους! έκαμε ο Γιάσος. Θά διώξουν τὰ κυνήγια...

Και, γυρίζοντας στη Λιάνα, πρόσθεσε:

— Ξαίρεις τί είναι αυτό;... Οι κυνηγοί σε χαιρετάνε... Είσαι η πρώτη Έλληνίδα, που παίρνει μέρος σε παγιά!

Φώναξε το Μπόθα και πήρε από το σάκκο την καραμπίνα της, τη γέμισε και της την έδωσε, γελώντας:

ΥΨΟΣ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

— Σε παρακαλώ 'Αδόλφε, να μην πετάς σάλια όταν μιλάς!

τη χάσουμε αυτήν την ώρα... να την... κυνηγήσουμε, μαθές, ως πού να σκοτεινιάσει!...

Και σφύριξε με τη μεγάλη σφυρίχτρα, που κρέμονταν από το στήθος του:

— Χαίτεστε, οι χιουγιαχτάδες! φώναξε. Πάρτε τὰ σκυλιά και τὰ όργανα και τραβάτε να πέσετε στη μεγάλη λάκα, ν' άρχέψετε το σασατά, άμα σουρίξω τρεις δολές!...

Και, γυρίζοντας στους κυνηγούς, πρόσθεσε:

— Σείς οι άλλοι από πίσω μου, ένας-ένας, να κολλήσουμε στο δουνό, πριν να μάς φύγη όλότelo ο ήλιος!...

Ύπακουσαν όλοι, σάν στρατιώτjακια τόν άξιωματικό: η φάλαγγα κατ' άνδρα σχηματίστηκε και μπήκε σε πορεία, παίρνοντας, με γοργό βήμα, την άνηφορία. Οι χουγιαχτάδες έξωσαν, πήραν ένα μονοπάτι δεξιά και χάθηκαν πίσω από τὰ ψηλά θάμνα, μαζί με τὰ σκυλιά και τὰ νταούλια τους...

Η Λιάνα, πίσω απ' τόν κύρ Τέγο, περπατούσε με φερά στο πόδι. Η έντύπωση από τ' όνειρο της νύχτας, είχε κιόλας σκορπιστεί. Και τώρα μιά χαρά, πρωτόγνωρη, την είχε πλημμυρίσει. Το Καρτζήλικό αίμα, που τρεχε στις φλέδες της, άναψε και μίλησε.

Αναθυμιάσαν τις ιστορίες, που της έλεγε ο πατέρας της για δουνά, για έλάτια και πλατάνια, για μάχες και σκοτωμούς. Η ψυχή της γενιάς της, η ψυχή της κλεφτουριάς, ξύπνησε μέσα της. Έσφίγγε την καραμπίνα της με περηφάνεια, σάν να πήγαινε για πόλεμο. Κι' ένοιωσε λεύτερη, σά ναχε από θάυμα λυτρωθεί από σκλαβιά!...

Όσο άνέβαιναν, τόσο πύκνωναν κι' άγρίευν τὰ θάμνα. Κι' όταν πιάσανε την κορυφογραμμή της Μαυρόραχης, για να κλείσουν τόν κισρέφτη της πλαγιάς με τὰ καρτέρια, τὰ γιδόστρατα, όπου περπατούσαν κλείνανε από τὰ θεωριμένα παλιούρια. Τὰ πουρνάρια και τ' άρκομυδοδάτα, σε κάθε βήμα, τους έβρασαν με τ' άγκάθια τους από τις πέτρινες ζακέτες, τις ξεφτιζαν και, καμμία φορά, τους γρατζούνιζαν και τους μάτωναν τὰ χέρια.

Ο κύρ Τέγος σταμάτησε, σάλεισε το μεγάλο δάχτυλο τού δεξιού του χεριού, το σήκωσε ψηλά και περιέμενε:

— Τι θά πεί αυτό, κύρ Τέγο; ρώτησε η Λιάνα, όταν η φάλαγγα σταμάτησε και κοίταζε αυτό το ύψωμένο δάχτυλο με προσοχή θρησκευτική:

— Όποια μερία στεγνώσει πρωύτερα, εξήγησε ο γέρος, από κεί φυσάει ο άέρας... Και τώρα θά ιδείς, η αφεντιά σου, πως θά δώλω τους κυνηγούς έτσι, πού ο άέρας να μη φυσάει απ' αυτούς κατά τ' αγρίμια, γιατί τότες, τὰ ζουλάπια, τους όσμίζονται μαθές... και δε ζυγώνουν... Θά τους δώλω έτσι, πού ο άέρας να φυσάει από τ' αγρίμια κατ' αυτούς!...

Κατέβασε το δάχτυλό του, το συμβούλεψε και μοίρασε, μ' αυτό τόν τρόπο, τὰ καρτέρια. Τη Λιάνα την έβαλε κοντά σε μιά μεγάλη δαλανιδιά, καμμία σαρανταριά μέτρα δεξιά από το Γιάσο. Μίλαγανε με νοήματα. Ο κύρ Τέγος, με τρεις σφυρίξες, έδωσε στους χουγιαχτάδες τὸ σύνθημα ν' άρχίσουν τη δουλειά τους. Και τότες από τη ρεματιά, κάτω, σηκώθηκε άπίστευτη χλαπαταγή από φωνές, ούρλιασματα, σαλπίσματα, γαυγίσματα, νταούλια, διουσιακή έξορμηση, πού ξύπνησε τους άντιλαούς σ' όλα τὰ γύρω φαράγγια και ρουμάνια. Ο σκοπός ήτανε να τρομάξουν τ' αγρίμια, όσα είχανε κατέβει διασπασμένα να δροσιστούνε στη ρεματιά, ν' άνηφορίσουν, με την πρόθεση να περάσουν την κορυφογραμμή, για να κρυφτούν στην άλλη ρεματιά και να γλυτώσουν.

ΗΤΑΝ ΣΥΜΦΩΝΕΣ

Μια νέα εργαζόμενη κυρία μπαίνει διαστική το μεσημέρι στο ρεστωράν για να φάει. Μή βρίσκοντας άδειο τραπέζι, πηγαίνει και κάθεται κοντά σε μια ηλικιωμένη κυρία. Μόλις τελειώσει το φαγητό της, η νεαρά άναβει ένα τσιγάρο.

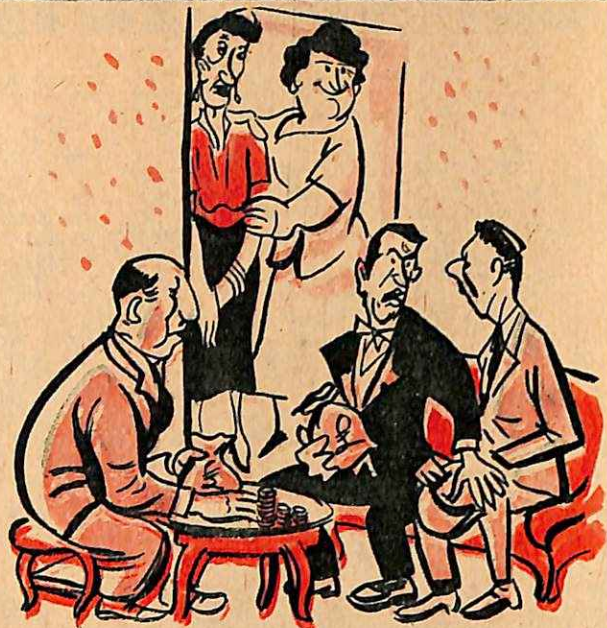
— Είστε παντρεμένη; τη ρωτάει η ηλικιωμένη κυρία.

— Μάλιστα.

— Πρέπει να ξέρετε, ότι είναι προτιμότερο για μια γυναίκα να άπατά το σύζυγό της στα κρυφά, παρά να καπνίζει δημοσία.

— Συμφωνώ και εγώ μαζί σας, απάντησε η νέα, αλλά το μεσημέρι δεν έχω παρά μόνο μισή ώρα διακοπή της δουλειάς, ίσια-ίσια για το φαγητό.

— Οσοδήποτε καλή κι' αν είναι στην άριστη μιά γυναίκα, δεν μπορεί ποτέ να καταλάβει, ότι είναι 10 χρόνια μεγαλύτερη από όσο ήταν πριν από 10 χρόνια.

Ο υποψήφιος: Κάηκα, Θωμά μου. Είπα το ναί προτού δώ τη νύφη.
(100 Π. ΠΑΥΛΙΔΗΣ)

Ο Κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΣ

ΤΑ ΣΥΝΔΕΤΙΚΑ

Ο Κ. Σταυρόλεξος σηκώθηκε με τα κέφια του πρωί-πρωί και είσεβαλε σ' ένα κατάστημα φιλικών, για να το άναστατώσει με το ψώνιο του.

— Καλημέρα σας!

— Καλημέρα σας! Τι θέλετε; τόν ρωτά άνυποπτος ο υπάλληλος.

— Μερικούς λευκούς συνδέσμους ύφασμάτων! Λέει σοβαρά ο Κ. Σταυρόλεξος.

— Τι είδος είναι αυτό; Καινούργιο;

— Παλαιόν δσον και ο προπάππος του προπάππου σου! Και κοινότατον δσον και ο επιούσιος.

— Δε σας έννοώ. Μιλάτε, σας παρακαλώ, καθαρώτερα.

— Άκόμα καθαρώτερα; Για το Θεό! Θέλω μερικά από κείνα που εις μέν τους άνδρες είναι χλασικά, εις δε τις γυναίκες παρβαλά εις σχήμα και εις χρώμα.

— Και πάλι δεν έννοώ! Πέστε μου, σας παρακαλώ, τί ακριβώς επιθυμείτε, γιατί έχουμε και δουλειά.

— Έχετε δουλειά; Και μήπως εγώ δεν έχω; "Η σας περνά ή ιδέα ότι ήρθα εδώ για να σκοτώσω την ώρα μου;

— Λοιπόν, όρίστε! Τι όνομα έχει αυτό το είδος που ζητάτε;

— Το όνομα είναι το λιγώτερο. Έκείνο που έχει σημασία, είναι το είδος.

— Μας βασανίζετε, κύριε!

— Σεις με βασανίζετε! Λοιπόν, για να γίνω σαφέστερος. Θέλω εκείνα που όταν δε συνδέονται καλώς ή άπουσιάζουν από τα όρισμένα σημεία, προκαλούν συχνά συζυγικούς καυγάδες! Και προσθέτω και το έξης χαρακτηριστικόν: Στους έργένηδες πολύ συχνά κρέμονται!

Ο υπάλληλος εκύτταξε τόν Κ. Σταυρόλεξο με άπορία. Κι' εκείνος εκάρφωσε το εύφους του και διαπασραστικόν βλέμμα στα μάτια του κεχνητόσ θυμάτός του και ειπε:

— Υπάρχουν και ηλεκτρικά τοιαυτά! Με δυο λόγια, τα έχουν και οι άνθρωποι και οι τοίχοι και πολλές μηχανές. Συχνά δε και οι θαλίτσες! Έπί πλέον, γι' αυτά υπάρχουν πολλοί μανιώδεις συλλέκται!

— Έπί τέλους, κύριε, πέστε μου τί ζητάτε, γιατί μου γδάατε την πίστι!

Τότε ο Κ. Σταυρόλεξος άγρίεψε:

— Τής Άλέξανδρας είναι περιώνυμα! Που να πάρη ο διάβολος να πάρη, πώς πρέπει να σου δώσω να καταλάβης ότι ζητά μια ντουζίνα κουμπιά; Κουμπιά, παιδί μου, κουμπιά!

— Έτσι μιλάτε ντέ! Τι είδους κουμπιά θέλετε;

— Κανενός είδους, ειπε ο Κ. Σταυρόλεξος με θαυμάτη άγανάκτηση. Θά πάω να ψωνίσω άλλου, που θα με καταλάβουν! Άμωφωτοι!

Και άφησε τόν υπάλληλο άξυλο.

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

Ο ΝΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΠΙΠΙΝΑ ΜΠΡΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΛΙΜΟΥΖΙΝΑ

ΝΟΤΗΣ: Άειντε πιά, μαρε Πιπίνα. Τι είναι τούτη ή χαζομάρα; ΠΙΠΙΝΑ: Βρέ, ξανάειδες προκομμένη, τέτοια γκράν λιμουζιναρά; Κύττα κόψι! Κύττα χρώμα! Κύττα κρυστάλλα στην πέννα!

ΝΟΤΗΣ: Όχι βέβαια έσένα! ΠΙΠΙΝΑ: Κοροϊδεύεις κι' από πάνω, έπειδή κρατάω μπέσα. Βρέ, εγώ να θέλω μόνο και σε δέκα μπαίνω μέσα. Δέκα κούρες σταματάνε λίγη γάμπα αν δείξω εγώ.

ΝΟΤΗΣ: Άναλόγως με τη γάμπα, μάλλον θάνα φορηγό. ΠΙΠΙΝΑ: Άς τ' άκούω. Τι να κάνω; Φταίει ή μαύρη μου ή μοίρα, που με έρριξε σε σένα να περνά ζωή μπατίρα.

ΝΟΤΗΣ: Πάντα μ' άρεσε ή ρόδα, που τη βλέπω και με ψήνει! ΠΙΠΙΝΑ: Μια και σου άρέσει ή ρόδα, θα σου πάρω ένα πατίνι!

ΝΟΤΗΣ: Όύτε και γι' αυτό είσαι άξιος και δε ντρέπεσαι πιά ντίπ! ΠΙΠΙΝΑ: Έάν δχι κούρα, θέλω άπωσδήποτε ένα τζίπ!

ΝΟΤΗΣ: Το σημειώνω και θα τόχω πάντα ύπ' ύψι μου μαντάμ! Κι' άειντε τώρα πιά κουνήσου, να προφτάσουμε το τράμ!

Ο ΩΤΑΚΟΥΣΤΗΣ

ΘΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

Ο πελάτης: Τι κατάστασις είναι αυτή; Η βροχή μπαίνει από το ταβάνι.

Ο ξενοδόχος: Μα σας είπαμε, κύριε, το δωμάτιο έχει τρεχούμενα νερά.

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου κυτάζει με δυσπιστία το νεαρό ξευγάρι.

— Αν δεν είναι ή γυναίκα σας, λέγει, θα πληρώσετε έκαστο δολλάριο πρόστιμο.

Και ο σύζυγος άπαντά:

— Αν δεν ήταν γυναίκα μου

θα πλήρωνα εύχαρίστως πεντακόσια δολλάρια!

— Τόν γνώριζα καλά το μακαρίτη τόν άντρα σας. Τι κρίμα που πέθανε!

— Αυτό μου λέει κάθε μέρα και ο δεύτερος άντρας μου.

— Όποτε συμφιλιώθηκες με τη γυναίκα σου;

— Όι ναι, όταν είδε ότι είχε άδικο άπεφάσισε να δεχθώ να της ζητήσω συγγνώμη.

Η σύζυγος: Είμαι έτοιμη τώρα. Νόμιζα ότι είχες ντυθώ και περιμένεις.

Ο σύζυγος: Αυτό είχε γίνει, αλλά τώρα θα πρέπει να περιμένεις έσυ για να ξαναξυρισθώ.

Στο κατάστημα:

— Θέλω ένα παλτουδάκι για το σκυλάκι μου.

— Πρέπει να το φέρετε εδώ για να το πάρουμε μέτρα.

— Μα θέλω να το κάνω έκκληξη!

ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΕ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΓΙΑΝΝΗ ΤΕΙΡΙΜΩΚΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

σόνι ήρθε κοντά του. Πλήρωσε. Πέρασε άρκετή ώρα.

Είδε τούς υπάλληλους του «Ίντερνάσιοναλ» που έφευγαν. Το γραφείο ταξιδιών έκλεινε.

Κι' έξαφνα ή κόρη του πλοιάρχου Καψή φάνηκε στο πεζοδρόμιο.

ΑΨΙΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΤΗΝ είδε που έβγαίνει. Έξω, φαίνονται ψηλότερη. Σταμάτησε λίγο στην πόρτα, κι' ύστερα με δέμα έλαφρό και γρήγορο τράβηξε προς την όδo Σταδίου.

Με δλη την ταραχή του, ο Δημήτρης δεν μπόρεσε να μην προσέξει πόση άρμονία είχαν οι κινήσεις της. Μέσα στο άπλο ντύσιμό της, την μπλούζα από ποπλίνα και την ίσια φούστα, ήταν, χωρίς κανένα στολίδι, χωρίς τίποτα το φαναχτερό, θαυμάσια κομψή.

Την άκολουθήσε. Έκείνη πέρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο και πήρε την όδo Βουκουρεστίου. Έξω από τόν «Άετό», σταμάτησε. Το βλέμμα της περιεργάστηκε γρήγορα τα καινούργια διδλία, στη διτρίνα.

Ο Δημήτρης Φλωράς έφτασε κοντά της.

— Δεσποινίς, ειπε.

Έκείνη, γύρισε και τόν κύτταξε πάνω άπ' τόν ώμο της, με τέτοια έκφραση στα μάτια, που θακόδε τελείως την όρεξη και στόν πιο τολμηρό Δόν Ζουάν. Μα εκείνος δεν ήταν Δόν Ζουάν και δεν σκεφτόταν περιπατητικές κατακτήσεις.

— Δεσποινίς Καψή, ξανάπε, είναι άπόλυτη άνάγκη να σας μιλήσω.

Η νέα έκανε μία κίνησι, που φανέρωνε ζωηρή δυσφορία. Ξανακύτταξε θυμωμένη το νέο άνδρα και προχώρησε με γρήγορα δέματα.

Ο Δημήτρης Φλωράς αισθάνθηκε άσχημα. Η θέσις που ήταν δύσκολη. Μπορούσε εύκολα να γίνη γελοίος.

Την άκολουθήσε σιωπηλός, μην ξέροντας καλά τί να κάνει. Στο πέραςμά της, οι άντρες γύριζαν και την κύτταζαν με θαυμασμό.

Στη γωνία Βουκουρεστίου και Πανεπιστημίου, έξω από το Όρφανίδι, ή νέα σταμάτησε. Ένα ρεύμα από αυτοκίνητα, που περνούσε εκείνη τη στιγμή, έκοβε το δρόμο.

Ήταν μία εύκαιρία να της ξαναμιλήσει. Μα όχι. Οι άνθρωποι που έπαιριαν το ορεκτικό τους στο πεζοδρόμιο του Όρφανίδι την πρόσεχαν. Μια νέα άτυχία του, θα τόν έκανε όριστικά γελοίο.

Η διάβασις ήταν τώρα ελεύθερη. Η Μυρτώ Καψή πέρασε με το σίγουρο δάδιμά της άπέναντι. Την άκολουθήσε.

Άρχισαν ν' ανεβαίνουν προς την όδo Σόλωνος. Έξαφνα, ή νέα σταμάτησε.

Γύρισε άπότομα και τόν κύτταξε άυστηρά με τα μεγάλα της μάτια.

— Θα συνεχιστή πολύ αυτό, κύριε;

Ο Φλωράς μωρουδούρισε:

— Δεσποινίς...

— Πιστεύετε, πως είμαι ο τύπος, που θαόρισκε εύχαρίστησι σ' αυτού του είδους τις Ιστορίες;

Ο Δημήτρης κούνησε το κεφάλι. Κι' έξαφνα ειπε:

— Κι' εσεις, πιστεύετε, πως είμαι εγώ ο τύπος, που θα δημιουργούσα τέτοιες Ιστορίες;

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ο ζωγράφος Καρνέζης έρρισκεται σκοτωμένος στο διαμέρισμά του, στο Κολωνακί. Συλλαμβάνεται, ως δράστης του φόνου, ο χρηματιστής Φλωράς, που ή γυναίκα του Ζαννέτ ήταν έρωμένη του ζωγράφου. Ο υιός του χρηματιστού, από την πρώτη γυναίκα του, Δημήτρης Φλωράς, έρχεται από το Παρίσι. Βέβαιος για την άθωότητα του πατέρα του, προσπαθεί, με τη βοήθεια του δημοσιογράφου Μακρή και του φίλου του Δελιού, να άνακαλύψη τόν πραγματικό ένοχο. Για την ώρα, οι όπονιές του στρέφονται στην Μυρτώ Καψή, υπάλληλο του διεθνούς γραφείου ταξιδιών «Ίντερνάσιοναλ», κόρη του πλοιάρχου Καψή, που έκτελέστηκε από τους Γερμανούς, προδομένος από τόν Καρνέζη, και στόν Τζόννι Παυλίδη, έραστή της μητρίας του. Ο Δημήτρης έλπει να μπαίνει στο «Ίντερνάσιοναλ» ο Τζόννι Παυλίδης.

τάζοντας πάντοτε τόν Φλωρά, που στεκόταν δίπλα του.

— Όπως θέλετε.

Ο Δημήτρης τόν παρακολούθησε με το βλέμμα, καθώς ο άλλος έφευγε, διαστικά, όπως τού φάνηκε. Από τις σκέψεις του τόν έβγαλε ή φωνή της ξανθής κοπέλλας.

— Άλλήθεια, ξεχάσατε τόν άναπτήρα σας;

— Ναι.

— Πάντως, δεν είναι εδώ.

— Κρίμα. Θα μούπεσε κάπου.

Τα μάτια της Ρένας χαμογελούσαν. Ο Δημήτρης την κύτταξε καλά. Όχι. Ήταν άδύνατο το κορίτσι να ύποκρίνεται.

— Τόν ξέρετε αυτόν; ρώτησε ο Δημήτρης άπότομα.

— Όχι.

— Τι ήθελε;

— Κάτι ρωτούσε για τα δρομολόγια της Αιγύπτου. Γιατί;

— Ω, τίποτα. Μου φάνηκε σά γνωστός. Με συγχωρείτε.

— Παρακαλώ. Λυπούμαι για τόν άναπτήρα σας.

Τη χαίρετσε. Φαίνόταν τόσο ξένοιαστο το πρόσωπό της. Το κορίτσι αυτό, αν ύποκρινόταν, θαπρεπε ναείναι πολύ δυνατή ήθοποιός.

Ετοιμάστηκε να φύγη. Έξαφνα, ή φωνή της τόν σταμάτησε. Τα μάτια της γελοούσαν πονηρά.

— Κύριε...

— Τι;

— Πραγματικά σας ενδιαφέρουν τα ταξίδια στη Γαλλία;

— Μα βέβαια. Γιατί;

— Θα μπορούσαν να σας ενδιαφέρουν, ίσως, κι' άλλα πράγματα. Έκτος από τα εισιτήρια, στο «Ίντερνάσιοναλ» υπάρχουν κι' εγώ, υπάρχει και ή Μυρτώ. Τι άπ' όλα σας ενδιαφέρει;

Ο Φλωράς γέλασε.

— Ειλικρινώς. Το ταξίδι στη Γαλλία. Τούλάχιστον, ως την ώρα που ήρθα εδώ, αυτό μ' ενδιαφέρει. Άντιό σας...

Ξαναγύρισε στο Ζαχαράτου. Το γκαρ-

Είδε για μία στιγμή το διαταγμό στα μάτια της. Πήγε πιο κοντά της.
— Ένα λεπτό, δεσποινίς. Δεν ζητώ παρά να μ' ακούσετε ένα λεπτό.
— Η κόρη του πλοίαρχου Καψή τον κύτταξε στο πρόσωπο. Έκανε έπειτα μία κίνηση για να φύγει, μα, παίρνοντας έξαφνα την απόφασή της, γύρισε οριστικά προς το μέρος του.

— Λοιπόν;
— Πρέπει οπωσδήποτε να σας μιλήσω.
— Γι' αυτό τριγυρίζετε από το πρωί το γραφείο μου;
— Γι' αυτό.

Δύο κοπέλλες, με φαρδείς πολύχρωμες φούστες, πέρασαν δίπλα τους. Γύρισαν και τους κύτταξαν.

— Σας ακούω, είπε η Μυρτώ Καψή.
— Δε θέταν δυνατό να καθίσουμε κάπου; Είδε την περιφρόνηση στα μάτια της.

— Δεν είστε καθόλου πρωτότυπος. 'Η μέθοδος είναι πολύ γνωστή.
Γύρισε για να φύγει. 'Ο Φλωράς καταλάβαινε, πώς έκανε το παιχνίδι.

— Για όνομα του Θεού, ένα λεπτό. Την είδε που χαμογέλουσε περιφρονητικά. 'Ο θυμός είχε φανή μάτια της. Μία στιγμή ακόμα και θα την έχανε.

Κι' έξαφνα, ο Δημήτρης Φλωράς, το άπεφασσε.

— Τ' όνομά μου, είπε, ίσως σας κάνει ν' αλλάξετε γνώμη.

Και πριν η κοπέλλα παραλάβει να πη ή να κάνει οτιδήποτε, πρόσθεσε:

— Λέγομαι Φλωράς. Δημήτρης Φλωράς. Το χτυπημένο πέτυχε το στόχο. 'Η ενωχλημένη έκφραση έφυγε από το πρόσωπο της νέας γυναίκας. Κάτι που έμοιαζε σαν ανήσυχη άπορία το διαδέχτηκε.

— Φλωράς;
— Ναι.

— Έχετε σχέσεις με τον...
— Ακριβώς. Είμαι ο γιός του ανθρώπου, που κατηγορείται, ότι σκότωσε το ζωγράφο Καρνέζη.

— 'Η Μυρτώ Καψή δεν έδειχνε πια διάθεση να φύγει.

— Και τί θέλετε από μένα; ρώτησε.
— Να μιλήσω λίγη ώρα μαζί σας.

Τ' όμορφο πρόσωπό της είχε πάρει μία συλλογισμένη έκφραση.

— Τώρα;
— Αν θέλετε.
— Έστω.

Προχώρησαν προς την όδo Σόλωνος μαζί. 'Η νέα κύτταζε με την άκρη του ματιού της τον άντρα που βαδίζει δίπλα της. Πρόσεξε τα άδρα, σοδαρά χαρακτηριστικά του μελαψού προσώπου του, το καθαίο βλέμμα του. 'Οχι, δεν είχε τίποτα που να θυμίσει κατακτητή του πεζοδρομίου. 'Ηταν ψηλός, ένα κεφάλι, τουλάχιστον, ψηλότερος απ' αυτήν.

— 'Η νέα σκέφτηκε: Συμπαθητικός άνθρωπος. Και ασφαλώς δημοφιλής άντρας, με τον τρόπο του. Έδωσε γρήγορα τη σκέψη. Δεν ήταν από τις παρατηρήσεις που συνήθιζε.

— Λοιπόν;
— 'Ο Δημήτρης κυττούσε μπρός του. Πριν λίγη ώρα, όταν την περίμενε να βγει από το Προκτορείο, είχε κάνει πολλά σχέδια, σχετικά μ' αυτή τη συνάντηση. Σχέδια που θα τον βοηθούσαν να της αποσπάσει την όμολογία, αν αυτή είχε πραγματικά σκοτώσει το ζωγράφο ή είχε οποιαδήποτε σχέση με το φόνο του. Τώρα έβλεπε, πώς είναι εύκολο να κάνει σχέδια, παρά να τα πραγματοποιήσει. Και μάλιστα, όταν ο στόχος σου είναι μία γυναίκα σαν τη Μυρτώ Καψή.

— Θάπρεπε να καθίσουμε κάπου.
Διέκρινε το διαταγμό της.

— Για να μιλήσουμε πιο άνετα, διάστηκε να έξηγηση.

— Πού;
— Όπου προτιμάτε... Θά θέλατε να φάμε μαζί;
— Όχι.

Το «όχι» της ήρθε απότομο και ξέρό. 'Ο Δημήτρης Φλωράς κατάλαβε, ότι είχε προχωρήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε.

— Τότε, άς καθίσουμε οπουδήποτε. Θά βρούμε μέρος, στην πλατεία, στο Κολωνακί.
— Καλά.

Καθώς έκαναν να περάσουν την όδo 'Α.

καδημίας, ο Δημήτρης είπε:

— 'Ο πατέρας μου είναι άθωος.
— Έκείνη δε μίλησε. Του έριξε μόνο μία γρήγορη ματιά.

— Πληρώνει για κάποιον άλλον, πρόσθεσε ο Δημήτρης.

— 'Η σκέψις τον θύμωνε. Είχε κατεβή από το πεζοδρόμιο.

— Ένοιωσε το χέρι της στο μπράτσο του.
— Προσέξτε...

— Ένα αυτόκίνητο πέρασε δίπλα του, πολύ κοντά του.

— Αισθάνθηκε το χέρι της να τον τραβά.
— Μά δε βλέπετε;

— Γύρισε και την κύτταξε. 'Η ανησυχία, που φάνηκε, για μία στιγμή, στα μάτια της, την έκανε πιο θελκτική. 'Ωστε μπορούσε, η κοπέλλα αυτή, να νάναι και κάτι άλλο, εκτός από αυστηρή;

— 'Ηταν, πάντως, πολύ όμορφη. Κι' έξαφνα, ο Φλωράς αγανακτίστηκε με τον εαυτό του. 'Αν ήταν όμορφη, αυτός ήταν δικός της λογαριασμός. Γι' αυτόν δεν ήταν, δεν έπρεπε να είναι, παρά μόνο η γυναίκα, που έξ αϊτίας της, ίσως, ο πατέρας του βρισκόταν στη φυλακή.

— 'Ας περάσουμε, είπε.
— Έκείνη τράβηξε το χέρι της από το μπράτσο του.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΚΑΘΙΣΑΝ σ' ένα ίσκιερo τραπεζάκι, στο πεζοδρόμιο της πλατείας.

— Τι θα πάρετε; την ρώτησε, όταν παρουσιάστηκε το γκαρσόνι.

— 'Η νέα σήκωσε τους ώμους.
— Δυο ούζα, είπε ο Δημήτρης.

— Έμειναν για λίγο σιωπηλοί. 'Ο Δημήτρης δεν ήξερε τώρα πώς ν' αρχίσει. 'Α προσδοκία, εκείνη, τον βοήθησε σ' αυτό.

— 'Ωστε, του είπε, ο πατέρας σας πληρώνει για λογαριασμό κάποιου άλλου;
— Ναι.

— Είστε βέβαιος;
— Απολύτως.

— Δε νομίζετε, ότι κάπως καθυστερημένα αποκτήσατε αυτή τη βεβαιότητα;
— Δεν ήμουν στην Ελλάδα, όταν...

— 'Ο Δημήτρης έδειξε με το κεφάλι προς την όδo Σκουφά.

— Όταν έγινε ο φόνος, συμπλήρωσε. Δεν είναι πολλές ημέρες που ήρθα.

— Από πού;
— Από το Παρίσι. 'Εκεί έμεινα από χρόνια.

— Και τί θέλετε από μένα;
— Τι ήθελε; Νά του πη, πώς εκείνη είχε σκοτώσει το ζωγράφο. Κι' έπειτα να μη ή ίδια στη φυλακή, για να βγη ο πατέρας του! 'Ο Δημήτρης κατάλαβε, πώς διέτρεχε τον κίνδυνο να φανή γελοίος. Κι' όμως, ήταν υποχρεωμένος να μιλήσει.

— Κάποιος άλλος σκότωσε το ζωγράφο, είπε.

— 'Αν παραδεχτή κανείς, πώς δεν τον σκότωσε ο πατέρας σας, ασφαλώς, κάποιος άλλος πρέπει να τον έχη σκοτώσει.

— Δεν τον σκότωσε ο πατέρας μου. Και αυτός ο κάποιος άλλος πρέπει να είχε λόγους σοδαρούς να τον σκοτώσει, τον Καρνέζη.

Χωρίς να το καταλάβει, η φωνή του είχε πάρει τόνο επιθετικό. Είδε τα χαρακτηριστικά να σκληραίνουν στο όμορφο πρόσωπό της.

— Μά βέβαια, αποκρίθηκε η νέα, και μία ανεπαίσθητη ειρωνεία έπαιε στη φωνή της. Κανείς δε σκοτώνει για γούστο.

Το γκαρσόνι έφερε εκείνη τη στιγμή τα δυο ούζα. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Το βλέμμα της, άφοδο, ήταν προσηλωμένο στο πρόσωπό του. Τον περίμενε να κάνει το επόμενο βήμα.

— 'Ο Δημήτρης Φλωράς είπε:
— 'Εσείς, επί παραδείγματι, είχατε λόγους να σκοτώσετε τον Καρνέζη.

— Τώρα που τα λόγια είχαν βγη από τα χείλη του, ο Φλωράς άπορούσε με την τόλμη του. Πώς είχε βρη το κουράγιο — ή μάλλον το θράσος — να πη ένα τέτοιο πράγμα σε μία τέτοια κοπέλλα;

— 'Ησυχά - ήσυχα, εκείνη πήρε το ποτηράκι κι' έκανε, πώς δοκιμάζει το ούζο της.

— 'Ωστε αυτό ήταν, είπε.

— Αυτό.
— Έμειναν πάλι σιωπηλοί. Μηχανικά, ο Δημήτρης πήρε τη μικρή καράφα.

— Λίγο νερό; ρώτησε.
— Ευχαριστώ.

Το ποτηράκι άστριψε. 'Εκείνη το κύτταζε, σά να ήταν κάτι πολύ σπάνιο και περιέργο αυτή η αλλαγή του χρώματος.

— Τα χείλη της έσάλευαν.
— Πραγματικά, είπε με ήρεμο τόνο, είχα λόγους να σκοτώσω τον Καρνέζη. Είστε καλά πληροφορημένος.

— Πήρε μία βαθειά ανάσα και πρόσθεσε:
— Θά τον σκότωνα ευχαρίστως.

— Μιά άγρια λάμψη πέρασε από τα μάτια της. Πόσο γρήγορα μπορούσε να αλλάξει φυσιογνωμία αυτή η γυναίκα!

— Χάρηκα που τον σκότωσαν, είπε 'Αλλά...

— 'Ο Δημήτρης ήπια μία γουλιά από το ούζο του. 'Η αγωνία τον έπνιγε.

— 'Αλλά δεν τον σκότωσα εγώ.
— Τότε ποιος τον σκότωσε; ρώτησε ο Δημήτρης.

— Και άμέσως αισθάνθηκε πόσο ήλιθια ήταν η ερώτησή του.

— Δε βλέπω γιατί πρέπει, οπωσδήποτε, να ξέρω ποιος απήλαξε τον κόσμο από την παρουσία του Καρνέζη, ήταν η απάντησή της.

— Είχε σηκώσει το κεφάλι θυμωμένη. Μέσα, όμως, στα μάτια του Φλωρά είδε τέτοια απόγνωση, που τον λυπήθηκε. 'Η φωνή της μαλακώσε.

— Ποιος ξέρει, είπε. Ένα καθαριό δεν δημιουργεί μόνο προς μία κατεύθυνση αιτίες για να τον μισούν. 'Ο πατέρας σας, παραδείγματος χάριν, είχε κάθε λόγο να τον σκότωσει. 'Εγώ επίσης. 'Οι συγγενείς των άλλων, που πρόσδεσε, το ίδιο. Θά είναι, ασφαλώς, κι' άλλοι, για άλλες αιτίες.

— Τον μισούσατε; ρώτησε ο Δημήτρης.
— 'Αν τον μισούσα; 'Όσο μπορεί να μισήση ένας άνθρωπος έναν άλλον. Ξέρετε, υποθέτω, το γιατί.

— Ναι.
— 'Αν ξέρατε και τον πατέρα μου, θα με καταλαβαίνατε καλύτερα.

Κύτταζε το μικρό ρολογάκι του χεριού της.

— Θά πρέπει να φύγω, είπε.
Χαμογέλασε.

— Σας άπογοήτευσα... Τί περιμένετε, όμως, από μένα; Νά σας όμολογήσω, πώς εγώ τον σκότωσα;

— Όχι.
— Τότε;

— Δεν ξέρω. Περπατώ μέσα στο σκοτάδι. Είστε η μόνη, που είχατε σχέσι...

Κατάλαβε, πώς δεν είχε μεταχειριστή τη σωστή λέξη.

— ... Ένα λόγο — διώρθωσε — να θέλετε το θάνατο αυτού του ανθρώπου. Πρέπει να δοθήσω τον πατέρα μου. Δεν ξέρω πώς. Δεν είμαι ήρωας άστυνομικών περιπετειών. 'Αλλά πρέπει να τον δοθήσω. Είναι άθώος. Ξέρω, πώς είναι άθώος. Καταλαβαίνετε. Είναι ο πατέρας μου.

— 'Ηταν η δεύτερη φορά που αισθάνθηκε το χέρι της να άκουμπά στο μπράτσο του.

— Είπε:
— Καταλαβαίνω.

Κύτταζε τη θλίψη μέσα στα όμορφα μάτια της. Θυμήθηκε τη δική της ιστορία. 'Ηταν αδέξιος.

— 'Ο πατέρας σας ήταν, μου είπαν, ύπεροχος άνθρωπος.

— 'Ηταν...
— Σηκώθηκε. Αυτός πλήρωσε και την άκολουθήσε.

— Στη γωνία της όδo Σόλωνος, η νέα σταμάτησε.

— 'Εγώ θα πάω από δω.
— Θέλετε να σας συνοδέψω;

— Προτιμώ, όχι.
— Τότε, χαιρετέ...

— Χαίρετε.
Κοντοστάθηκε λίγο.

— Και να ξέρετε, πώς δε σκότωσα εγώ τον Καρνέζη, αν και του άξιζε...

— Άπομακρύνθηκε με το γρήγορο δέμα της. 'Ο Δημήτρης Φλωράς έμεινε ακίνητος, κυττάζοντας την να φεύγει. Κάτι περίμενε, χωρίς ο ίδιος να ξέρει τί. Και νά, έξαφνα, εκείνη γύρισε το κεφάλι της.

— Τού φάνηκε, πώς του χαμογέλασε.

ΠΑΛΗΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ο Τζόννυ Παυλίδης έφυγε ανήσυχος από το «'Ιντερνάσιοναλ». Αυτός ο άνθρωπος για δεύτερη φορά βρισκόταν πίσω του. Ποιος ήταν; Τί ήθελε;

Τον παρακολουθούσε; Στο καμπαρέ, την προηγούμενη νύχτα, είχε ρωτήσει γι' αυτόν. Και νά τώρα που βρισκόταν πάλι στο δρόμο του. Μέσα σε είκοσιτέσσερις ώρες, δυο συναντήσεις ήταν πολλές, για νά τις θεωρήσει σύμπτωση.

Στη γωνία του 'Ελευθερουδάκη, σταμάτησε και περίμενε. Είδε τον ψηλό, μελαχρινό νέο που ξανάβγαίνει. Μόλις πρόλαβε να τραδηχτή, πριν εκείνος τον δει.

Προσπάθησε να θυμηθι αν τον είχε συναντήσει ποτέ άλλοτε. 'Οχι. 'Αλλά, τότε, γιατί ο άγνωστος ρωτούσε γι' αυτόν, χθες δράδυ, τον μπάρμαν του «Καλαμαζού»;

Κι' έξαφνα θυμήθηκε. Ναι. Αυτό το πρόσωπο δεν του ήταν τελείως άγνωστο. Το είχε δη κάποτε σε μία φωτογραφία. Δεν έκανε λάθος. Θυμόταν τώρα καλά. 'Η φωτογραφία, μέσα σε άσημένο πλαίσιο, ήταν στυλιμένη εκεί, δίπλα σ' ένα βάζο με λουλούδια κι' ένα μικρό κουτί από πορσελάνη. Στο χλώ του σπιτιού της Ζαννέτ Φλωρά. 'Αμφιβολία δε χωρούσε: 'Εκείνος ήταν.

Θυμήθηκε τη σκηνή. Την είδε ρωτήσει:

— Ποιος είναι αυτός, ο Τάυρον Πάουερ;
— 'Η Ζαννέτ είχε σηκώσει τους ώμους. 'Ηταν μία από τις μέρες, που ο Φλωράς έλειπε σε ταξίδι και η ώραία κυρία Φλωρά τον δεχόταν στο σπίτι.

— Ποιος θες να είναι; Δεν το μαντεύεις;
— Όχι. Ποιος είναι;

— 'Ο γιός του.
Είχε δη το μίσος στα μάτια της.

— Δε φαίνεται να τον αγαπάς πολύ.

Είχε έρθει κοντά του κι' έτριβε χαδιάρικα τη μύτη της πάνω στο καλοεπισμένο πρόσωπό του.

— Δεν αγαπώ άλλον από σένα. 'Όσο γι' αυτόν, τον συκαίνομαι.

— Από τότε, όμως, ο γιός Φλωράς βρισκόταν στην Αθήνα; άναρωτήθηκε ο Τζόννυ. Έλειπε από χρόνια στην Ευρώπη — του είχε πη η Ζαννέτ — στο Παρίσι. Και δεν είχε σκοπό να γυρίση. Γιατί, λοιπόν, ήρθε; Γιατί τον παρακολουθούσε; Τί ήξερε;

Προφυλαγμένος από τη γωνία του κτιρίου, ο Παυλίδης ξανακύτταζε προς το μέρος του Δημήτρη Φλωρά, που είχε καθίσει στο Ζαχαράτου. Το φλυτζάνι του καφέ, πάνω στο τραπεζάκι, και το ποτήρι, πώς είχε γυρίσει σε θέσι, όπου βρισκόταν και πριν. 'Ωστε τον είχε δη που έμπαινε στο «'Ιντερνάσιοναλ» — συλλογίστηκε ο Παυλίδης. Και μήπως κι' εκείνος, επίτηδες, πίσω του. Τον παρακολουθούσε. 'Αλλά γιατί; Τί ήξερε;

— 'Ο Τζόννυ Παυλίδης έριξε μία τελευταία ματιά στο Δημήτρη Φλωρά και άπομακρύνθηκε, βυθισμένος σε ανήσυχες σκέψεις. Ένα ταξί περνούσε. Τό σταμάτησε.

— 'Ηρώδου του 'Αττικού, είπε στο σωφέρ, καθώς άνοιγε την πόρτα.

Στη γωνία κατέβηκε. Πλήρωσε το σωφέρ, χωρίς να πάρη ρέστα και προχώρησε με τα πόδια. Στο σπίτι του Φλωρά, σταμάτησε. Χτύπησε το κουδούνι, ενώ συλλογιζόταν, πώς ο νέος Φλωράς, πιθανόν να έμεινε εδώ. Άα προσπαθούσε να τελειώσει γρήγορα, ώστε, αν συνέβαινε έτσι, να μην τον βρη ο άλλος, όταν θα γύριζε.

Μία νέα υπηρέτρια, με μία κομψή μαύρη ποδιά, του άνοιξε. Δεν την ήξερε. Θάταν καινούργια.

— 'Ο κύριος; ρώτησε.

— Θέλω την κ. Φλωρά.
— 'Η κυρία Φλωρά είναι άπασχολημένη. Ποιος την ζητά;

— Δίστασε λίγο, πριν δώσει τόνόμά του. — Παυλίδης, Τζόννυ Παυλίδης, είπε.

— Έμεινε για λίγα λεπτά στο εύρύχωρο χλώ. Πίνακες μεγάλων ζωγράφων στόλιζαν άρχοντικά τους τοίχους. Άλλη φορά, ο Τζόννυ Παυλίδης θα τους πρόσεχε για νά υπολογίση την αξία τους. Τον ενδιέφεραν οι παλαιοί πίνακες, όταν είχαν γνωστές υπογραφές, γιατί πουλιόνταν εύκολα. Τώρα, ούτε τους έδωσε σημασία.

— 'Η φωνή της κομψής υπηρέτριας διέκοψε τις σκέψεις του.

— 'Η κυρία σας περιμένει.
Την άκολουθήσε.

— Από δω.

Στην πόρτα του μικρού πράσινου σαλονιού τον άφισε. 'Ο Τζόννυ προχώρησε. Τότε την είδε. Έμπαινε από την άπέναντι πόρτα.

— Έσύ;
Της γέλασε με κακία.

— Έλα, επί τέλους, γυναίκα, τελείωνε γιατί φθάσαμε...
(Του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Δε με περιμένεις;
— Όχι.

Την κύτταζε. Κάτω από τη μεταωτή ρόμπα του σπιτιού διαγράφονταν οι πλούσιες καμπύλες του κορμιού της.

— Άλλη φορά δε με δεχόσουν έτσι, της είπε.

— Ξέχασε τις «άλλες φορές». Γιατί ήρθες;

— Όχι γιατί σ' έπεθύμησα.
— Μην είσαι χυδαίος. Γιατί ήρθες;

— 'Ο Τζόννυ Παυλίδης έσπλωσε σε μία πολυθρόνα, τεντώνοντας τα πόδια του με άναίδεια. Έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε άργά. 'Η Ζαννέτ Φλωρά έμεινε όρθια μπροστά του.

Στο τέλος, ο Τζόννυ ρώτησε:
— Τί ξέρει;

— 'Η Ζαννέτ τον κύτταξε σαστισμένη.
— Ποιος;

— Ξέρεις ποιος.
Νευριασμένη, ήρθε κοντά του.

— Άφισε τα μυστήρια. Ποιον έννοε; — Τό γιού του.

Σταμάτησε μπροστά του, είλικρινά έκπληκτη. 'Ο Τζόννυ την κύτταζε δύσπιστος.

Νά υποκρινόταν, άραγε; 'Οχι. 'Ηταν φανερό, πώς δεν ήξερε.

— 'Ωστε δεν τον είδες;
— Όχι.

— 'Ηρθε. Τον είδα από χθες δυο φορές. Φαίνεται, πώς με παρακολουθεί.

Σηκώθηκε και προχώρησε προς το χλώ. 'Η Ζαννέτ τον παρακολουθούσε με το βλέμμα, χωρίς να καταλαβαίνει. 'Η φωτογραφία, εύτυχώς, βρισκόταν πάντοτε εκεί. Την πήρε στα χέρια του και γύρισε στο πράσινο δωμάτιο. Την κύτταζε πάλι καλά. Δεν έκανε λάθος. Αυτός ήταν.

— Έδειξε τη φωτογραφία στη Ζαννέτ.
— 'Ηρθε. Τον είδα από κοντά. Αυτός είναι. 'Ο γιός του άνδρός σου.

— 'Η Ζαννέτ φάνηκε τώρα νά ανησυχή. 'Ο Τζόννυ Παυλίδης ρώτησε:

— 'Ωστε δεν ήρθε άκόμη σ' επαφή μαζί σου;

— Όχι.
— Ξέρει τίποτε;

— Δεν τό πιστεύω.
— Τότε, γιατί με παρακολουθεί;

— 'Ισως είναι ή ιδέα σου.
— Μακάρι. Μά δεν είναι.

Ρωτούσε για μένα χθες τον μπάρμαν του «Καλαμαζού».

— Σήμερα τον βρηκα πάλι στο δρόμο μου. Είμαι δέβαιος. Με παρακολουθεί.

— 'Η Ζαννέτ Φλωρά ήταν τώρα φανερά ταραγμένη.

— Και τί θες να κάνω;
— Πρέπει να μάθω τί ξέρει.

— Καλύτερα βάθω να φύγης.

— Αυτό λέω κι' εγώ. Άλλά πρέπει να μάθω πρώτα...

— 'Η Ζαννέτ ήρθε κοντά του. Είχε αλλάξει έκφραση.

— Τζόννυ, ψιθύρισε.

Την κύτταζε. Το όμορφο του πρόσωπο τό άσκημίζε ένα σκληρό κυνικό χαμόγελο.

— Τί είναι πάλι;
— Γιατί είσαι κακός μαζί μου;

Την έσπρωξε με το χέρι κι' άναψε δεύτερο τσιγάρο. Έκανε με τον καπνό δαχτυλίδια και βάλθηκε να τα παρακολουθή, όπως διαλύονταν, άνεδαίνοντάς προς το ταβάνι.

— Έσύ το θέλησες.
— Τζόννυ.

— Κι' ο ζωγράφος;
— Σου τά έξηγησα.

— Έχεις εύκολες τις έξηγήσεις έσύ.

— Ξανάβρε κοίτα του και σφίχτηκε πάνω του.

— Τζόννυ.

Την τράβηξε στην άγκαλιά του, σβήνοντας το τσιγάρο του σ' ένα κυρτάλινο τασάκι με το έλευθερο χέρι του.

— Όχι έδω.

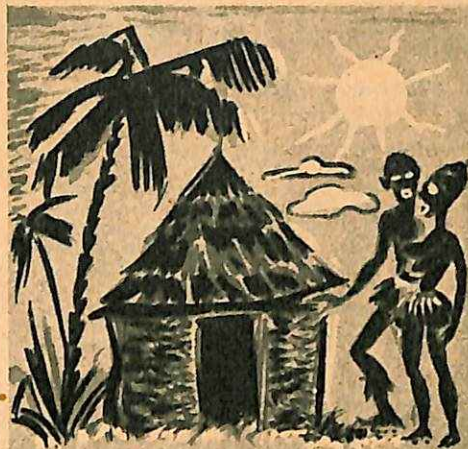
Τη φίλησε στο στόμα.

— 'Η υπηρέτρια... Θά μάς δη ή υπηρέτρια, ψιθύρισε εκείνη, όπως έγερνε ολόκληρη πάνω του.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ο ΤΖΟΝΝΥ Παυλίδης κάπνιζε το τσιγάρο του, με τα χέρια ένωμένα πίσω από το κεφάλι.

— Παραμελείς τον έαυτό σου.
— 'Η ιδέα σου, είπε εκείνη πειραγμένη.
— 'Ο Τζόννυ άναγύρισε στο κρεβάτι, τεμπέλικα.
— 'Άκου πού σου λέω...
— Γέλασε η Ζαννέτ, με εironεία πού δεν έκρυβε το θυμό της.
— Άλλαξες, φαίνεται, γούστα τελευταία.
— Μπορεί.
— Σημαδεύοντας το σταχτοδοχείο, πού βρισκόταν πάνω στο μικρό τραπέζακι, πέταξε το τσιγάρο του μ' ένα τίνανγμα των δαχτύλων.
— Τό άναμμένο τσιγάρο διέγραψε μία τροχιά και πήγε να πέση δίπλα στο τραπέζι, πάνω στο παχύ χαλί.
— 'Η Ζαννέτ προχώρησε γρηγορά, τó έπιασε και τó έσπασε μέσα στο κρυστάλλινο δοχείο.
— Δεν μπορείς να μην είσαι χυδαίος; ρώτησε.
— 'Εκείνος, γέλασε.
— Τόχω, φαίνεται, μέσα στο αίμα μου, είπε.
— 'Η Ζαννέτ είχε άνάψει τώρα κι' αυτή το τσιγάρο.
— Άναρωτιέμαι γιατί σε άνέχομαι, είπε.
— 'Ο Τζόννυ Παυλίδης σήκωσε τους ώμους. Με ναυαχλικές κινήσεις σηκώθηκε από τó κρεβάτι.
— 'Ισως γιατί δεν έχεις τίποτε καλύτερο να κάνης, είπε.
— Θάπρεπε να σε διώξω, όπως σου άζει.
— 'Ο ζιγκολό χασμουρήθηκε.
— Φεύγω μόνος μου.
— Τότε χτύπησε ή πόρτα.
— 'Η άμορφη κυρία Φλωρά πέρασε διαστικά μία ρόμπα έπάνω της.
— Ποιός είναι;
— 'Εγώ, κυρία, άκούστηκε έξω από την πόρτα ή φωνή της καμαριέρας.
— Τί είναι, Έλλη;
— Σας ζητούν.
— Γύρισε και κύτταξε τόν Τζόννυ. Αύτós έπαίξε μ' ένα χρυσό άναπτήρα.
— Δεν μπορώ να δεχτώ κανέναν, είπε.
— Μάλιστα, κυρία.
— Άκούστηκαν τά θήματα της καμαριέρας, πού άρχισε να άπομακρύνεται. Έξαφνα ή γυναίκα τού Φλωρά άλλαξε γνώμη.
— Έλλη, φώναξε.
— 'Η καμαριέρα γύρισε.
— Μάλιστα, κυρία, άκούστηκε ή φωνή της, πάντοτε πίσω από την κλειστή πόρτα.
— Ποιός είναι;
— Ένας κύριος.
— Δε σούδωσε τó δνομά του;
— Όχι. Είπε πώς είναι άνάγκη να σας δή προσωπικά.
— 'Η Ζαννέτ έτοιμάστηκε να άπάντηση, όταν αισθάνθηκε τó χέρι τού Τζόννυ να της σφίγγη τó μπράτσο.
— Γύρισε και τόν κύτταξε. 'Ο ζιγκολό μ' ένα πήδημα είχε βρεθή δίπλα της. 'Η νόχελεια, είχε φύγει από πάνω του. Φαινόταν άνήσυχος. Ψιθύρισε:
— Ρώτησε ποιός είναι.
— Ζήτησε τ' όνομά του, είπε ή Ζαννέτ στην καμαριέρα.
— 'Εμειναν σιωπηλοί άκούγοντας τά θήματα της να άπομακρύνονται.
— Όχρός με σφιγμένα χείλη, ό Τζόννυ Παυλίδης γρύλλισε:
— Αύτós θάναι.
— Άδύνατο.
— Είμαι δέβαιος πώς είναι αύτός. Τί ώρα είναι;
— Πήρε από τó τραπέζι τó μικρό μπρασελέ της.
— Έξη.
— Κιόλας;
— 'Η καμαριέρα γύρισε. Πίσω από την κλειστή πόρτα, ή φωνή της έφτασε σιγανά:
— Είναι ένας συγγενής σας, λέει, κυρία.
— 'Ο Τζόννυ Παυλίδης τήν κύτταξε στά μάτια. 'Η φωνή της καμαριέρας, συνέχισε:
— Φλωράς. Δημήτρης Φλωράς, είπε.
— Μιά βλαστήμια δγνήκε από τά χείλη τού Τζόννυ.
— Σου τόπα! Αύτός είναι.
— 'Η Ζαννέτ τόν ρώτησε με τά μάτια.
— Νά, τόν δεχτής, της είπε ό ζιγκολό. Πρέπει να μάθουμε τί έρεει.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΓΑΜΟΥ

Οι Ζουλού, στή Νότιο Άφρική, δεν επιτρέπουν στους νέους της φυλής να σκέφτονται τó γάμο, άλλα τους άσκοούν σε ζωή πολεμιστών. Όταν ένας Ζουλού γίνη 40 ετών, θεωρείται πολύ γέρος πλέον για πολεμιστής και διακαίεται τότε ν' άποσυρθή από τόν πολεμικό δίο και να παντρευτή.

Στή φυλή Χίμα της Ουγάνδας, στή Βρετανική Άνατολική Άφρική, οι μελλόνυμφες είναι υποχρεωμένες να παχύνουν τόσο πολύ, ώστε να μην μπορούν πλέον να κινηθούν από τó πάχος τήν ημέρα τού γάμου.

Στήν 'Ιάδα, ό γαμπρός και ή νύφη χτυπούν ό ένας τόν άλλον μ' ένα παπούτσι, για να έπισφραγίσουν τήν τελετή τού γάμου.

'Η τελετή τού γάμου στα νησιά Άνταμαν τού 'Ινδικού 'Οκεανού είναι άπλουσιότερη: ή νύφη τοποθετείται δημοσία από τους συγγενείς της στην άγκαλιά τού γαμπρού.

Ένα παλιό έθιμο στήν άγγλική νήσο Μάν απαιτεί από τους καλεσμένους σ' ένα γάμο να τρέξουν έκαστό τους γύρω από τó σπίτι τού γαμπρού, για να τους άνοίξει ή δρεξίς στο γαμήλιο γεύμα.

Σε ώρισμένα μέρη της Αυστραλίας, ό 'θαγενής έρωτευμένος είναι υποχρεωμένος να ζητήσει σε γάμο όχι μόνο τήν κοπέλλα πού αγαπά, άλλα και τή μητέρα της. 'Η μία από τίς δύο έχει τó δικαίωμα να τόν παντρευτή.

Παλιότερα, στή Σκωτία, υπήρχε τó έθιμο να έκσφενδονίζη ή νύφη, μετά κι τó στέψι, τó γαμήλιο γλύκισμα έπάνω στο σπίτι τού γαμπρού. Τό ύψος όπου έφθανε τó έκσφενδονιζόμενο γλύκισμα, καθόριζε τήν εύτυχία τού γάμου.

Στή Νορβηγία, οι μελλόνυμφοι προσήμουν τó Δεκέμβριο για τήν τελετή τού γάμου τους.

Όταν ένα ζευγάρι 'θαγενών έκφράση τήν έπιθυμία να παντρευτή, στή Γαλλική Γουιάνα, οι συγγενείς δένουν τους δυό έρωτευμένους μέσα σ' ένα σακί μαζί με μία χούφτα μυρμήγκια. Τήν άλλη μέρα οι έρωτευμένοι λύνονται κι' άν εξακολουθούν να μιλούν με καλωσύνη μεταξύ τους, αύτό θεωρείται σημάδι σταθερού έρωτα και τούς επιτρέπεται να παντρευτούν.

'Η Ζαννέτ έμεινε για λίγο σιωπηλή. Έξω, είπε:
— Καλά. Έλλη, πέρασε τόν στο σάλο. Θάρθω, σε λίγο.
— 'Ο ζιγκολό τήν παρακολουθούσε άνήσυχος, όπως έβγαλε τή ρόμπα της, για να περάση πάνω της ένα άπογευματινό φόρεμα.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Φλωράς έμεινε μόνος στο μεγάλο χώλ, όταν ή καμαριέρα, με τήν κομψή μαύρη ποδιά, άπομακρύνθηκε για να τόν άναγγείλη στήν κυρία της, για δεύτερη φορά.

Κύτταξε γύρω του, τά κάντρα στους τοίχους, τά πολυτελή έπιπλα.
— Αυτό τó σπίτι τó αγαπούσε άλλοτε. Είχε ζήσει εκεί όλα τά παιδικά του χρόνια. Άλλοτε... Πρίν ή γυναίκα αύτή, με τά άμορφα μάτια, μπή στή ζωή τού πατέρα του, για να τήν καταστρέψη.

'Η υπηρέτρια, πού γύρισε, τόν άπέσπασε από τους μελαγχολικούς στοχασμούς του.

— 'Η κυρία σας παρακαλεί να τήν περιμένετε λίγα λεπτά. Από δω.
— Τήν άκολουθήσε στο άλλο δωμάτιο. 'Ολα ήταν άνοιχτά πράσινα εκεί. Αύτό τó δωμάτιο δεν τó γνώριζε. Θά ήταν άσφαλώς γούστο της δεύτερης γυναίκας τού πατέρα του.

'Η υπηρέτρια έφυγε. 'Εμεινε μόνος. Αύτή ή έπίσκεψις τού έκανε κόπο. Θά προτιμούσε να άποφύγη κάθε έπαφή, με τή γυναίκα τού πατέρα του. Αύτή τή γυναίκα τή μισούσε. Μα έπρεπε να τή δει. Βρισκόταν μέσα στο σκοτάδι και 'ίσως αύτή μπορούσε να τόν βοηθήση.

Πέρασαν έτσι κάμποσα λεπτά. Τήν περιμένε από τήν πόρτα από όπου είχε φύγει ή υπηρέτρια. Έξαφνα, άκουσε τή φωνή της πίσω του.

— 'Ωστε, λοιπόν, άπεφάσισες να ξανάρθης στήν Έλλάδα;
— Γύρισε άπότομα. 'Η Ζαννέτ στεκόταν μπροστά του, χαμογελαστή. Μέσα του, δεν μπόρεσε να μην άναγνωρίση, πώς ήταν πάντοτε άμορφη, πολύ άμορφη.

— Προχώρησε και τού έδωσε τó χέρι έγκάρδια. Τό πήρε γεμάτος έπιφύλαξη.

— Δεν τó έπιθυμούσα, είπε άπότομα.

'Η Ζαννέτ γέλασε φιλικά.

— Κι' όμως, έπρεπε. Άρκετón καιρό ήσουν μακριά μας.

Αισθάνθηκε τó θυμό να φουντώνη μέσα του. Αύτós ό πληθυντικός, αύτό τó εμας, πού ήθελε να δάλη τόν πατέρα του στήν 'Ιδια μοίρα με τόν έαυτό της, τόν έρέθιζε. Κρατήθηκε.

— Άς μιλήσουμε χωρίς υποκρισία, κυρία, είπε.

— Εκείνη γέλασε.

— Κυρία. Τόσο τυπικοί λοιπόν είναι στο Παρίσι; Έξωχάς πώς είμαι γυναίκα τού ζατέρα σου;

— Δεν κρατήθηκε.

— Αύτό, νομίζω, πώς τó ξεχώσατε πρώτης σεις, είπε με συγκρατημένο τόνο.

'Η Ζαννέτ τινάχτηκε.

— Δημήτρη.

Τής είπε κουρασμένα:

— Δεν πρόκειται τώρα γι' αύτό.

Τόν πήρε άπ' τó χέρι. Αύτós θέλησε να τραβήξη τó δικό του, μα εκείνη τόν κρατούσε καλά.

Τόν ώδήγησε σε μία πολυθρόνα.

— Κάθισε.

Πήρε μίαν άλλη πολυθρόνα και κάθισε άπέναντί του.

— 'Ωστε πίστεψες, όλες αύτές τίς φλυαρίες των έφημερίδων;

— Είδα τόν πατέρα, είπε άπότομα.

— Μα ό πατέρας σου έχει λάθος. Μεθυσμένη, θέλησε να τόν πειράξω. 'Εκείνος, κυριεύτηκε από μανία, και έγινε δ,τι έγινε.

— Δεν έγινε τίποτα, είπε ό Δημήτρης.

Ψυχρά. Μπορώ να καπνίσω;

— Μά, βέβαια.

— Έβγαλε ένα τσιγάρο. 'Εκείνη θέλησε να τού δώση, μα αύτós τó άναψε με τόν άναπτήρα του.

— Άκούστε, κυρία, είπε.

— Πάλι «κυρία», τόν διέκοψε χαδάρικα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο ΜΟΥΡΓΟΣ και ό Άζώρ

'Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συνετός οικογενειάρχης, ή γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρνα κυρία 27 ετών, και ό ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος ξανθός διάβολος 4 ετών, παίζουν έκ τού φυσικού τήν ΚΩΜΩΔΙΑ:

Σ Κ Η Ν Η 1

(Σ τó σπίτι τού ΠΑΝΤΕΛΗ — μεσημέρι — ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ διαβάζει έφημερίδα, όταν άκούγεται τó κουδούνι της πόρτας.)
Φώφη (έρχεται από τήν κουζίνα): Δεν άκουσα τó κουδούνι.

Παντελής: Τ' άκουσα.
Φώφη: Καί βαρύνει να δής ποιός είναι; Παντελής: Γιατί δεν πάει ή Κατίνα; Φώφη: 'Η Κατίνα σήμερα έχει έξοδο από τó πρωί.

Παντελής: Τό έξεχασα.
(Τό κουδούνι ξαναχτυπά)
Φώφη: Πήγαινε ν' άνοίξης, σε παρακαλώ. Έγώ δεν μπορώ να βγώ όπως είμαι από τήν κουζίνα.

Παντελής (δαρυστημένος): Ούτε τήν έφημερίδα του δεν μπορεί κανείς να διαβάση με τήν ήσυχία του εδώ μέσα...

('Η ΦΩΦΗ γυρίζει στήν κουζίνα — ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ πάει πρós τήν είσοδο και σε λίγο ξανάρχεται, τραδώντας ένα μαντρόσκυλο.)

Παντελής (φωνάζει): Φώφη! Φώφη! Φώφη (μπαίνοντας): Ποιός ήταν, καλέ;

Παντελής: (δείχνοντας τó σκύλο): 'Η Παντελής: Αυτό είναι μαντρόσκυλος.

Ορίστε σου και γράμμα.

Φώφη: 'Η καμμένη ή μαμά, έγώ τής είχα γράψει.

Παντελής: Τί τής είχε γράψει;

Φώφη: Να φροντίση να μάς στείλ η ένα καλό σκυλί.

Παντελής (έκπληκτος): Τί να τó κάμουμε τó σκυλί;

Φώφη: Για να παίξη ό Μπέμπος.

Παντελής: Να παίξη ό Μπέμπος;

Φώφη: Μάλιστα να παίξη ό Μπέμπος...

Ένα καλό σκυλί είναι δ,τι χρειάζεται για ένα παιδί... Άναπτύσσεται και ή ζωοφιλία του. 'Επειτα τó είχε ζητήσει μόνος του ό Μπέμπος.

Παντελής: Κι' άν είχε ζητήσει έλέφαντα, θα γράφαμε στήν Άφρική να μάς στείλουν κάνα έλέφαντα, για ν' άναπτυχθή ή ζωοφιλία του;

Φώφη: Δε ζήτησε τó πουλάκι μου έλέφαντα...

Παντελής: Σκυλάκι ζήτησε.

Παντελής: Σκυλάκι είν' αύτό;

Φώφη: Στραβομάρα έχεις; Τί είναι;

Παντελής: Αυτό είναι μαντρόσκυλος για σπάνη.

Φώφη (διαβάει τó γράμμα): 'Α, ά! Μού γράφει... τó λένε «Μούργος».

Παντελής: 'Οραίο όνομα! Να τόν χαίρεστε και συ κι' ό Μπέμπος.

Φώφη: Μερσί. (φωνάζει) Μπέμπε! Μπέμπε!

('Ο ΜΠΕΜΠΗΣ, μπαίνοντας, βλέπει τó Μούργο.)

Μπέμπος: Τ' είν' αύτό, μαμά; Ψίτ! Ψίτ!

Φώφη: 'Ο Μούργος, χρυσό μου. Τόν έστειλ' ή γιαγιά. Θά τόν αγαπάς;

Μπέμπος (τραβάει τó Μούργο από τήν ούρά): Θά τόν αγαπάω...

Μούργος (δυσανασχεται): Γρρρ! Γάβ γάβ!

Παντελής: Καμιά ώρα, να μού τó θυμάσαι, άν εξακολουθήση να τόν τραβά από τήν ούρά, για να τού δείξη τή ζωοφιλία του, ό Μούργος θα τόν κάμη μία μπουκιά.

Φώφη: Μην άνησυχής, θα τόν συνηθίση.

Παντελής: Έχει καλώς; Βάλε να φάμε.

Μπέμπος: Έγώ θα φάω με τó Μούργο.

Φώφη: Καλά, χρυσό μου.

Παντελής: Τί καλά χρυσό μου; Θά μάθουμε τó Μπέμπε να τρώη με τó σκύλο;

Φώφη: Έτσι θα συνερίζεται και θα τ' άνοίξη ή δρεξίς, να τρώη πιο πολύ.

Σ Κ Η Ν Η 2

Παντελής: Θά τόν άφήση ό Μούργος να τρώη πιο πολύ;
Φώφη: Θά τó δής.

(Σε μισή ώρα — Σ τó τραπέζι ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ή ΦΩΦΗ, στήν ψηλή του καρεκλίτσα ό ΜΠΕΜΠΗΣ και σε μία άλλη καρέκλα, πλάι στο Μπέμπε, ό ΜΟΥΡΓΟΣ.)
Μπέμπος: Νά... ψίτ! (ταίξει τó Μούργο).

Παντελής: Καλή δρεξί.
(Άκούγεται τó κουδούνι της είσοδου)

Φώφη: Πήγαινε ν' άνοίξης, σε παρακαλώ. ('Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ σηκώνεται και πάει πρós τήν είσοδο — ό ΜΟΥΡΓΟΣ, σαν κάτι να μην ορίστηκε, πηδάει από τήν καρέκλα — ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ ξαναγυρίζει, τραδώντας ένα δεύτερο σκύλο.)

Παντελής: Τ' είναι πάλι αύτό; Τόσταιλε ό άδερφός σου. Έχεις και γράμμα.

Μπέμπος: Κι' άλλο σκυλί... Κι' άλλο σκυλί... Ζήτη!

Φώφη: Δεν ήμουν δεδαία δτι θάδρισκε ή μαμά κι' είχα γράψει και στόν άδελφό μου, στή Λαμία.

Μούργος: Γρρ... Γάβ!

'Ο 2ος σκύλος: Γάβ! Γάβ!

Μπέμπος: Γάβ γάβ γάβ!

Παντελής: Σκυλοκαυγάς μού μυρίζεται!

Φώφη: Τί ώραία... Τό λένε 'Άζώρ!

Παντελής (στόν 'Άζώρ): Πέραστε να φάμε.

Φώφη: Είναι κυνηγετικός...

Παντελής: Χαίρω πολύ.

Μπέμπος: Τί κυνηγάει, μαμά;

Φώφη: Λαγούς, άλεπούδες... Όταν μεγαλώσης, θα τόν παίρνης να πηγαίνης κυνηγι.

Παντελής: Έγώ λέω να τού πάρουμε από τώρα ένα ντουφέκι και να τόν στείλουμε για τρυγόνια...

Μπέμπος: Θέλω ντουφέκι να πάω κυνηγι.

Φώφη: Άστειεύται ό μπαμπάς σου, χρυσό μου. Όταν μεγαλώσης θα πäs. Καθίστε να φάμε.

(Ξανακάθονται στο τραπέζι — ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ή ΦΩΦΗ, ό ΜΠΕΜΠΗΣ και σε δυό καρέκλες από τή μία μεριά τού Μπέμπε ό ΜΟΥΡΓΟΣ κι' από τήν άλλη ό ΑΖΩΡ.)

Μπέμπος: Νά! Ψίτ! (δίνει κάτι στόν 'Άζώρ).

Σ Κ Η Ν Η 3

Μούργος (κάνει να τ' άρπάξη): Γάβ... 'Άζώρ (θυμώνει): Γάβ γάβ...

Παντελής: Έγινε ό σκυλοκαυγάς. (Οι σκύλοι άρπάζονται — ή ΦΩΦΗ πιάνει τόν ΑΖΩΡ — ό ΠΑΝΤΕΛΗΣ τραβάει τó ΜΟΥΡΓΟ.)

Μπέμπος: Μαλλώσανε! Ζήτη!

Παντελής: Έτσι θα τρώμε τώρα; Φώφη: Δεν είναι τίποτα... Θά συνηθίσουνε...

(Σε δυό μήνες — Σ τó σπίτι τού ΠΑΝΤΕΛΗ — ή ΦΩΦΗ γιορτάζει τó γενέθλιό της — Μερικές φίλες της έχουν έρθει να τήν έπισκεφτούν — Κάθονται στο σαλόνι — Μπαίνει ή Κατίνα, ή υπηρέτρια, κρατώντας ένα μεγάλο κουτί.)

Κατίνα: Κυρία, έφεραν αύτό.

Φώφη (άνοίγει τó κουτί και βγάζει μία γούνα): 'Α! 'Ο Παντελής. Μού τήν είχε τάξει από καιρό...

Οι φίλες: Με γεία! Πολύ ώραία.

Φώφη: Είναι κάτι πού μούλειπε.

Μιά φίλη: Μπλε άλεπού.

Φώφη (τ ή δοκιμάζει).

Β' φίλη: Καί πäs σου πηγαίνει.

Μπέμπος: 'Ο 'Άζώρ κυνηγάει και μπλε άλεπούδες, μαμά;

Φώφη (γεμάτη χαρά): Ναι, χρυσό μου.

('Η ΦΩΦΗ βγαίνει από τó σαλόνι — πηγαίνει στήν κρεβάτοκάμαρα, άφήνει τή γούνα και ξαναγυρίζει στο σαλόνι — ό ΜΠΕΜΠΗΣ χάνεται — σε λίγο μπαίνει τρέχοντας στο σαλόνι ό ΜΟΥΡΓΟΣ — στήν ούρά του είναι δεμένη ή μπλε άλεπού — πηδάει στο τραπέζι σαν τρελλός — από τó τραπέζι στο παράθυρο κι' από τó παράθυρο στο δρόμο, σερπώντας τή γούνα — Πίσω από τó Μούργο πηδάει στο δρόμο ό ΑΖΩΡ — ή ΦΩΦΗ πέφτει στόν καναπέ μισολιπόθυμη.)

Μπέμπος (στο παράθυρο): Μαμά, ό 'Άζώρ κυνηγάει τή μπλε άλεπού.

Σ Κ Η Ν Η 4

(Έπειτ' από δέκα λεπτά — οι φίλες έχουν φύγει, ξεκαθισμένες στα γέλια — ό ΜΠΕΜΠΗΣ σε μία γωνία στο σαλόνι κλαίει με στριγγλίες — ή ΦΩΦΗ άναστενάει.)

Παντελής (Μπαίνει, κρατώντας τή γούνα, πού είναι σε κακό χάλι).

Φώφη: Πού τ ή βρήκες;

Παντελής: Τήν είχε ό 'Άζώρ και τήν τραβούσε έξω από τήν πόρτα στο δρόμο.

Μπέμπος: Καί ό Μούργος;

Φώφη (Τού δίνει ένα χαστούκι): Να ό Μούργος! παληόπαιδο!

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

— Δε μπορούσε νὰ σφάξουμε
μισὸ κοτόπουλο, κύριε. Περιμέ-
νουμε νὰ παραγγεῖλῃ κάποιος
ἄλλος πελάτης τὸ ἄλλο μισό.

ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΣ

— Τὸ ἴδιο ποὺ κάνουν καὶ οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν, παιδί μου.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

— Δὲν ξέρω, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μαλλῶνουν.

ΠΕΡΙ ΟΡΕΞΕΩΣ...

— Πῶς ὀνομάζεσαι;
— Σμίθ.

Καὶ διέταξε ν' ἀφήσουν τὸ
Σμῖθ ἐλεύθερο.

ΤΟΥ ΕΛΕΙΠΕ ΠΟΛΥ...

— Ναί, μοῦ λείπει πολύ. "Α
τὴν εἶχα θὰ μπορούσα νὰ εἶνα

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΦΕΛΙΤΣΙΑ ΖΥΤΖΙΝΣΚΑ

Νάβρισκε τούλάχιστο τὴ δύνα-

ση τον άλλο να υποφέρει. Είσαι
γιατρός. Κι' εγώ, είμαι γυναίκα
σου. Κύτταξέ με στα μάτια και

Καθώς σηκώθηκε, έσπρωξε
κατὰ λάθος τὸ τραπεζάκι πὺν ἦ-
ταν κοντὰ στὸ κορβιδάκι. Τὸ γιό-

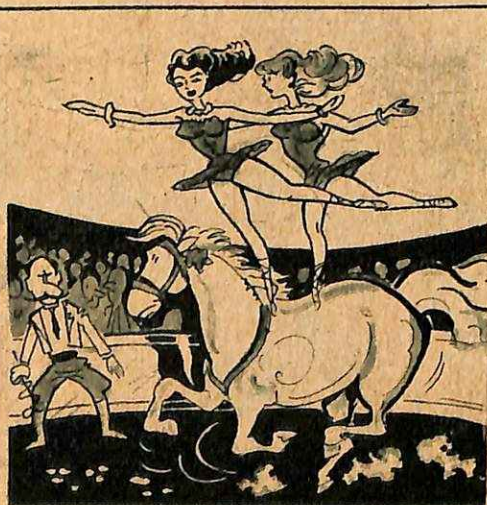
18

Παράπονο

Χιτς, μὲ πικρὸ χαμόγελο μοῦ ἔγνεψες
κι' ἔτσι, βουδά, μοῦ ἔδειξες θλιμμένα
τὶς πρώτες ἄσπρες τρίχες ποὺ ἐφεύτρωσαν
μέσα στὰ μαῦρα σου μαλλιά τ' ἀγαπημένα.
Μέσα στὰ μαῦρα σου μαλλιά, ποὺ σὰ σὲ γνώρισα
ἦταν ἀπλὲς μαθητικὲς πλεξίδες
καὶ τὸ χλωμὸ στολίζαν κεφαλὰί σου,
ποῦταν γεμάτο δνείρα κι' ἐλπιδες.
Μιά μπλὲ ποδιὰ καὶ γιακαδάκι κάτασπρο,
καὶ στόνα χέρι ἢ σχολικὴ σου τσάντα,
καὶ πάντα, σὰν τυχαίναμε, κοκκίνιζες
καὶ πὼς δὲν μ' ἔβλεπες ἐκαυμόνοσιν πάντα.
Κι' ἐγὼ—τρελλόπαιδο ποὺ ἦμουν!—σοῦστηνα
στῆς γειτονιάς σου τὰ στενά καρτέρι
καὶ ἦταν δνείρο γιὰ 'μέναν ἀπληγίαστο
τὸ νὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἐσφίγγα τὸ χέρι.
Κι' ἦρθε—ἐπιτέλους!—ἓνα θράδυ ἀνοιξιάτικο,
ποὺ τὰ δύο χεῖλή μου, δειλὰ μὰ διψασμένα
στὰ χεῖλιν σου ἀκουμπήσαν μὲ συγχίνι
ποὺ ἦταν κατάφερα καὶ τρέμαν φλογισμένα.
Καὶ ὅλα τ' ἄλλα πόσο γρήγορα περάσανε!
Σὰν κοῦζυγοι» χαρήκαμε ἓνα μῆνα,
κι' ὕστερα πιὰ ζευτήκαμε κι' οἱ δύο μας
στὴν ἄχαρη καθημερινὴ ρουτίνα.
'Εμένανε οἱ ὅμοι μου ὅλο γέρνανε,
κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὸ σπίτι,
κι' ἔσένα τὰ χερὰκι σου χαλάγαμε
μέσ' τοῦ σπιτιοῦ τὸ σκοτεινὸ τὸ νεροχύτη...
Καὶ περιμέναμε τὸ «αὔριο» τὸ καλύτερο
μὲ τῆς αὐγῆς τὸ χρυσορόδο τὸ χρῶμα.
Μὰ κάθε «αὔριο»—ἀλίμονο!—πούρχοτανε
κι' ἀπὸ τὸ χῆρς πιὸ σκοτεινὸ ἦταν ἀκόμα.

Χτές, μὲ πικρὸ χαμόγελο μού ἔγνεψες
κι' ἔτσι, βουβά, μού ἔδειξες θλιμμένα
τὶς πρώτες ἄσπρες τρίχες πού ξεφύτρωσαν
μέσα στὰ μαύρα σου μαλλιά τ' ἀγαπημένα.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

[illegible]

— Καὶ νὰ φαντασθῇς ὅτι ὁ ἀντρας
μου μὲ λέει ἀνισόροπη.

— Πρώτη φορά βλέπω φάντασμα μέ-
ρα μεσημέρι.
— Είναι τοῦ θεῖου μου ἀπὸ τὴν Ἀ-
μερική καὶ ἐκεῖ τώρα ἔχουν νύχτα.

NEΟΛΙΘΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Καὶ τί θὰ κάνουμε μὲ ὅλα αὐτὰ
τὰ εὐχετήρια;
— Ἐνα σπιτάκι.

ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΕΤΕ

— Ποιὰν ποιότητα κρασιοῦ θέλετε;
Τῶν 5 χιλιάδων, τῶν 10 ἢ τῶν 15;

ΟΙ σιαμαίοι άδελφοί έχουν αντίθετο γούστα.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ
ΟΥΪΛΙΑΜ ΡΟΤΖΕΡΣ

ΕΝΑΣ μεσόκοπος άντρας, με μαύρο πανωφόρι και μαύρο καπέλλο, έσπρωξε την περιστροφική πόρτα του «Πρωίνου Ταχυδρόμου» και, προχωρώντας στον άδειαν προθάλαμο, είπε στον άσπρομάλλη κλητήρα, που ξαγρυπνούσε πίσω από τη θυρίδα του:

— Καλησπέρα, Πλάνκετ.
— Καλησπέρα, κύριε...
— Δέ με θυμάσαι;
— Όχι... αλλά, βέβαια!... Δεν είστε ο κύριος Κάρμπερ;
— Ναι.
— Με συγχωρήτε, αλλά είναι τόσοσ καιρός πού...

— Ο Κάρμπερ τόν έκοψε απότομα:
— Ποιος είναι τώρα άρχισυντάκτης νυκτός;
— Ο κύριος Σάρτζεντ.
— Θέλω να τόν δω.
— Τότε... να του τηλεφωνήσω, είπε ο κλητήρας, και πήρε με κάποιο δισταγμό το άκουστικό.

Ο Κάρμπερ περίμενε, άκουμπισμένος στο ξύλινο χόρισμα. Φαινόταν πολύ κουρασμένος.
— Λοιπόν;
— Ο κ. Σάρτζεντ ρωτάει τί τόν θέλετε.
— Πές του, ότι πρόκειται για μία είδησι άπο κλειστική! τόνισε ο Κάρμπερ.
Ο κλητήρας, αφού διαβίβασε την παραγγελία, γύρισε και είπε:

— Περάστε.
Ο άνθρωπος με το μαύρο πανωφόρι ανέθηκε τη σκάλα θαρεία, μουρμουρίζοντας:
— Ο κ. Σάρτζεντ δε με δέχεται άμέσως. Ρωτά τόν θέλω!... Σωστά. Έχει δίκιο... Όταν έφτασε πάνω, τράβηξε γραμμή στο γραφείο του άρχισυντάκτη, σά να ήξερε το δρόμο από καιρό, γύρισε το πόμολο της πόρτας και μπήκε. Ο Σάρτζεντ σήκωσε το κεφάλι από τα χαρτιά του και τόν κύτταζε με περιέργεια:

— Γεια σου, Κάρμπερ, είπε χωρίς έγκαρδιότητα. Ο Πλάνκετ μου μίλησε στο τηλέφωνο για κάποια άποκλειστική είδησι.

— Ναι. Μπορώ να καθίσω;
— Ο άλλος έγνεψε καταφατικά.
Ο Κάρμπερ άφησε το σώμα του να πέσει σε μία καρέκλα κι άπλωσε το χέρι για να πάρη το πακέτο με τα τσιγάρα από το γραφείο.

— Κάποιος μαχαιρώθηκε μέσα στο αυτοκίνητό του, ενώ ώδηγούσε, είπε. Την είδησι δεν την έχει κανείς άλλος εκτός από μένα και θα σου τήν πώ, Σάρτζεντ, αν μου υποσχεθείς, πώς θα βάλεις το όνομά μου στο ρεπορτάζ, κορυφή, άμέσως κάτω από τόν τίτλο. Δέ θέλω πληρωμή.

Το βλέμμα του άρχισυντάκτη ήταν καρφωμένο στα χέρια του έπισκέπτη του. Έξαφνα, ο Σάρτζεντ πήρε μία πένα, έγραψε κάτι διαστικά σε μία κόλλα χαρτί και πάτησε το κουμπί δίπλα του.

— Να παραδοθή άμέσως εκεί πού γράφω, είπε στον κλητήρα.
— Έγτερα, γυρίζοντας προς τόν Κάρμπερ, του είπε ήσυχα:

— Λοιπόν, άς άκούσουμε την Ιστορία σου.
— Όχι, πρίν μου δώσης την υποσχεσι πού ζήτησα. Πρίν από τρία χρόνια ήμασταν συνάδελφοι στο ρεπορτάζ, Σάρτζεντ. Έμένα με διώξαν...

— Έπινα περισσότερο από ό,τι έπρεπε, δέ λέω. Μπουρούσαν, όμως, να βρουν ένα άλλο αίτιολογικό για την άπόλυσι. Έκείνο το «έπαγγελματικώς άσυνείδητος» ήταν θαρεία άδίκια. Υπήρξα πάντα καλός στη δουλειά μου, έσύ το ξέρεις, Σάρτζεντ. Και ήρβα, άπόψε, να σου τώ άποδείξω για μία άκόμη φορά. Θέλω να βγάλω τη ντροπή από πάνω μου και ν' άποκατασταθώ έπαγγελματικά, με καταλαβαίνεις;

— Τέ ξέρεις, Κάρμπερ, πώς δεν είναι στο χίρι μου να σε άποκαταστήσω, άποκρίθηκε ο άρχισυντάκτης, κυττάζοντάς τον πάντα έρευνητικά.

— Τέ ξέρω, αλλά μπορείς να βάλεις τ' όνομά μου στο ρεπορτάζ πού σου φέρνω. Μού τώ υποσχεσαι; Δέ ζητώ άλλη άποκατάστασι.

— Σου τώ υποσχεμαι, αν αυτό είναι όλο πού μου ζητάς. Ή διεύθυνσις, όμως, θα κρίνη, αύριο, αν πρέπει να δοθή συνέχεια στη συνεργασία. Σύμφωνοι;
— Σύμφωνοι.
— Τότε, πές μου την Ιστορία σου.

Ο Κάρμπερ άκούμπησε τούς άγκώνες του στο γραφείο κι άρχισε:

— Το θύμα είχε πάει με το αυτοκίνητό του στις ανατολικές συνοικίες, για να εισπράξη κάτι νοίκια για λογαριασμό της κτηματικής εταιρείας, όπου εργαζόταν. Όταν τέλειωσε τη δουλειά του, τώ βράδυ, ξαναπήρε τώ δρόμο για τώ κέντρο. Νόμιζε πώς ήταν όλομόναχος μέσα στ' άμάξι, αλλά φαίνεται, ότι κάποιος είχε καταφέρει να κρυφτή στα πίσω καθίσματα, στο διάστημα πού εκείνος ήταν άπασχολημένος με τις εισπράξεις του. Έτσι, καθώς τώ θύμα έστριβε τόν έρημο δρόμο για να σταθή στη γωνιά τού σπιτιού του, ο άνθρωπος από τώ πίσω κάθισμα ξεπετάχτηκε και τού χωσε ένα μαχαίρι στην άριστερή ώμοπλάτη...

Ο Κάρμπερ σταμάτησε, πήρε με φανερή ταραχή την άνάσα του και συνέχισε:

— Τώ θύμα έπεσε άμέσως πάνω στο βυλάν. Ο άνθρωπος τού πίσω καθίσματος τράβηξε τώ σώμα απ' εκεί, τώ πέταξε σε μία σκοτεινή άδιέξοδο. Έγτερα, ξαναπήκε στο αυτοκίνητο τού θύματος και έγινε άφαντος, μαζί με τις εισπράξεις... Όλ' αυτά έγιναν πρίν από μισή μόλις ώρα.

— Έγειρε προς τώ πίσω, λαχανιασμένος.
— Σπαρταριστή είδησις. Δεν είναι έτσι, Σάρτζεντ;

Ο άλλος τόν κύτταζε με μισόκλειστα μάτια:

— Άρκετά ένδιαφέρουσα, είπε. Σου είμαι υποχρεός. Άύριο θα μιλήσω έξάπαντος στο διευθυντή και είμαι βέβαιος, ότι κάτι θα γίνη για σένα. Θά τού πώ...

Τόν έκοψε ένας χτύπος στην πόρτα.

— Μία στιγμή, σάς παρακαλώ! φώναξε ο Σάρτζεντ. Περιμένετε.

— Έγτερα, ξαναγυρίζοντας προς τόν Κάρμπερ:

— Υπάρχουν, όμως, μερικά σημεία πού δε μού τώ ξεκαθάρισες, είπε. Παραδείγματος χάριν, πού έγινε τώ έγκλημα;

— Σωστά! είπε ο Κάρμπερ, κάνοντας έναν παράξενο μορφασμό. Αυτό ήταν μία μεγάλη παράλειψις. Τώ έγκλημα έγινε στην Έρλ Στρήτ, στη Δυτική Όχθη.

Ο Σάρτζεντ σηκώθηκε όρθιος:

— Μία έρώτησι ακόμα, τού είπε.

— Εύχαρίστως.

Ο φόνος, μού είπες, έγινε πρίν από μισή μόλις ώρα. Πώς γίνεται να γνωρίζης όλες αυτές τις λεπτομέρειες. Μόνο αν υποθέσουμε, ότι δρισκόσουν κι έσύ μέσα στο αυτοκίνητο, θα μπορούσες τώ πράγμα να έξηγηθή.

— Δεν καταλαβαίνω τί θές να πής, άρθρωσε με πολύ κόπο ο Κάρμπερ.

— Θέλω να πώ ότι, όταν θά ξανακάνης έγκλημα για να φέρης στην έφημερίδα μία έντελώς άποκλειστική είδησι, θα πρέπει να πλύνης πρώτα καλά τώ μανικέτι σου, πρίν μπής στο γραφείο. Για κύττα...

Ο Κάρμπερ έσκυψε και είδε τώ μανικέτι πού τού έδειχνε ο Σάρτζεντ.

Ένας κατακόκκινος λεκές ήταν άπλωμένος εκεί. Την ίδια στιγμή, ο Σάρτζεντ φώναξε δυνατά προς την πόρτα:

— Περάστε, κύριοι!

Μπήκαν διαστικά τρεις άστυνομικοί με σιελή. Ο Κάρμπερ, πού είχε άνασκηκώ απ' τώ κάθισμά του, ξανάπεσε πίσω.
Ένα ειρυνικό χαμόγελο χάραξε τώ άσπρα χείλη του.

— Δεν κατάλαβες, δεν κατάλαβες τίποτα, Σάρτζεντ, ψιθύρισε με σθημένη φωνή. Δεν είμαι έγω ό φονιάς... Είμαι ό άλλος!... Ο δολοφονημένος. Αυτός πού δέχτηκε τη μαχαίριά στην πλάτη... Με δση ζωή μού έμενε, ήρθα ως εδώ... Για να σου φέρω την άποκλειστική είδησι... Ναι, ήμουν πάντα καλός δημοσιογράφος. Να βάλεις τ' όνομά μου, Σάρτζ...

Ένας σπασμός έπνιξε τη φωνή του. Έγειρε προς τώ πλάι και σωριάστηκε στο πάτωμα...

★★

— Να σάς πώ στην Γλυφάδα, δεσποινίς;
— Εύχαρίστως, κύριε. Περιμένετε όμως μία στιγμή να πάρω τώ μανιέρό μου και την οικογένειά μου.

Το βλέμμα του Σάρτζεντ ήταν καρφωμένο στα χέρια του Κάρμπερ.

Ένα νέο Άστέρι του Χορού

ΕΝΑ καινούργιο άστέρι του χορού γεννήθηκε στο Χόλλυγουντ. Είναι η νεαρωτάτη Σήρη Νόρθ, που γυρίζει τώρα την πρώτη ταινία της, αφού θριάμβευσε πριν στα μουσικά θέατρα του Μπροντγουάι, όπου δημιούργησε ένα καινούργιο είδος, τον «έκφραστικό χορό».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της Σήρη Νόρθ μοιάζει με παραμύθι. Πριν από λίγο καιρό μόλις, η Σήρη χόρευε σ' ένα άσημο νυκτερινό κέντρο του Λος Άντζελες για να κερδίσει το ψωμί της. Εκεί την είδε τυχαία ο διάσημος χορογράφος Ρόμπερτ Άλτον και θαμνώθηκε από την ομορφιά της, από την τελειότητα των γραμμών της, από την εκφραστικότητα των κινήσεών της. Της πρότεινε αμέσως ένα συμβόλαιο για το μεγαλύτερο μουσικό θέατρο του Μπροντγουάι. Η Σήρη στην αρχή δεν πίστεψε. Νόμιζε ότι ο Άλτον ήθελε να τη δολοφονήσει για να την παρασύρει στη Νέα Υόρκη επειδή ήταν όμορφη και να την κάνει έρωσή του. Άλλ' ο Άλτον την έπεισε ότι ήταν ειλικρινής. Και η Σήρη δέχθηκε. Έπειτα από μερικά μαθήματα που της έδωσε ο Άλτον, η Σήρη έκανε την πρώτη εμφάνισή της. Ήταν ένας πρωτοφανής θριάμβος. Μέσα σε μιάν εβδομάδα η Σήρη ήταν διάσημη. Ο χορός της ήταν κάτι καινούργιο, με κύριο χαρακτηριστικό την αλλαγή των εκφράσεων του προσώπου. Η ξανθή όμορφη της και το τέλει σώμα της έδιναν μια πρόσθετη χάρη στον εκφραστικό χορό της. Και, όπως ήταν επόμενο, το Χόλλυγουντ έσπευσε να της προσφέρει συμβόλαιο για την πρώτη ταινία της — που λέγεται ότι η Σήρη σημείωσε καταπληκτική επιτυχία.

Αριστερά και δεξιά: Δύο από τις πιο χαρακτηριστικές «χορευτικές εκφράσεις» της Σήρη Νόρθ. Η έκφραση του προσώπου συνοδεύεται από ανάλογες κινήσεις.

«Η Έκφραση είναι το παν», λέγει η Σήρη Νόρθ. Και το αποδεικνύει με τον χορό της, εκφράζοντας με αυτόν, σε ρυθμούς, όλα τα συναισθήματα και όλες τις ψυχικές καταστάσεις.

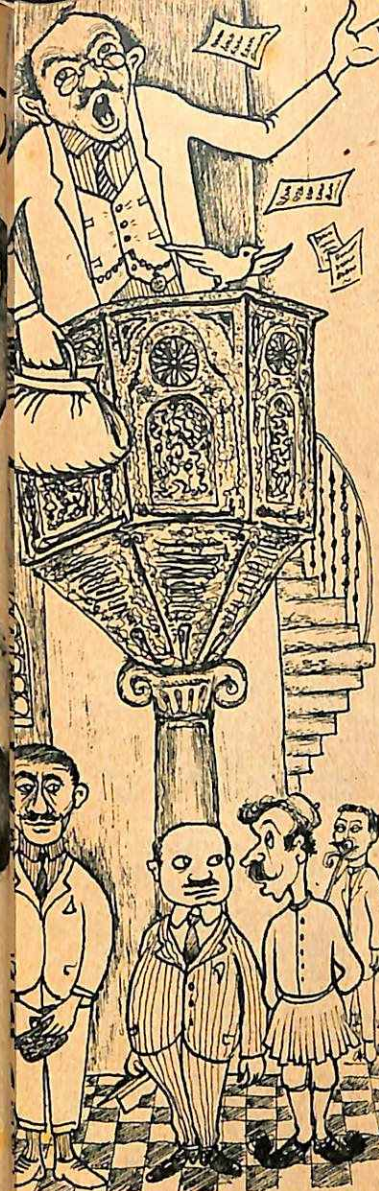
Μια ακόμη «έκφραστική στάση» της Σήρη Νόρθ. Το πρόσωπο και η κίνησή της λένε καθαρά: «Όχι δε θέλω! Δε μου άρεσε. Πάρτε το όπωςδήποτε μακριά μου».

Με αυτήν την πόζα η Σήρη Νόρθ κέρδισε στη Νέα Υόρκη τον χαρακτηρισμό «Το πιο σεξουαλικό πλάσμα που υπάρχει σ' ολόκληρο το Μπροντγουάι». Και δικαιώνει συνεχώς τον χαρακτηρισμό.

«Πές μου ένα μυστικό» τραγουδάει να χορεύει η Σήρη Νόρθ. Και το μυστικό της είναι η καταπληκτική επιτυχία της στο Μπροντγουάι μέσα σε μιάν εβδομάδα και ο θρίαμβος της κατόπιν στο Χόλλυγουντ — πολλές φορές κουβέντιαζε με

ΠΑΝΩ ακριβώς από το Κοντοχώρι, υπήρχε ένας ολόγυμνος βράχος, θλιβερός και άδεντρος. Είναι αλήθεια πως, έτσι, καθώς άργιαιζε τριγύρω του η πρασινάδα, έμοιαζε λίγο με αρχόμενη φάλακρα του Κοντοχωρίτικου δάσους. Οι κακούργοι, όμως, Σουρπιώτες, έλεγαν, πως δεν πρόκειται απλώς για φαλάκρα, αλλά για ολόφανερο τριχοφάγον των πεύκων, ασθένειαν λίαν μεταδοτικήν, που προσβάλλει και ανθρώπους, κατ' έξοχην δε παραθεριστάς.

Οι Κοντοχωριανοί επιχειρήσανε πολλές φορές να δεντροφυτέψουν τον καταραμένον εκείνο βράχοτοπο, αλλά με απέλπισία τους βλέπανε, πως δεν έπιανε κανένα δέντρο στο κοκκινωπό πετρώματά του. Τα είχανε, λοιπόν, χαμένα κι' έσπαγαν το κεφάλι τους να βρουν κάτι που να μειώνει την εντύπωση του γυμνού βράχου και, ταυτοχρόνως, να δίνει μια απάντηση αποστομωτική στην ύπουλη προπαγάνδα του Σουρπιού.

Γι' αυτό, απέλυθησαν πρώτα — πρώτα στον παπά τους και του ζήτησαν να εισηγηθή αρμοδίως στον Κοντοχωρίτη επ' Εξοχότητά του Βιγλάτορα — που έζησε και άγιασε στο Κοντοχώρι — να κάνει ένα θαύμα για να φυτρώσουν λίγα πευκάρια στον ξερόβραχο. Μπορούσε να τη ζητήσει αυτή τη χάρη ο παπα-Μανώλης, γιατί ήταν αγίος άνθρωπος και — όπως διέβιδαν οι Κοντοχωριανοί — πολλές φορές κουβέντιαζε με

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ίστορίες του Χωριού: ΣΠΑΤΑΤΖΗ * Εικόνες: Μίνου Αργυράκη

διαφόρους αγίους, τόσο στον ύπνο του όσο και στο ξύπνιο του. (Έν αντιθέσει με τον παπα-Βασίλη του Σουρπιού, ο οποίος, κατά τα λεγόμενα των ίδιων πάντα Κοντοχωριανών, ήταν αντιπαθέστατος στους Ιερούς κύκλους του Παράδεισου).

Δυστυχώς, όμως, ο παπα-Μανώλης δε δέχτηκε να ζητήσει τέτοιο πράγμα απ' τον άγιο κι' έτσι δεν έγινε τίποτα απ' την πλευρά αυτή. Απευθυνθήκανε, λοιπόν, στο δάσκαλο του χωριού, γιατί, ό,τι δεν μπορεί να κάνει ο παπάς, πρέπει, ως γνωστόν, να μπορεί να το κάνει ο δάσκαλος.

— Δάσκαλέ μας, από σένα κρεμόμαστε, του είπανε.

Ο σοφός Πολύβιος Παπαευθυμίου, δέχτηκε να ερευνηθή το φαινόμενον του ξερόβραχου από ιστορικής πλευράς, υπό τον όρον, όμως, να παρακολουθήσει όλο το Κοντοχώρι, σύν γυναιξί και τέκνοις, την περίφημη διάλεξί του «Ανθρώπου και Κοντοχωριανού». Η διάλεξις αυτή, ήταν γνωστή σ' όλο το Κοντοχώρι και σ' όλα τα περίχωρα, γιατί ο σοφός δάσκαλος, είχε αποπειραθή πολλές φορές να την πραγματοποιήσει από του άμβωνος της εκκλησίας. Δυστυχώς, Σουρπιώτες πράκτορες, είχανε διασπείρει τη φήμη, ότι τα χειρόγραφα της διαλέξεως έζυγίζαν έννεα, περίπου, οκάδες. Έτσι, κάθε φορά που τοιχοκολλούσε έξω απ' την εκκλησία την ανακοίνωσι, ότι μετά τον τρίτο «δίσκο» θα έπακολουθήσει η διάλεξις του, οι πιστοί τδδάζαν στα πόδια και η εκκλησία έχανε τον τρίτο «δίσκο». Γι' αυτό, οι έπίτροποι του απαγόρευσαν να ξανατοιχοκολλήση την ανησυχητική αυτή ανακοίνωσι. Τους επρότεινε τότε να δώση τη διάλεξί του αεινισιαστικώς, αλλά ούτε κι' αυτό το δέχτηκαν.

Τώρα, όμως, οι ίδιοι οι έπίτροποι ήρθαν και το είπανε: — Θα λάβουμε όλα τα μέτρα να μη λείψη και να μη φύγη κανείς.

— Έχει καλώς, απάντησε ο δάσκαλος. Θα ερευνησω επισταμένως και έλπιζω ν' ανακαλύψω κανένα άγνωστο χειρόγραφο σχετικώς με τον βράχον.

Και πράγματι. Την άλλη μέρα κιόλας, ο σοφός έρευνητής, ανακάλυψε στο μπακάλικο του Τριτσιμπίδα ένα αρχαίο χειρόγραφο, απ' το οποίο απέδεικνυετο, ότι ο βράχος του Κοντοχωριού είχε ανυπόλογιστη ιστορική αξία.

Κατά το χειρόγραφο και κατά τον κ. Πολύβιο, στον Κοντοχωρίτικο ξερόβραχο έγινε μία τρομερή μάχη μεταξύ ενός αποσπασματος του Ήρξη, (δυνάμεις σημερινής μεραρχίας, περίπου) και δέκα ηρωικών Κοντοχωριανών, που έσπευδαν ακάθεκτοι να βοηθήσουν τους τριακοσίους του Λεωνίδα.

Δυστυχώς, οι ηρωικοί πρόγονοι των σημερινών Κοντοχωριανών, δεν πρόφτασαν να πάρουν μέρος στη μάχη των Θερμοπυλών, γιατί έπεσαν μέχρις ενός πάνω στο βράχο. Τούτο, όμως, δε μειώνει ούδολως τη θυσία τους. Και που λοιπού η Ίστορία δε θα αναφέρει, ότι οι άνδρες του Λεωνίδα ήσαν 300 αλλά 310.

— Καταλαβαίνετε, τώρα, τί

έχει να γίνη, έδηλωσε ο σοφός έρευνητής. Η αποκαλύψις μου, την όποιαν θα ένωματώσω στη διάλεξι, θα συγκλονίση τον κόσμον και θα προσελκύση στο Κοντοχώρι πλήθος προσκυνητών και παραθεριστών.

— Και το χειρόγραφο; Πού τέχεις το χειρόγραφο, δάσκαλε; τον ρώτησαν πολλοί.

— Το έχω ασφαλισμένο καλώς. Άλλά θα σας το δείξω μόνον στην έκκλησία. Και αν ιδώ, ότι άπουσιάζουν πολλοί, θα το κάψω.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ώριστηκε για την έπομένη Κυριακή. Ξεσηκώθηκε έγκαιρως όλο το χωριό και προσεκληθήσαν επισήμως όλες οι αρχές του τόπου και οι ξένοι παραθερισταί. Παρασύρθηκαν, μάλιστα, και μερικοί ξένοι, που παραθερίζαν στο Σουρπί, πράγμα που — κατά τους Σουρπιώτες — ήτανε άναμφισβήτητη απόδειξις, ότι στο χωριό τους υπήρχαν πεμποφαλαγγίτες Κοντοχωριανοί.

Μετά τον τρίτο «δίσκο», ο σοφός δάσκαλος ανέβηκε στον άμβωνα με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, φορώντας το γαμπριάτικο κοστούμι του, που διητηρείτο αλώβητον επί μίαν είκοσαετίαν, για το χρησιμοποίησε μόνον, για μία φορά το χρόνο, την 25ην Μαρτίου.

Στα πρώτα δέκα λεπτά, ο δάσκαλος κατάρθωσε να καθλώση το άκροατήριον με τις χειρονομίες και τα ρητορικά σχήματα που χρησιμοποίησε. Μερικοί μάλιστα έσπευσαν να ψιθυρίσουν, ότι ο λόγος του ήτανε εφάμιλλος μὲν με αυτούς που έβγαζε ο ύπουλος φιλοφρονιστής του Καρακωσταντή, έκαστο δε σκάλες ανώτερος απ' εκείνους που έψέλλιζεν ο ύπουλος φιλοφρονιστής Κοντομανώλης, τον όποιον ψήφισαν οι Σουρπιώτες.

Σ' αυτά τα δέκα λεπτά, ο σοφός έρευνητής δε μιλούσε από χειρόγραφου, αλλά, απλώς, άπηύθυνα ένα χαιρετισμό στους παρισταμένους και τους ανέπτυξε, εν ολίγοις, τί εστί διάλεξις και ποία η χρησιμότης της. Έτσι, το άκροατήριον, βλέποντας, πως ο όμιλητής δεν κρατούσε χειρόγραφο, ήτανε ήσυχον και δεν είχε

καθόλου αίσθησι του κινδύνου που το άπειλούσε.

Έξαφνα, όμως, ο δάσκαλος σταμάτησε, έσκυψε στον άμβωνα και άνοιξε μία βαλιτσούλα δένωως καμουφλαρισμένη μ' ένα μαύρο πανί. Άνέσπασε μία πελώρια δέση χειρογράφων και σηκώνοντας τα μανικέτια του, θρονιόφωνησε:

— Καί τώρα, αγαπητοί άκροαταί, εισέρχομαι εις την εισαγωγήν.

Μόνον τότε οι άκροαταί άρχισαν να διαισθάνονται τί τους περιμένει. Πέρασαν τρία τέταρτα και ο ρήτωρ δεν είχε ακόμα εξέλθει από την εισαγωγή, με την όποια, σύν τοίς άλλαις, απέδειξε τί είναι Κόλασις και Παράδεισος, και πότε ακριβώς θα έπλθη η συντέλεια του κόσμου.

Τα χειρόγραφα τέλειωσαν και, για μία στιγμή, άστραψε σ' όλα τα πρόσωπα η έλπίδα, ότι η διάλεξις θα έκλεινε με την εισαγωγή. Ο δάσκαλος, όμως, μισάνοιξε πάλι τη βαλιτσα και τράβηξε με τρόπο άλλο ένα πελώριο μίσσο χειρογράφων.

— Καί τώρα, αγαπητοί άκροαταί, θα μου επιτρέψητε μίαν μικράν παρένθεσιν...

Με την μικράν παρένθεσιν — η όποία έκλεισε κατ' το συνηθισμένον — ο σοφός όμιλητής ανέπτυξε την ολέθριαν έπίδρασιν που έχει το Σουρπί εν γένει τόσο στο σώμα και στο πνεύμα των παραθεριστών, όσον και στο θρησκευτικόν και πατριωτικόν τους συναισθήματα. Έν συνεχεία δε τράβηξε απ' τη βαλιτσα και τρίτον μίσσο που είχε τον ύπότιτλον «Σουρπί και Κοντοχώρι διά μέσου των αιώνων», όπου απέδειξε, ότι το Κοντοχώρι εκτίσθη — ως αναφέρει ο Πλουσινίας — τον 5ον π. Χ. αιώνα, ενώ το Σουρπί, ήτο, είναι και θα είναι ένα άσημον χωδάκι άρβανιτοχώρι, που έλκει την καταγωγήν και την όνομασίαν από κάποιον άρβανίτην άλογοσύρτην και κλεφτοκοτάν, Σουρπιή — εφέντην όνόματι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 66

Τ' απομνημονεύματα 2η, ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

Η Ντάμα Κούπα συμβουλεύει το συνομιλητή της να «ετοιμάσει ένα καρρεδάκι στο σπίτι του και του υπόσχεται ότι, στο παιχνίδι θα του κάνει «ένα μεγάλο καλό».

ΚΕΦ. V

Η γυναίκα μου, όταν της είπα να καλέσουμε το δράδυ στο σπίτι μας για χαρτιά, έβαλε τις φωνές.

— Ασφαλώς τρελλάθηκες, μου είπε χτές χαρτιά, σήμερα χαρτιά, τί το κάμαμε το σπίτι μας, λέσχη;

Τί να της πω; Να της έλεγα ότι έπιασα φίλεις με μία Ντάμα Κούπα και ότι αυτή μου το υπέδειξε; Δεν είναι εύκολο, να πείσεις έναν άνθρωπο, και μάλιστα τη γυναίκα σου, ότι δημιουργήσεις σύνδεσμο μ' ένα τραπουλόχαρτο. Άναγκάστηκε να μεταχειρισθώ την πιο κοινή και πιο συνηθισμένη δικαιολογία των ανθρώπων, που δεν έχουν τη δύναμη ν' αντιταθούν στον πειρασμό.

— Έχω προαίσθησι πώς θα κερδίσω.

— Και τότε δεν είχες προαίσθησι πώς θα κερδίσω; ήταν η απάντησίς της. Από τότε που σε γνώρισα, κάθε φορά που πρόκειται να παίξεις χαρτιά έχεις προαίσθησι πώς θα κερδίσω, και κάθε φορά τα χάνεις.

Δεν είχε άδικο. Αυτό μου συμβαίνει πάντοτε. Και νομίζω ότι συμβαίνει σε όλους. Υπάρχει, μάλιστα, μεταξύ προαισθήσεως και αποτελέσματος μία περίεργη σχέση, που έχει αποδειχθεί μαθηματικός. Χαροτοπαικτικός κα νόνας, δηλαδή, χωρίς εξαιρέσι: «Όσο μεγαλύτερη προαίσθησι έχεις ότι θα κερδίσω, τόσο μεγαλύτερη είναι η ζημία που θα πάθω...».

Επρεπε, λοιπόν, να βρω άλλο επιχείρημα, για να καταφέρω τη γυναίκα μου.

— Θα σου πω την αλήθεια, της είπα. Θέλω να δοκιμάσω ένα καινούργιο σύστημα. Το μελετώ από καιρό και άποψε θα το εφαρμόσω. Έσκασε στα γέλια.

— Καινούργιο σύστημα; Είσαι για τα παιχνύρια, μου είπε.

— Γιατί;

— Και το σύστημα περίμενε έσένα για να το ανακαλύψω; Έδω, μαθηματικοί, μηχανικοί, φυσικοχημικοί, ψυχολόγοι, οικονομολόγοι, ακτινολόγοι, μηχανολόγοι και θεολόγοι, έφαγαν τη ζωή τους ν' ανακαλύψουν ένα σύστημα για να κερδίζουν στα χαρτιά και δεν κατάφεραν τίποτα, και θα το ανακαλύψω του λόγου σου;

Η έπιμονή της γυναίκας μου κινδύνευε να μου ματαιώσει όλα τα σχέδια. Την άφησα και μπήκα στο σαλόνι. Πήρα το κουτί με την τράπουλα, βρήκα τη Ντάμα Κούπα και της είπα: — Δυστυχώς, αγαπητή μου, δε γίνεται το δράδυ το καρρέ.

— Γιατί;

— Γιατί δε θέλει η γυναίκα μου.

— Και όμως, μου είπε η Ντάμα Κούπα, δεν είναι καθόλου δύσκολο να θελήσει.

— Τί να κάμω, δηλαδή;

— Να της υπόσχεθής ότι θα της δώσης τα μισά απ' όλα θα κερδίσω.

— Νομίζεις, ότι έτσι θα δεχτεί;

— Σίγουρα. Για τη γυναίκα, όταν πρόκειται να δώσει κάτι για το ιδιαιτέρω ταμείο της, είναι όλα εν τάξει. Λές, να πούμε, στη γυναίκα σου! «Έχω την ιδέα, απόψε, να φάμε έξω, σε καμιά ταβερνίτσα. Σου άπαντά: «Αυτό είναι ένα έξοδο περιττό». Άν, όμως, της πής: «Πάμε, να φάμε απόψε

έξω και πάρε και σύ 200 χιλιάδες, να ράψης έναν αλντρά, που είναι της μόδας», τότε το έξοδο δεν είναι καθόλου περιττό. Αυτά τα ξέρω, μου πρόσθεσε η Ντάμα Κούπα, γιατί, βλέπεις, κι' εγώ είμαι γυναίκα.

Την ξανάβαλα με την τράπουλα στο κουτί και, φεύγοντας, είπα, δίδεν αδιάφορα, στη γυναίκα μου:

— Κρίμα, που δε θα παίξουμε το δράδυ, γιατί είχα κάμει τη σκέψι απ' όλα κέρδιζα να σου δώσω τα μισά.

— Αφού έπιμένεις τόσο πολύ, δε θέλω να σε στενοχωρήσω, ήταν η απάντησίς της, κι' έπιασε άμέσως το τηλέφωνο να κάμει τις προσκλήσεις ή ίδια.

Στο τέλος κάθε προσκλήσεως έλεγε:

— «Να μαζευτούμε λίγο νωρίς, για να το σχολάσουμε γρήγορα».

Τη φράσι την επιβάλλει, ως γνωστόν, το πρωτόκολλο. Η χαροτοπαικτική etiketta. Και σημαίνει:

«Έτσι κ' έτσι, όποια ώρα και να ρηήτε, θα το δημερώσουμε. Ελάτε, λοιπόν, όσο πιο γρήγορα μπορείτε, για να το χορτάσουμε».

Κατά τις εννιά το είχαμε στρώσει. Όλοι παρόντες. Ο Χαρίλαος ο «μπουρλόττης», ο κύριος-Ιάννης ο «εκαρμίνισ», ο Άλέκος ο «μπλοφατζής», ο Νάσος ο «κουβαρντάς», ο Νικόλαος ο «ελεσχάρης», ο Στέλιος ο «ψυχραιμός», ο Μανωλάκης ο «ετασίδης», ο Σάββας ο «ετυχεράκις», ο Παναγιώτης ο «εκαταχθόνιος» και εγώ το... «θύμα», όπως μ' είχαμε βαφτίσει. Άλλά... όταν θέλη το χαρτί...

Όπως πήρα ν' ανακαλύψω την τράπουλα, είδα τη Ντάμα Κούπα. Μου χαμογέλασε και μου κλείσε το μάτι, σά να μου έλεγε: «Σε λίγο θα τους διαλύσης τα πορτοφύλια».

Με το πρώτο μοίρασμα η Ντάμα Κούπα μου ήρθε «εκατάκι».

— Πρόσεξε! Να κάνης δ,τι θα σου λέω, μου είπε.

Πάγωσα... Φοβήθηκα, πώς την άκουσαν.

— Μη φοβάσαι, με καθησύχασε. Όταν «μιλά το χαρτί», δεν το άκουνε όλοι. Το άκουει μόνο εκείνος που θέλει το χαρτί.

«Έκανα δ,τι μου έλεγε. — «Πάσσο», μου έλεγε η Ντάμα Κούπα, — πάσσο, εγώ. — «Έμπα στο κόλπο», μου έλεγε η Ντάμα Κούπα, — Μέσα, εγώ. — «Κοπάντα τους», μου έλεγε η Ντάμα Κούπα, — Ρέστα, εγώ...»

Στο τέλος τους είχα ζαλίσει... Όταν τους έδωσα τη «εθελούγη» βολή με το τελευταίο κόλπο κι' έγινε ο τελικός λογαριασμός, τους είχα πάρει: 3.350.000 σε δραχμές, 8 λίρες και 22 δολάρια.

Φεύγοντας, ήθελαν να κάμουν και πνεύμα. — Άν ήταν λίγα, να μās συγχωρής, μου λέγε ένας-ένας, καθώς μ' έχαιρετούσε.

Όταν έφυγαν όλοι, έδωσα τα μισά από τα κέρδη, όπως είχα υπόσχεθι, στη γυναίκα μου και την έστειλα να κοιμηθι.

Δεν έβλεπα την ώρα να μείνω μόνος με τη μικρή, τη χαριτωμένη, την αγαπημένη μου τη Ντάμα Κούπα.

Και η σκηνή, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο, ήταν πολύ συγκινητική.

Γ. Ας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΥ ΗΞΑΝ ΜΕΓΑΛΟΙ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΙ

Άν νομίζη κανένας ότι οι λογοτέχνες είναι αϊθέρια πλάσματα, που ελάχιστα ενδιαφέρονται — ή και καθόλου — για τα υλικά πράγματα, ας αλλάξη γνώμη. Οι ζωολόγοι έχουν παρατηρήσει ότι τα ζώδικα πτηνά τρώνε πάντοτε όταν δεν κλαϊδούν. Το ίδιο ισχύει και για τους ανθρώπους.

Ο Ντάντε Γαβριήλ Ροσσέτι ήταν μεγάλος Άγγλος ποιητής. Έγραψε αϊθέρια ποιήματα. Ήταν, όμως, και διάσημος φαγάς. Μόνο στο πρώινό του έτρωγε έξη αυγά και έξη φέτες μπέικον.

Οι φυσιολόγοι υπολογίζουν ότι λογοτεχνική εργασία μιάς ώρας κουράζει τον άνθρωπο περισσότερο από τριώρη σωματική εργασία. Δηλαδή, η λογοτεχνική εργασία είναι τρεις φορές πιο εξαντλητική, παρά η εργασία ενός σκαφτιά ή ενός φορτοεκφορτωτού.

Ο έγκέφαλος, λοιπόν, χρειάζεται περισσότερη τροφή παρά το υπόλοιπο σώμα. Την χρειάζεται σε μεγάλες ποσότητες και συχνότατα. Η περίπτωση του διασημού Άγγλου μυθιστοριογράφου Θάκερι είναι χαρακτηριστική. Ο Θάκερι ήταν ψηλός, γερός και ακούραστος στη δουλειά του. Και είχε ανάλογη δρεσί. Η Σαρλότ Μπροντέ, για την οποία ο Θάκερι ήταν ήμιθεος, τον συνήνησε για πρώτη φορά σ' ένα γεύμα. Παρακολουθούσε με μελαγχολική κατάπληξι τις τεράστιες μπουκιές που κατεβρόχιζε το είδαλό της και μία στιγμή, όταν ο Θάκερι έτοιμαζόταν να βάλι στο στόμα του ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, του είπε, έθελά της:

— Ό! μή, κύριε Θάκερι!

Υπάρχει και ένα άλλο αθηντικό ανέκδοτο του μεγάλου αυτού μυθιστοριογράφου. Επρόκειτο να φάγη μ' ένα πολύ σπουδαίο πρόσωπο, όταν έμαθε ότι στη λέσχη, όπου γευμάτιζε συνήθως, το μενού εκείνης της ημέρας ήταν εξαιρετικό. Δεν μπόρεσε ν' αντισταθι. Έστειλε ένα σημείωμα στην προσωπική του που τον περίμενε και δικαιολογήθηκε με μία φανταστική πρόφασι. Κατόπι πήγε στη λέσχη και έφαγε κατά κόρον.

Ένας άλλος περίφημος λογοτέχνης — και σωματώδης άνδρας — που ήταν τρομερός φαγάς, ήταν ο Άλέξανδρος Δουμάς. Μπορούσε να φάγη μίαν όμελέττα από 12 αυγά και μία όλόκληρη κόττα.

Ο Ντίκενς ήταν ένας άλλος λουκουλλός. Ήταν επίσης και καλός μάγειρος κι' αυτό ήταν το μεγαλύτερο καυχίμά του. Τα μυθιστορήματά του είναι γεμάτα από λυρικές περιγραφές φαγητών.

Δύο άλλοι περίφημοι Άγγλοι λογοτέχνες, ο Όλιβερ Γκλάντγουιθ και ο Σαμουήλ Τζόνσον ήταν από τους μεγαλύτερους καλοφαγάδες της εποχής τους.

Ο λυρικός και τρυφερώτατος Τέννυσον, που από τα ποιήματά του τον φανταζόμεθα σχεδόν άγιο, ήταν λαίμαργος και το φαγητό τον απασχολούσε ζωηρότατα.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ
ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

50Ν: Μόλις ο Χάρολντ Άσταιρ έσβησε το φώς και η σκάλα βυθίστηκε στο σκοτάδι, έτρεξε έπάνω και πήρα τη βαλίτσα και το έπανωφόρι μου.

— Καληνύχτα, πατέρα, και κουράγιο! ψιθύρισα από το κεφαλόσκαλο.

— Καληνύχτα, παιδί μου, σ' ευχαριστώ...

Σά βρέθηκα πάλι μέσα στο δωμάτιό μου, με την πόρτα κλειστή πίσω μου, τα χείλη μου πρόφεραν μία μικρή προσευχή.

— Θεέ μου, είπα. Αφού δεν ορίζεις να φύγω από το σπίτι αυτό, αφού δε μου δίνεις το δικαίωμα ούτε να κλάψω για τη φοβερή θέσι μου, δός μου τουλάχιστον τη δύναμη που χρειάζομαι για τη μάχη με τον άορατο έχθρο που με περιφάνει!...

ΑΝΑΠΑΥΛΑ

ΠΕΡΑΣΑΝ μέρες, πέρασαν βδομάδες, χωρίς η «πεθερά» μου να έχη άλλη κρίσι. Στο μεταξύ, είχαν σταματήσει, απότομα, και τα μηνύματα. Δεν έλαβα άλλη ανώνυμη επιστολή. Τί να συνέβαινε, τάχα; Μήπως είχα κερδίσει τη μάχη, χωρίς να

ρίξω ούτε ένα βόλι; Όχι. Αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ο έχθρός, που με τόσο δόλιο τρόπο είχε ανοίξει την απειλή και τον τρόμο πάνω από το κεφάλι μου, ήταν φανερό, ότι δοκίμαζε τώρα τα νύχτα μου με την άοριστία μιάς ανακωχής. Και είναι γεγονός, ότι η άοριστία αυτή μεγάλωνε την αγωνία μου. Τον ένοιωθα να με παρακολουθι μέσα στο σκοτάδι της σιωπής, να σχεδιάζι την τελική επίθεσί του, να προετοιμάζεται για τών αποφασιστικό γύρο.

Και περίμενα! Περίμενα κάθε μέρα, την καταιγίδα που δεν έρχόταν.

Δεν έβγαίνα πιά σχεδόν καθόλου από το σπίτι. Εύρισκα χίλιες προφάσεις για να αποφεύγω τις συναναστροφές, τις επισκέψεις στα ξένα σπίτια και, κυρίως, τη συντροφιά του Μπίλ.

Χωρίς να ξέρω καλά καλά γιατί, είχα πιά την απόλυτη δεβειότητα, πώς τα άνω-νωμα γράμματα δεν μπορούσαν να προέρχονται απ' αυτόν. Ένοιωθα, πώς θα μου ήταν εύκολο να τον κάνω σύμμαχο. Άλλ' αυτό, ακριβώς, δεν ήθελα. Άργά η γρήγορα — συλλογιζόμουν — ο άορατος έχθρός μου θα χτυπούσε. Αναπότρεπτα, θα ξεσπούσε τότε το σκάνδαλο. Δεν ήθελα να βρεθι μπλεγμένος ο Μπίλ στο δικό μου αίσχος. Έφτανε που είχα έκμεταλλετή τη μνήμη του ενός γιου, για να μπω παρεί-

σασκη στο σπίτι αυτό. Θα ήταν η μεγαλύτερη ατίμια από μέρους μου, αν επιχειρούσα τώρα να έκμεταλλετώ και τα αισθήματα — τα παράξενα, τα ακατανόητα για μένα — του άλλου γιου, για να διασφαλίσω τη θέσι μου...

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έξαφνα, ένα δράδυ, μόλις είχα βάλει το Χίου στο κρεβάτι του, χτύπησε σιγά η πόρτα του δωματίου μου και μπήκε η μητέρα Άσταιρ. Νόμισα, πώς έρχόταν να καληνυχτίσει το μικρό και περίμενα να προχωρήσει. Άλλά εκείνη κοντοστάθηκε στο κατώφλι, κυττάζόντας με δειλά, σά να ήθελε να μου πη κάτι και δεν ήξερε πώς ν' άρχισι.

— Τί τρέχει, μητέρα;

— Ο Μπίλ είναι κάτω, μου είπε.

— Έ, λοιπόν;

— Είναι κάτω και θέλει να σε πάρη μαζί του στο χορό της Λέσχης.

— Δε φαντάζομαι να μιλάτε σοβαρά.

— Εγώ, στο χορό της Λέσχης;

— Με έβαλε να σε παρακαλέσω, Πάτρικ, και δε θα ήθελα να το άρνηθής.

— Είμαι κάτω και σε περιμένει. Πιστέψέ με, θα διασκεδάσης. Και έχεις μεγάλη ανάγκη ά-πο διασκέδασι.

— Μητέρα, δε θάθελα... άρχισα.

Το βλέμμα της, αγαθό όπως πάντα, αλλά έρευνητικό, μ' έκανε να σταματήσω.

— Δε φαντάζομαι να μη σου άρέσει η συντροφιά του Μπίλ; ρώτησε.

— Θεέ μου, πώς σάς ήρθε αυτή η ιδέα, κατώρθωσα να ψελλίσω. Μου άρέσει, μ' ευχαριστεί, και πολύ, μάλιστα. Άλλά...

— Τότε, δε δέχομαι άλλες αντιρρήσεις.

Έμπρός, ντύσου γρήγορα.

Υπήρχε στη φωνή της ένας τόνος καλόκαρδης προσταγής. Καθώς μιλούσε, είχε προχωρήσει, άνοιξε τη ντουλάπα και έψαχνε εκεί μέσα να βρη την κατάλληλη τουαλέττα.

— Μά δεν έχω φουστάνι για χορό! είπα.

— Πώς δεν έχεις;

Βγάζοντας ένα μεταξωτό φόρεμα από τη ντουλάπα, το άπλωσε στο κρεβάτι μου.

— Αυτό είναι ό,τι χρειάζεται! είπα. Στη λέσχη δεν κρατάνε και πολύ τους τύπους...

Λοιπόν, μην άργήσης, σε παρακαλώ. Πάω να είδοποιήσω το Μπίλ, πώς κατεβαίνεις...

Ντύθηκα με μηχανικές κινήσεις, σαν αυτόματο, αναστατωμένη από τα πιο αντίθετα συναισθήματα. Μου ήταν, δέβαια, άρκετά εύχαριστο να δω με τον Μπίλ, ν' αλλάξω για λίγες ώρες περιβάλλον. Την ίδια όμως, στιγμή, η τρουάρα έσφιγγε την καρδιά μου. Ήταν σά ν' άκουγα μία έσωτερική φωνή να με προειδοποιή, πώς μία

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Συμμοχή συμπτώσεων επιτρέπει στην Έλλην Τζωρτζέσσον, που έχει εγκαταλειφθι από τον έραστή της, να έκκατασταθι με το παιδί της στο σπίτι της οικογένειας Άσταιρ, ως Πάτρικ Άσταιρ, χήρα του Χίου Άσταιρ, που σκοτώθηκε σε αιθροδρομικό δυστύχημα μαζί με τη γυναίκα του, την πραγματική Πάτρικ. Ο πατήρ της περιέβαλλε με μεγάλη σπουδή, μόνο ο άδελφός του Χίου, ο Μπίλ, κρατεί ανιγνυματική στάσι άπέναντι της. Η Έλλην έχει λόγους να πιστεύη, πώς ο Μπίλ την άποψάζεται. Γρήγορα, ωστόσο, αντιλαμβάνεται και κάτι άλλο: Ότι ο Μπίλ είναι έρωτευμένος μαζί της... Ένα πρωί, η Έλλην παίρνει μέσα σε φακέλλο ένα άνώνυμο μήνυμα: «Είσα είσαι». Ακολουθούν δυο άλλα μηνύματα, άνώνυμα και αυτά. Πανικόβλητη, αποφασίζει να φύγη, νύχτα. Τη στιγμή, όμως, της απόδράσεως, έρρισκε στη πόρτα τον πατέρα Άσταιρ και το γιατρό του σπιτιού και μαθαίνει, ότι η επεθερά της έπαθε καρδιακή προσβολή. Κάθε συγκίνησι μπορεί να τη σκοτώση. Η Έλλην καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να φύγη.

— Ήρθε, έπειδή ο αγαπώ, έπειδή ενδιαφέρομαι για σένα και για το παιδί μας, μου είπε με

κάλεσα πάλι. Είμαι πολύ δυστυχισμένη.

— Εμείς για λίγο σιωπηλός, συλλογισμένος. "Επειτα, είπε: — Θα προτιμούσες, υποθέτω, να γυρίσουμε στο σπίτι.

— Ναί, αν θέλεις... Κρατώντας με πάντα από το μπράτσο, με ώδηγησε έξω από τη λέσχη, χωρίς να περάσουμε από την αίθουσα του χορού.

Στο αυτοκίνητο, μου πρόσφερε τσιγάρο και μου έδωσε φωτιά να το ανάψω.

— Δεν τα κατάφερα να σε κάνω να διασκεδάσεις απόψε, είπε.

— Ήθελα, εκείνη τη στιγμή, να τον άγκαλιάσω σφιχτά, να τον φιλήσω.

— Τι φταίς εσύ; μουρμούρισα.

Καθώς το αυτοκίνητο έπαιρνε τις πρώτες στροφές, ο Μπίλ είπε:

— Δεν είναι πολλές καιρός, που έκανε την εμφάνισή του στο Κώληντ. Παρουσιάζεται ως αντιπρόσωπος εμπορικών οίκων της Νέας Υόρκης. Δεν ξέρω πώς κατάφερε να γίνει πεκτός στη Λέσχη. Άμέσως κατάλαβα, πώς ήθελε να πιάσει σχέσεις μαζί μου. Δε μου άρεσε από την πρώτη στιγμή...

Δε μιλούσα.

Ο Μπίλ συνέχισε:

— Με ρώτησες κάποτε τί θέλω να μάθω. Σου είπα, πως δε θέλω να μάθω τίποτα.

— Ίσως είχα άδικο. Ίσως θα χρειαζόταν να μου μιλήσεις, να μου πής, αν θέλεις να σε βοηθήσω.

— Γύρισα απότομα, τόν έπιασα με τα δυο χέρια από το μπράτσο.

— Σιγά! είπε εκείνος, με τρυφερότητα. Θά πέσουμε σε κανένα χαντάκι.

— Ήθελα να γελάσω και, την ίδια στιγμή, να δάλω τα κλάματα.

— Ω, Μπίλ, Μπίλ, πόσο σ' αγαπώ! είπα.

— Πές μου, λοιπόν...

— Όχι! τόν διέκοψα. Τό βράδυ εκείνο, στη βιβλιοθήκη, αν μου τό ζητούσες, θα μιλούσα. Είχα πάρει την απόφαση...

— Άλλά κι' απόψε όταν πηγαίναμε στη Λέσχη, θα σου έλεγα την αλήθεια, αν ήθελες. Τώρα, όμως, είναι πολύ αργά. Δε θέλω να ξέρεις τίποτα, Μπίλ. Μου είπες, πως είσαι έρωτευμένος μαζί μου. "Αν είναι αλήθεια και αν εξακολουθώ ακόμα να μ' αγαπάς, σ' έφορκίζω στην αγάπη σου να μη με ξαναρωτήσεις και να μη επιδιώξεις να μάθεις τίποτα μόνος σου. Δός μου αυτή την υπόσχεση!

Δεν αποκρίθηκε. Συνέχισα με φωνή έντονη:

— Ό, τι και αν μου συμβαίνει θα τό αντιμετωπίσω μόνι. Δε θα επιτρέψω ποτέ, μα ποτέ, άκούς, Μπίλ, να βρεθής μπλεγμένος σε μία τέτοια υπόθεση. Πιάσε με, θα βρώ τον τρόπο να λύσω τό πρόβλημά μου. Δός μου, λοιπόν, την υπόσχεση που σου ζήτησα.

— Ούτε αυτή τη φορά αποκρίθηκε. Μετέβηκα τό ύστατο επιχείρημα, άναυδρο, βέβαια, και έκδιστικό, αλλά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά:

— Δε θα θέλες να πάρω τό παιδί μου και να εγκαταλείψω, απόψε κιόλας, τό σπίτι; Δε θα θέλες να φύγω για πάντα, Μπίλ;

— Πέταξε τό τσιγάρο του από τό ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου. "Επειτα, γύρισε και με κύτταξε.

— Θά κάνω ό, τι θέλεις, είπε. "Ελπίζω να μη μετανιώσουμε πικρά γι' αυτό...

— Έγυρα πίσω, στο καθισμά μου, με άνακούφισι. Είχα τη βεβαιότητα, πως ό Μπίλ θά κρατούσε την υπόσχεσή του.

— Ός τό σπίτι δεν άνταλλάξαμε άλλη λέξη.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΤΑ μεγάλα λόγια που είχα πη στον Μπίλ, για να τόν κρατήσω μακριά από την άθλια περιπέτειά μου, πολύ λίγο άνταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. "Η νύχτα πέρασε χωρίς να κλείσω μάτι. "Όσο, όμως, και αν βασάνισα τό μυαλό μου, δεν μπόρεσα να βρώ λύσι στο φρικτό πρόβλημά μου. "Η μόνη διέξοδος ήταν ή φυγή. "Ήξερα καλά τόν Τόνι Φάιρ. Κανένας ήθικός διαταγμός δεν μπορούσε να τόν συγκρατήσει. Μόνον αν μάθαινε, πως ήμουν πάλι φτωχή και δυστυχισμένη, αν βεβαιωνόταν, πως δεν μπορούσε να με έκμεταλλευτή για να αποσπάσει χρήματα, ύπληρχε έλπίδα να με άφήσει ήσυχη.

— Έπρεπε, λοιπόν, να βρώ ένα τρόπο να

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

φύγω από τό σπίτι τών "Ασταιρ, χωρίς να στενοχωρήσω, χωρίς να κάνω κακό στην άγια γυναίκα, που με είχε δεχτή με στοργή μητέρας κοντά της. Πώς θα τό κατώρθωνα, όμως, αυτό; Θά δεχόταν, άραγε, ό Μπίλ να με βοηθήσει, αν ήξερε, ότι, βοηθώντας με, θα μ' έκανε για πάντα;

— "Ο αριθμός εκείνος — «Σενέκα 382» — που μου είχε ψιθυρίσει στη βεράντα ό Τόνι Φάιρ, θα ήταν σίγουρα τό τηλέφωνό του.

Κάποτε, μου έκρυβε τούς αριθμούς τών τηλεφώνων μου. Κι' εγώ έωχα να αγωνία για να τούς βρώ. Τώρα, ό ίδιος μου είχε δώσει πρόθυμα τόν αριθμό αυτόν, που εγώ ήμουν άποφασισμένη να μην τόν πάρω ποτέ.

— Γι' αυτό, όμως, και από στιγμή σε στιγμή, από ώρα σε ώρα, την άλλη μέρα τό χορού, είχα την αδιάκοπη αγωνία, πως θα μου τηλεφωνούσε εκείνος. Δεν ήταν από τούς ανθρώπους που κάνουν ύπομονή, ό Τόνι Φάιρ.

Και τό τηλεφώνημα ήρθε, άργα τό απόγευμα. "Ο Χάρολντ "Ασταιρ έπαιζε μπριτζ με φίλους του στη βεράντα και ό Μπίλ δεν είχε γυρίσει ακόμα. Καθόμασταν με τη μητέρα στον κήπο.

— Σας ζητούν στο τηλέφωνο, κυρία Πάτρικς, ήρθε να μου άναγγείλη ή Σούζι.

— "Η καρδιά μου τινάχτηκε απότομα μέσα στο στήθος μου.

— Ήταν, όπως σωστά είχα μαντέψει, εκείνος.

— "Αγαπητή μου κυρία "Ασταιρ! άρχικ

σε άμέσως. Τό βρίσκετε σωστό να μ' έχετε όλη την ημέρα

να περιμένω μήνυμά σας δίπλα σε μία τηλεφωνική συσκευή;

— Δεν είχα υποσχεθί να σας τηλεφωνήσω.

— "Ο τόνος του άλλαξε άμέσως:

— "Ν' αφήσεις αυτές τις έξυπνάδες, "Έλλην. Ξέρεις, πως σε μένα δεν περνούν. Σε δέκα λεπτά ακριβώς, ένα μαύρο αυτοκίνητο «Πόντιακ» θα σταματήσει στη γωνιά της όδου Πόμερου, δυο τετράγωνα από τό σπίτι τών "Ασταιρ. Μέσα θα βρίσκωμαι εγώ. Κάνε μου τη χάρι νάρθης. Είναι άνάγκη να σου μιλήσω.

— Αυτό είναι έντελώς άδύνατον! αποκρίθηκα.

— Μήπως θα προτιμούσες νάρθω εγώ στο σπίτι τών "Ασταιρ;

— "Όχι! "Όχι!

— Τότε, εν τάξει. Σε δέκα λεπτά...

Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.

— Ποιός ήταν, Πάτρικς; με ρώτησε ή μητέρα "Ασταιρ, όταν ξαναβγήκα στον κήπο.

— Μου... μου τηλεφώνησαν από τό φαρμακείο του Μακλήλαν, αποκρίθηκα. Τό σιρόπι για τό δήχα του μικρού είναι έτοιμο.

— Να πεταχτή ή Σούζι να τό πάρει.

— "Όχι, όχι... Θά πάω εγώ ή ίδια, είναι δυο δέματα.

— "Ο ταραγμένος τόνος μου την έκανε να σηκώσει τό κεφάλι από τό κέντημά της.

— Βιάστηκα να της έξηγήσω:

— Θέλω να ξεμουδιάσω λίγο.

— "Όπως νομίζεις, παιδί μου. Πήγαινε. Θάχω τό νου μου στο μικρό.

— Εύχαριστώ. Δε θ' άργήσω, μουρμούρισα.

Είδα από μακριά τό μαύρο αυτοκίνητο στη γωνία της όδου Πόμερου.

— "Ο Τόνι Φάιρ ήταν μόνος μέσα, καθισμένος στο βολάν. Μόλις με είδε να πλησιάζω, άνοιξε την πόρτα. "Ερρίξα μία πατίσα πίσω μου και μπήκα γρήγορα.

— Πάλι μ' έκανες να περιμένω, γρύλλισε με την άργόσυρτη φωνή του.

— Δεν μπορούσα να φύγω από τό σπίτι χωρίς κάποια έξηγήσι, αποκρίθηκα.

— Έδωλε μπρός.

— Πού πάμε; ρώτησα άνήσυχη.

— Γέλασε με σαρκασμό:

— Μη φοβάσαι, δε θα σε άπαγάω. Για την ώρα, με συμφέρει περισσότερο να μην τό κουνήσεις απ' εκεί που είσαι.

— Δεν μπορώ ν' άργήσω. Είπα, πως πηγαίνω στο φαρμακείο για ένα φάρμακο του μικρού.

— Δε θ' άργήσεις. Άλλά μη μου κάνεις και την παρηγορία, που δεν μπορεί να λείψει πέντε λεπτά από τό σπίτι. Αύτα να τα πουλάς στο γυιό "Ασταιρ. Σε μέναν, όπως ξέρεις, δεν έχουν πέρασι.

— Κτήνος! μουρμούρισα.

— Φρέναρε απότομα, γύρισε και με χτύπησε στο πρόσωπο. Με ήσυχο τόνο είπα:

— Αυτή την κακή συνήθεια, να δρίζεις τούς μεγαλύτερους σου, πρέπει να την άποβάλεις, "Έλλην.

— Τότε, για πρώτη φορά, μέσα στη ζάλη μου από τό χτύπημα, ένοιωσα την άγρια έπιθυμία να σκοτώσω αυτόν τόν άνθρωπο.

— Τό μάγουλό μου έκαψε. Τόν κύτταξα μέσα στα μάτια, δίχως να βγάλω μιλά.

— Βρισκόμασταν σ' ένα έρημικό δρομάκο, πίσω από τό πάρκο του Κώληντ.

— "Εδώ μπορούμε να μιλήσουμε, δίχως να μάς δι' αδιάκριτο μάτι, είπε εκείνος. Βλέπεις, πρέπει να περιφρουρήσουμε και την ύποληψή σου, κυρία "Ασταιρ.

— "Ακούσε με με προσοχή, "Έλλην, και χώνεψε καλά αυτά που θα σου πώ. Μη σου περάσει από τό νου, πως μπορείς να πιάσεις μαζί μου. Αυτό που έκανες σήμερα, να μη μου τηλεφωνήσεις, ήταν μεγάλη ασέβεια και άνοησία. "Όχι, δε θέλω δικαιολογίες και έξηγήσεις. Γιατί, φαντάστηκες, σου έδωσα χτες τόν αριθμό του τηλεφώνου μου; Για ένθυμιο.

— Για να μου τά πής αυτά μ' έφερεις εδώ; ρώτησα.

— "Όχι, όχι μόνο γι' αυτό. Πάντως, τέτοιες κουταμάρες μην τις ξανακάνεις.

— Τί άλλο θέλεις από μένα;

— Χρήματα, άπακρίθηκε. Πολλά χρήματα και άμέσως.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΧΑΡΕΙ ΚΑΙ ΚΑΥΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΟΛΛΑ ΓΛΥΚΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ

ΕΙΝΑΙ, λοιπόν, παρατηρημένο. "Όσο περισσότερα νερά παραγγέλνει ό πελάτης, τόσο πιο πολύ μουρμούρης και φουκαράς είναι. "Όταν άκούσω να μου παραγγείλουν τρίτο ποτήρι νερό, καταλαβαίνω πως έχω να κάνω με εισηγητή, που έδω και δέκα χρόνια έχει σειρά προαγωγής για τημητάρχης Β'. Άλλά, βλέπεις, δεν πεθαίνει ό παραπάνω απ' αυτόν για ν' άδειάσει ή θέσις του και να την πάρη ό κ. εισηγητής. Και διότι δεν πεθαίνει εκείνος, πρέπει να πεθάνω εγώ στο ετήγαινε - έλας με τό δισκο γεμάτο νερά. Και ν' αφήσω την Αύγή μου όρσση κι' άπάνρευτη.

— Τι επιθυμείτε, κύριε; "Ενα νεράκι προς τό παρόν; "Ορίστε κι' άλλο νεράκι προς τό παρόν...

Φαίνεται, πως τό προηγούμενο νερό ήταν για τό παρελθόν, τούτο είναι επρός τό παρόν και τό άλλο θα είναι για τό μέλλον...

— Άλλά τί θέλεις να κάνη κι' ό κόσμος; Φουκαράς είναι, πατήρης είναι. "Ο σπιτονοικοκύρης του τόν τρέχει στα δικαστήρια, ό νοικάρης του δε λείει να ξεκουμπιστή για να λευτερωθί τό σπίτι και να παντρεύη την κόρη του. Θά μου πής, που είναι ό γαμπρός. Φύγε σύ, κύριε, κι' από γαμπρούς δρεζί νάχης. Κι' αν μάλιστα ή κόρη σου είναι νοικοκυρά και γλυκομίλητη, σαν την Αύγή μου, ούρά θα κάνουν οι γαμπροί στην πόρτα σου. Μόνο να λευτερωθί τό σπίτι...

— Νά βρώ ένα προκομμένο παιδί, να την παντρεύω, Θεούλη μου, και να πάω κι' εγώ να σέρνουμε! Νά πώω να τυρανιέμαι και να παιδεύω τόν κόσμο. Γεράματα είναι αυτά, χρόνια είναι αυτά, έξηγανέμτε τά λένε. Κι' είναι κι' οι ρευματισμοί. Μουθυγε και τό μυαλό. Μου λες καφέ, σου φέρνω ύσινιο, γυρίζω, τό λοιπόν, τό ύσινιο για να φέρω τόν καφέ και κάνω διπλό δρόμο. "Οποιος δεν έχει μυαλό, έχει πόδια. Κι' έχω και ρευματισμούς...

— Νάβρισκα, τουλάχιστον, ένα καλό παιδί, να τούς περάσω τά στεφάνια, να τούς φιλήσω στο μέτωπο, να πώ κι' εγώ πως έκανα κάτι στη ζωή μου. Κι' έπειτα να πάω στη μπάντα, να κυττάω λιγάκι τά πόδια μου, να κυττάω και τη γρή ά μου, που μαράζωσε κι' εκείνη με τόν καρπό της Αύγης...

Και να πής πως έχει κανένα κουσούρι; Καλοφτιαχμένη είναι, νοικοκυρά και χρυσόχερα. Και τά πιστικά της και τά σεντονάκια της, που λείει ό λόγος, τά έχει. Και σοβαρή κοπέλλα. Άλλά τά χρόνια τούτα δεν είναι για τίς σοβαρές. "Η γυναίκα πρέπει νάναι τσακτινα. Πρέπει να κουνήθι και λιγάκι για να τόν τυλίξη τόν λεγόμενο...

— Άντε, όμως, να πής της Αύγης να κουνήθι! Τά ζωά μου άργά. Και καλύτερα, έδώ που τά λέμε. Γιατί, όταν άρχιση τό κορίτσι να κουνιέται, δεν έχει σταμάτημα...

— Καλύτερα, λοιπόν, άνυπαντρη και τίμια, παρά παντρεμένη και... φτού, Κύριε, που λέει. Άλλά είναι σωστό να μένη άνυπαντρη ή Αύγή μου, 28 χρονώ κοπέλλα — τί 28, δηλαδή, ντρέπεσαι να πής 33; Και δεν είναι κρίμα κι' άδικο νάχη στεφανωθι τρείς φορές, με στέφανα και παπά, αυτή ή έσητηθωμένη σουλοουλού, που βάλε τό ένα πόδι άπάνω στο άλλο;

— Θέλει εείς — κρίμ — σόδας ή ματμαζέλ!... "Ετρωγε και στο Διακοφτό εείς - κρίμ - σόδα!... Και όσο νάρθη τό εείς - κρίμ - σόδα ρίχνει ματιές σ' αυτόν τό χαλβά με τό παπιγιόν, που νομίζει πως τούπεσε ό πρώτος αριθμός του λαχείου! Τι λες, κύριε Κολοκύθα, πές για τέτατος; Χάθηκε, βρέ, να κυττάξης ένα τίμιο κορίτσι, που να μυρίζη σπίνι; Πώς είπες; "Επολλά γλυκύς και όχι!... Άμ τί άλλο μπορούσε να περιμένη κανείς από λόγου σου; Κι' ή παραγγελία σου στριμμένη.

— Πολλά γλυκύς και όχι! "Αν ήμουνα, λοιπόν, κράτος, θα έκανα ένα νόμο και θα καταργούσα τις Ιδιότροπες παραγγελίες. Νά έπιτρέπωνται μόνον δυο λογίων καφέδες. Με ζάχαρη και χωρίς ζάχαρη. Τί χρειάζονται οι άλλοι; "Όχι έπεσε πολλή ή ζάχαρη, όχι έπεσε πολύς ό καφές... Και πηγαίνε πίσω να ρίξεις ακόμη λίγη ζάχαρη και πηγαίνε να βράσης ακόμα λιγάκι τόν καφέ!... Και εγώ και ρευματισμούς...

— Άμ τό άλλο; Τό εγκαρσόν, λέει, είναι λέξι γαλλική και πάει να πη εάγορι!... «Γκαρσόν, έλα έδώ», πάει να πη «άγορι, έλα έδώ». Και τό άγόρι είμαι εγώ!

— Με κανείς κράτος; "Από την άλλη μέρα θα κοπή ή λέξι «γκαρσόν» με τό μαχαίρι. Και θα σταματήσουν τά παλαμάκια. Πριμανόνες είμαστε, κύριε, και μάς χτυπάς παλαμάκια;

— Αύτά. Νά φύγη ό νοικάρης, να λευτερωθί τό σπίτι και να βρεθί ένα καλό παιδί για την Αύγή. Κι' αν είναι τό θέλημα του Θεού, να προλάβω να δω και κανένα έγγονάκι. Νά σταματήσουν πιά τά ετήγαινε - έλας. — Πάλι νερό, κύριε;

— Άλλά πρέπει νάναι καλό τό παιδί που θα βρεθί. "Όλος ό κόσμος νάναι ή δουλειά του, τό σπίτι του και ή Αύγή. Παό παιτάς ή Αύγή. "Εμάς τούς γέροντες, μη μάς μετράς. Την Αύγή μου και τά μάτια σου δεκατέσσερα, κύριε Γαμπρέ. Γιατί, όχι πως να τό παινεύω, αλλά είναι χρυσό κορίτσι ή Αύγή μου. Και νοικοκυρά. Και χρυσόχερα. Και την αγαπώ σαν τίποτα άλλο στον κόσμο...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

3 ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ

ΜΙΑ δμορφη και κομψότατη κυρία μπαίνει στο ιατρείο ενός διασημου ψυχιάτρου. Μπαίνει χαμογελαστή, σέρνοντας πίσω της, δεμένη από τό λαιμό με αλυσίδα, μία στρουθοκάμηλο.

— "Ο ψυχίατρος δε χαμογελά. Είναι συνηθισμένος στα πιο παράξενα πράγματα.

Παρακαλεί μόνο την κυρία να καθίση και την έρωτά:

— Λοιπόν, αγαπητή κυρία, τί έχετε;

— Εγώ; Δεν έχω τίποτε, γιαντρέ μου!

— Έρχομαι για τόν άντρα μου, που έξη μήνες τώρα νομίζει, ότι έχει γίνει στρουθοκάμηλος. Τόν έφερα να τόν έξέτασετε.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΝΑ αυτοκίνητο σταματά, τα μεσάνυχτα, σ' ένα έξοχικό δρόμο. Κατεβαίνουν δυο άνδρες και άρχίζουν να συζητούν.

— Στοιχηματίζω, λέγει ό ένας, ότι δεν μπορείς να σκαφαλώσης στο φώς του προβολέως μου.

Και λέγοντας αυτά, στρέφει τη φωτεινή δέσημ του προβολέως του αυτοκινήτου προς τόν ούρανο.

— "Ο άλλος κυττάζει ήρεμα τη λαμπρή

φωτεινή γραμμή, σηκώνει τούς ώμους και άπαντά:

— Είναι εύκολο.

— Εμπρός, λοιπόν.

Σηκώνει ό δεύτερος τό ένα πόδι, αλλά, ξαφνικά, αλλάζει γνώμη.

— Λοιπόν, βλέπεις; λέγει θριαμβευτικά ό πρώτος. Δεν μπορείς.

— "Όχι, άπλως σκέφτηκα τί πάς να μου σκαρώσης. Με περνάς για τρελλό! Σε έφέρω. Μόλις σκαφαλώσω θα σήσης τόν προβολέα, για να πέσω.

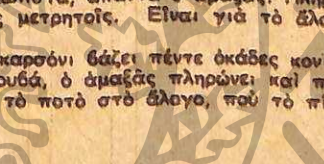
Η ΤΡΙΤΗ

ΕΝΑΣ άμαξας, που τό έλογό του είναι πολύ κουρασμένο και άπρόθυμο, σταματά μπροστά σ' ένα μπαρ. Κρατώντας ένα κουβά, μπαίνει μέσα και ζητά πέντε άκάδες κονιάκ.

— Πέντε άκάδες! λέγει κατάπληκτο τό γκαρσόνι.

— Μάλιστα, άπαντά ό άμαξας. Πληρώνω τούς μετρητούς. Είναι για τό έλογό μου.

Τό γκαρσόνι βάζει πέντε άκάδες κονιάκ στον κουβά, ό άμαξας πληρώνει και προσφέρει τό ποτό στο άλογο, που τό πίνει

με φανερή άευχαρίστησι. Τό γκαρσόνι πλησιάζει περίεργα και λέγει, χαμογελώντας, στον άμαξά:

— Καταπληκτικό! Έσείς, όμως, δε θα πιήτε ένα ποτηράκι;

— "Ο άμαξας γυρίζει και άπαντά:

— Είσαι τρελλός, φίλε μου, εγώ όδηγώ!...

ΗΠΕΙΡΟΣ

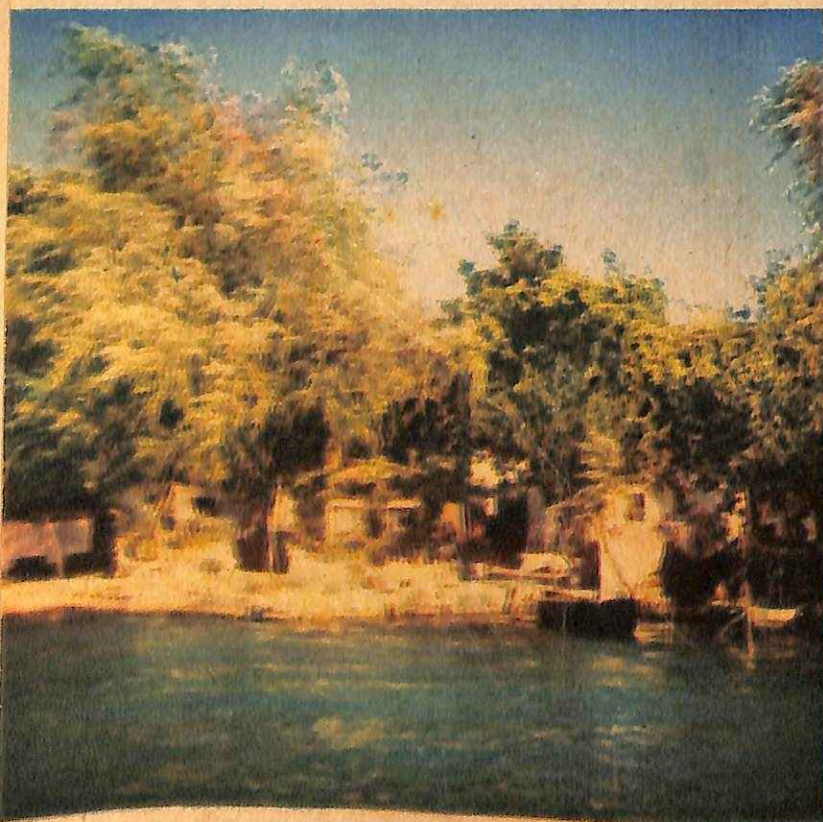
ΔΕΝ είναι θαυμαστή ή "Ηπειρος μονάχα για την ασύγκριτη παλληκαριά των πολεμιστών της και τις μεγάλες θυσίες της σ' όλους τους έθνικούς αγώνες, τους παλαιούς και τους πρόσφατους.

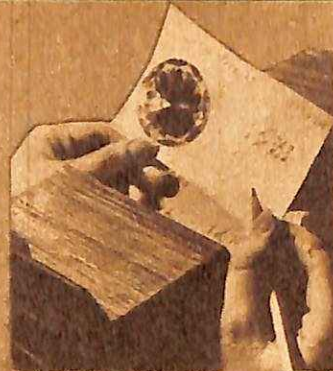
"Έχει ή "Ηπειρος — ή ελεύθερη, αλλά και ή υπόδουλη, πέρα από τα σύνορα — και άλλες χάρες: Τη μεγαλόπρεπη όμορφιά των αίματοποτισμένων βουνών της. Την άπαράμιλλη γραφικότητα που προσφέρουν στο μαγεμένο μάτι του ταξιδιώτη τα χωριά και οι πολιτείες της, ή "Αρτα και τα χιλιотραγουδημένα Γιάννενα, το "Αργυρόκαστρο και ή Κορυτσά, το Μέτσοβο, ή Πρέβεζα και ή θρυλική Κόνιτσα. Και, πρὸ παντός, τή σπάνια γοητεία των γυναικών της, με την περήφανη ψυχή, με τη λυγρή κορμοστασιά και τα γελαστά μάτια.

Στις εικόνες που παρουσιάζουμε, μπορείτε να θαυμάσετε την όμορφιά αυτή, στολισμένη με την άρχοντιά που δίνει, όσο και μια άλλη τοπική ένδυμασία, το ήπειρωτικό γυναικείο φόρεμα.

Γλασιωμένες από το γραφικό τοπίο, με τις βαρύτιμες ένδυμασίες τους, που είναι πραγματικά ιστορικά κειμήλια, οι δυο όμορφες Γιαννιώτισσες συνθέτουν μία εικόνα, που μοιάζει περισσότερο με ζωγραφικό πίνακα, παρά με φωτογραφία. Κάτω αριστερά: Ένα ειδυλλιακό αραβοδόλι, στο νησί της λίμνης των Ιωαννίνων. Κάτω δεξιά: Μία χαριτωμένη μικρή εγγόνησας των Ιωαννίνων.

Την περισσότερη άρχοντιά, τη βρίσκει κανείς στο γυναικείο φόρεμα της Β. "Ηπείρου, που έπαξίως το φέρει ή θελκτική "Ηπειρωτοπούλα.

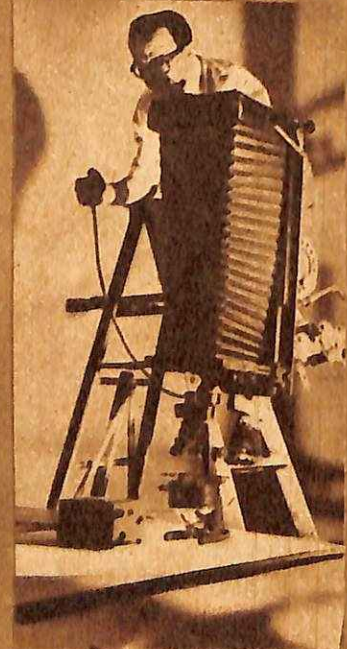

Τὰ διαμάντια ἔχουν προσωπικότητα ὅπως ὁ ἄνθρωπος

ΚΑΘΕ διαμάντι ἔχει τὴν προσωπικότητά του—ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἡ προσωπικότης αὐτὴ εἶναι πρὸς ἐντοὺς ὅσο πρὸς καθαρὸ καὶ τέλειο εἶναι τὸ διαμάντι. Ἡ ἴδια ἡ φύσις ἔχει δώσει σὲ κάθε διαμάντι τὰ εἰδικὰ γυαρίσματα πού τὸ ξεχωρίζουν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Σ' αὐτὴν τὴν διαπίστωση ἔχουν καταλήξει οἱ κοσμηματολόγοι τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Οἴκου ΤΣ. Ρ. Γούντ τῆς Νέας Ὑόρκης πού εἶναι ὁ ἀρχαιότερος οἶκος κατεργασίας διαμαντιῶν στὸν κόσμον.

Οἱ ἔργονες τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Οἴκου Γούντ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν δύο διαμάντια ἀπολύτως ὅμοια μεταξύ τους, ὅπως δὲν ὑπάρχουν δύο ἄνθρωποι ἀπολύτως ὅμοιοι. Ἐχουν καὶ τὰ διαμάντια τὰ εἰδικὰ ἀποτυπώματά τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ῥεθῇ ἡ ταυτότητά τους· εἶναι χαρακίδες πού διακρίνονται μόνο μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ εἶναι διαφορετικὲς σὲ κάθε διαμάντι. Καμμιά φορά μάλιστα—ὅταν τὸ διαμάντι εἶναι ἐξαιρετικά καθαρό—οἱ χαρακίδες αὐτὲς διακρίνονται καὶ μὲ ἀπλό φακό. Ἐτοί, στὸ ἔξῃς, θὰ εἶναι δυνατόν ν' ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὰ εἰδικὰ ἀποτυπώματά του ἕνα κλεμμένο διαμάντι κι' ἂν ὁ κόσμος κοπῇ ἢ ἀλλάξῃ σῆμα.

Ὁ θαυμασμός μπιστὰ σ' ἕνα διαμάντι 70 καρατῶν: ἡ ὥραία κυρία πού θὰ τὸ φορέσῃ τὸ καλύτερο μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Ἀλλά δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ταυτότητά του. Αὐτὸ εἶναι ἔργο τῶν εἰδικῶν.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔχει τὸ μυστικὸν: ἐξετάζει μὲ τὸ φακὸ ἕνα διαμάντι πού τῆς εἶχε κλεφτὴ καὶ βρέθηκε. Θέλει νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀπὸ τὰ εἰδικὰ ἀποτυπώματά του, ἂν εἶναι πράγματι τὸ διαμάντι τῆς.

Ἐπάνω: Ἡ ἐμικρογραφικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ πού μεγθύνει τὰ διαμάντια γιὰ νὰ φανθοῦν οἱ χαρακίδες τους. — Κάτω: Τρία διαμάντια ὅπως φαίνονται μὲ ἕνα ἀπλό μεγεθυντικὸ φακὸ

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΖΑΧΑΡΗ

Πατρίδα μου εἶναι οἱ Ἰνδίες καὶ ἡ Κίνα, ὅπου μὲ παρσκευάζαν ἀπὸ τὸ ζαχαροκάλαμο. Στὴν Εὐρώπῃ πρῶτοι μὲ ἀνέφεραν ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλη Θεόφραστος κι' ὁ Διοσκουρίδης. Στὴν ἐποχὴ τοὺς ἤμουν γνωστὴ μόνο σὰ φάρμακο πολυτελείας, πού στοίχιζε μυθώδη ποσά.

Ἀκόμα καὶ στὶς ἀρχές τοῦ Μεσαίωνα οἱ Εὐρωπαῖοι παρσκευάζαν τὰ γλυκίσματά τους μὲ μέλι. Τὸ 996 οἱ Ἑνετοὶ μὲ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Στὴ διάδοσί μου συνετέλεσαν πολὺ οἱ Ἀραβες, πού καλλιέργησαν τὸ ζαχαροκάλαμο στὴν Ἰσπανία γύρω στὸ 1000 μ. Χ.

Ἀργότερα, ὁ Κολόμβος μετέφερε τὸ ζαχαροκάλαμο ἀπὸ τὴν Ἰσπανία στὴν Ἀμερική, ἡ ὁποία εἶναι ὁ κυριώτερος παραγωγὸς ζάχαρης στὸν κόσμον. Παρ' ὅλα αὐτά, ὅμως, στὴν Εὐρώπῃ ἡ τιμὴ μου ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι τόσο ἐξωφρενικὴ, ὥστε ὁ κόσμος προτιμοῦσε τὸ μέλι.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ κράτησε ὥς τὸ 1747 ὅταν ὁ Γερμανὸς χημικὸς Μαργκράφ μὲ ἀνεκάλυψε μέσα στὰ κοκκινουγούλια. Ἐτοί σιγὰ-σιγὰ, ἡ παραγωγὴ μου ἔγινε πρὸς ἀθρόον καὶ πρὸς φθνή. Ἡ ζάχαρη πού τρώγει τώρα ἡ Εὐρώπῃ, παράγεται ἀπὸ τὰ κοκκινουγούλια.

Εἶμαι μιὰ ἔνωση, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ καθαρὸ κάρβουνο καὶ νερό. Γι' αὐτὸ κι' οἱ χημικοὶ μὲ κατατάσσουν στοὺς ὑδατάνθρακες. Εἶμαι ἡ μόνη χημικὴ καθαρή οὐσία, πού ἀφομοιώνεται ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ ἕνα φυσιολογικὸν ὄργανισμὸ.

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ μιὰ ἀρρώστεια πού κάνει τὸν ἄνθρωπον ἀνίκανο νὰ μὲ ἀφομοιώσῃ: ὁ διαβήτης. Γιὰ τοὺς διαβητικὸς εἶμαι δηλητήριο, μὲ παράγουν στοὺς ἱστούς τῶν καὶ τὸ αἷμα τους διαποτίζεται ἀπὸ ζάχαρη ὥς τὸ σημεῖο πού προκαλεῖται στὸ τέλος ὁ θάνατος.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ.— Λαϊκὴ ψηφοφορία, προοριζομένη νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν θέλησιν τοῦ καθεστώτος πού τὴν ὀργανώνει.

ΔΙΑΛΕΞΙΑΣ.— Ἕνας ἐνοχλητικώτατος κύριος, πού βασίζεται εἰς τὴν ὑπομονὴν σας καὶ σὰς ἀμείδει μὲ τὸ τριβέλισμα τῶν αὐτιῶν σας. Ἡ μόνη μέχρι τοῦδε ἐπινοηθεῖσα θεραπεία, τῆς νόσου ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πάσχει, εἶναι τὸ ροχαλτὸ τοῦ ἀκροατηρίου.

ΔΙΑΦΡΑΓΜΑ.— Ἀνατομικὸς, τὸ παραπέτασμα, πού χωρίζει τὰς ἀσθενείας τοῦ θώρακος ἀπὸ τὰς ἀσθενείας τῶν ἐντέρων.

ΔΙΓΑΜΙΑ.— Ἐλλειψὶς γούστου, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ σοφία τοῦ μέλλοντος θὰ θεσπίσῃ μίαν ποινὴν ἐνόμω τριγαμίας.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.— Ἐμπόρευμα τὸ ὁποῖον πωλεῖ τὸ κράτος εἰς τοὺς πολίτας—κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤττον ἡλλοιωμένον—μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ὑποτέλειάν των, τοὺς φόρους καὶ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν.

ΔΙΟΡΘΩΤΗΣ.— Ἕνας κακοποιός, πού πληρώνεται γιὰ νὰ κάνει τὰ γραπτὰ σας ἀνόητα, ἐπιτρέπων εἰς τὸν στοιχειοθέτην νὰ τὰ καθιστᾷ ἀκατανόητα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ.— Ἡ πατριωτικὴ τέχνη τοῦ ψεύδεσθαι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς χώρας μας.

ΔΟΛΩΜΑ.— Ἕνα παρσκευάσμα, πού καθιστᾷ περισσότερον εὐχρηστο τὸ ἀγκίστρι. Τὸ καλύτερον τοῦ εἶδους εἶναι ἡ ὁμορφιά.

ΔΟΣΙΛΟΓΟΣ.— Εὐθύπλητος κύριος, πού ἔχει φιλοσοφίαν ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῆς ἑχθρας μεταξύ τῶν ἐθνῶν. Σπανίως ἡ καθυνοία του αὐτὴ γίνεται πρόξενος ζημίας ἢ μεταμελείας. Συνήθως μετανοεῖ ἐκεῖνος, πού δὲν ἔγινεν δολιλογος.

ΔΡΑΓΩΝΟΣ.— Ἕνας στρατιώτης πού συνδυάζει τὸν ἰσορροπημένον τὴν ὁρμὴν μὲ τὴν ταχύτητα, ὥστε προελαίνει πεζὸς καὶ ὑποχωρεῖ εἰσιππος.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

(Σ' ἕνα ἐξοχικὸ τοπίο, τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, Ἐκεῖνος κι' Ἐκεῖνη συζητοῦν περπατώντας καὶ περπατοῦν συζητώντας).

Ἐκεῖνη: Ζέστη, ὅμως, καὶ σήμερα!...

Ἐκεῖνος: Ναι, ζέστη πολλή... Καὶ εἶναι φυσικὸ· ὁ Αὐγουστος θεωρεῖται πάντα ὁ πιὸ ζεστός μῆνας... Ὅμως, γιατί μιλάμε γιὰ τὸν καιρὸ;...

Ἐκεῖνη: Ἀπαγορεύεται;

Ἐκεῖνος: Ὁ καιρὸς εἶναι τὸ θέμα, πού λύνει τὸ πρόβλημα τῆς σιωπῆς ἀνάμεσα σὲ δύο ἄνθρωπους, πού δὲν ἔχουνε πιά νὰ ποῦνε τίποτ' ἄλλο...

Ἐκεῖνη (μὲ ἐλαφρὰ εἰρωνεία): Ἐνῶ, ἐμεῖς, ἔχουμε νὰ πούμε τόσα πράγματα...

Ἐκεῖνος: Ἀσφαλῶς. Ἡ συζήτησίς μας δὲν ἔληξε πάνω στὰ φλέγοντα ζητήματα τοῦ αἰσθήματος...

Ἐκεῖνη (μὲ ὀλοφάνερη τὴν εἰρωνική τῆς διάθεσι): Τοῦ αἰσθήματος;... Ὁχι δά! Εἶναι γιὰ μὰς τώρα τέτοιες συζητήσεις;...

Ἐκεῖνος (κοντοστέκεται, κάπως δυσχερῶς): Γιατί, δηλαδή, ἐμεῖς τί εἰμαστε;...

Ἐκεῖνη (γελάει): Ἐρρασταὶ ἐν ἀποστρατεῖα! Ὁ ἔρως μας ἐτοιμάζεται νὰ γίνῃ φτερωτὸς συνταξιούχος...

Ἐκεῖνος: Ἐννοεῖς, ὅτι εἶναι πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε πού βρισκόμαστε μαζί;...

Ἐκεῖνη: Λές νάσαι λίγα; Γιὰ μέτρησε: Δεκάξη!

Ἐκεῖνος (μελαγχολικά): Πότε περάσαμε!... Κι' ὅμως, σὰ χτὲς μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω τὸν καιρὸ τῆς πρώτης μας γνωριμίας...

Ἐκεῖνη: Ἕνα ὀρατότατο δεσποινιδάκι, φρέσκο καὶ δροσερὸ σὰν καινούργιο λουλούδι, σὰ χυμώδης καρπός...

Ἐκεῖνη (δαγκώνει τὰ χεῖλιά της): Ἰσως αὐτὸ εἶναι ὑπαινιγμός, ὅτι σήμερα δὲν εἶμαι

οὔτε φρέσκια, οὔτε δροσερή, οὔτε λουλούδι, οὔτε καρπός;...

Ἐκεῖνος (τὴν ἀγκαλιάζει ζεστὰ καὶ τὴν παρασύρει πρὸς τὴς ἐρημιές): Θεὸς φυλάξοι! Τί φοβερὴ μανία πούχεις νὰ θγάξης αὐθαίρετα καὶ τερατῶδη συμπεράσματα ἀπὸ ὅσα ἀῶα σου λέω!... (Μικρὴ σιγὴ). Ἀς μιλήσουμε, καλύτερα γιὰ τὸν καιρὸ...

Ἐκεῖνη: Γιὰ τὸ θέμα πού λύνει τὸ πρόβλημα τῆς σιωπῆς ἀνάμεσα σὲ δύο ἄνθρωπους, πού δὲν ἔχουνε νὰ ποῦνε τίποτ' ἄλλο;...

Ἐκεῖνος (μὲ μελαγχολικὸ ἐνθουσιασμό): Ὁχι... Ὁ καιρὸς ἀναβλύζει σήμερα σὰν αὐθιγαρο τοῦ θέματος ἀπὸ τὴ συζήτησίς μας, γεμάτο ἐνδιαφέρον καὶ συμπεράσματα... (Τὴν ἀγκαλιάζει). Κύτταξε τὴν αὐγουστιάτικη φύσι...

Τὰ βουνά, τὰ ἀμπέλια μὲ τοὺς καλογινομένους ροδίτες, τὰ παιγνίδια τοῦ ἡλίου στὶς ἀπόκρυφες γωνίες τοῦ ἀπτικού κάμπου... Ὁλ' αὐτὰ προβάλλουν σὰν ὁμορφίες ἀσύγκριτες, πού ἀπάνω τους πλανιέται σὰν ἀόρατη ὁμίχλη κάποια σκιά μελαγχολίας γιὰ τὸ καλοκαίρι πού τελειώνει...

Ἐκεῖνη: Ἐ, ὅχι δά καὶ τελειώνει! Σήμερα ψηθήκαμε ἀπὸ τὴ ζέστη...

Ἐκεῖνος: Ψηθήκαμε, σύμφωνα! Πίσω, ὅμως, ἀπὸ τὸ ψῆσιμό μας αὐτὸ, κρύβεται ἐπιμελῶς τὸ πρῶτο φθινοπωρινὸ ρίγος καὶ τὸ πρῶτο χειμωνιάτικο τουρτουρισμός... Ἀς μὴν ἀπατούμε τοὺς ἑαυτοὺς μας: Τὸ καλοκαίρι τελειώνει!...

Ἐκεῖνη: Τελειώνει...

Ἐκεῖνος (μ' ἐνθουσιασμό, ἀπλώνει τὸ χεῖρ του ὡς μακρὰ στὸν ὀρίζοντα): Δές, ὅμως, τί θαύμα εἶν' αὕτῃ ἡ ἐποχὴ, πού προλογίζει τὸ τέλος τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς. Λές κι' ἡ φύσις νάβαλε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ δώσῃ τίς ὑστάτες ὁμορφίες τῆς, πρὶν παραδοθῇ μαδημένη στὴ χειμωνιάτικη ἀσκήμια... Τὰ βουνά εἶναι μενεξεδιὰ καὶ πράσινα, πάνω ἀπὸ τὸν κάμπο

ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

απλώνεται σαν άχνος ένα άπιπνο σε διαφάνεια πορτοκαλί, ή λουρίδα της θάλασσας, μακριά από το νότο, μοιάζει με μιά δολογική κορδέλλα από ατλάζι, δεμένη άπλω στα μαλλιά της 'Αττικής — στα πεύκα και στα σκίνα... Τέτοια όμορφη δεν την είχε ή φύσις ούτε την άνοιξη, ούτε το καλοκαίρι. Γιατί ή άνοιξις είναι διαταγμός, το καλοκαίρι δεβαίτης ή εποχή αυτή, όμως, που προλογίζει άδρά το φθινόπωρο, είναι άνησυχία!...

'Εκείνη: 'Ανησυχία;...
'Εκείνος: Φυσικά. Μιά άνησυχία, που γεννιέται από έντοτικο την άνάγκη της άμυνας... Το ίδιο στη φύσι, όπως και στη γυναίκα...

'Εκείνη (με κάποια άνησυχία): 'Α, δέλω έχεις διάθεσι να γενικέψης το θέμα;...

'Εκείνος: Μά, γενικεύεται μόνο του!... ('Ακράτητος, γεμάτος ένθουσιασμό). Αυτή εδώ είναι ή εποχή του πρώτου ρίγους, που διέσχισε σαν άνεπαίσθητη ύπόνοια την άνυποπτη καλοκαιρινή άτμόσφαιρα. Το φθινόπωρο δεν έχει ακόμα φθάσει, κι' ο άρδύς χειμώνας νομίζεται μακριά... Κάποια, όμως, φθινοπωρινή προφυλακή έχει προκαλέσει την πρώτη άνατριχίλα... Νοιώθοντας πως χάνει άνεπανόρβωτα το παιχνίδι του καλοκαιριού, ή φύσις, τραβάει τα τελευταία της άτου. 'Η όμορφη της δεν έχει πιά της άυτοπεποιθήσεως ή λάμψι' έχει το τελευταίο σπινθηροδόλημα της άπογνώσεως. Δεν έξωραίζεται από τα φαιδρά χρώματα της άνατολής, αλλά από τις μελαγχολικές φωτοσκιάσεις της δύσεως... Το ίδιο και ή γυναίκα, σά νοιάσει πως το φθινόπωρο είναι κοντά, βάσει όλα τα δυνατό της για να το άπομακρύνει. Κινητοποιεί όλους τους πιθανούς και άπίθανους συμμάχους που θα της έξωσφαλίσουν μιά, έστω και μικρή, παράτασι κάλλους. 'Ο έξωραϊσμός μίας γυναίκας, που αισθάνεται τις πρώτες άνατριχίλες του φθινοπώρου, δε μοιάζει πιά με άξένοιαστη κι' άφρόντιστη κοκετταρία είναι πραγματική ιεροτελεστία!

'Εκείνη (βαθεία συλλογισμένη): 'Ολ' αυτά, μου φαίνεται, άποτελούν αιχμές έναντίον μου...

'Εκείνος: Καθόλου. 'Αν θέλεις, μάλιστα, άς μεταφέρουμε τη συζήτησι πάλι στη φύσι. Γυναίκα κι' αυτή, διεφύλαξε στο φθινόπωρό της τη μεγαλύτερη όμορφη. 'Η άμόσφαιρα είναι γοητευτικώτατα διαφανής, στα δουνά μπερδεύονται τα πιο άπιθνα σε όμορφα χρώματα, ο κάμπος είναι γεμάτος άριστοφυματικές φωτοσκιάσεις. Το άραίο συννεφάκι συγκρατεί τον έπουράνιο φλογερο έραστή, τον ήλιο, κι' αφήνει τις άκτινες του να φτάνουν στη γη, όχι πιά σαν άφηνισμένες περιπτύξεις, αλλά σαν άφρότατα χάδια. Όθλεγε κανείς, ότι και ή φύσις, σαν καθαροαιμή γυναίκα, φοβισμένη από την προεγγισι του τέλους της όμορφιάς της, σπαταλάει παντού, σε χρώματα, άρώματα, ήχους, όλο το άπόθεμα της γοητείας της που έτοιμάζεται να φυλλορροήσει...

'Εκείνη (τυλίγεται στην έλαφριά της έσάρπα με κάποια άνατριχίλα): Δέ σου φαίνεται, ότι δρόσισε λίγο με το πέσιμο του ήλιου;...

'Εκείνος: Για την άνατριχίλα σου, δε φταίει το πέσιμο του ήλιου, άφου ή συζήτησις μας...

'Εκείνη: 'Ας γυρίσουμε... Είμαι πολύ έλαφριά ντυμένη και φοβάμαι μήν πουντιώσω...

'Εκείνος: 'Ας γυρίσουμε... (Παίρνουμε συλλογισμένοι το δρόμο του γυρισμού μέσα στις πρώτες σκιές της νύχτας).

'Εκείνη: Δηλαδή, το φθινόπωρο δεν είναι μακριά... Και για τη φύσι, και για μάς... Αυτή είναι ή τραγική αλήθεια... Καί, μετά το φθινόπωρο, ο χειμώνας... Το σκοτεινιάσμα του ήλιου, το σβήσιμο των ώριων χρωμάτων, ή κυριαρχία του γκριζου στη φύσι, στην ψυχή, στα μαλλιά, ο κακός καιρός...

'Εκείνος (πολύ σιγά, σαν ήχώ της): 'Ο κακός μας ο καιρός...

★ ★

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Ο ΜΑΚ "Άλλαν στάθηκε έξω από το γραφείο κηδεών, διάβασε τις τιμές στην πινακίδα της διτρίνας και κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι τα ελάχιστα χρήματα που είχε ακόμη στην τσέπη του δεν ήταν άρκετά ούτε για να ζήσει, αλλά ούτε και για να τον θάσουν. Πήρε, λοιπόν, την απόφασι να πάη να πνιγίη στον ποταμό, έπειδή αυτός ήταν ο φτηνότερος τρόπος θανάτου. Χωρίς χρονοτριβή, τράβηξε προς τα εκεί, ακολουθώντας τη μεγάλη έμπορικη λεωφόρο, όπου ή κίνισι είχε άρχισει να άραιώνη, γιατί ή ώρα ήταν προχωρημένη.

Καθώς περνούσε μπροστά από το υποκατάστημα της «Έμπορικής Τραπεζής», ο Μάκ "Άλλαν κουντούθηκε. Πόσα εκατομμύρια δολάρια θα βρισκονταν αυτή τη στιγμή άχρησιμοποίητα στις κάσες της Τραπεζής; συλλογίστηκε φιλοσοφικά. Καί αυτός στήκε φιλοσοφικά. Καί αυτός πήγαινε να πνιγίη έπειδή δεν είχε ούτε τα λεφτά για να τον θάσουν! 'Η έξωπορτα της Τραπεζής ήταν μισόγειρη, το μεγάλο φωτισμένο χαλμ τις θυρίδες όλόγυρα, φαίνονταν έρημο. Χωρίς να πολυσκεφθή, ο Μάκ "Άλλαν γλύστρησε μέσα. Πίσω από ένα θαμπό τζάμι, διέκρινε τη σκιά ενός ανθρώπου, που καθώς έδειχναν οι κινήσεις των χεριών του, μετρούσε χαρτονομίσματα. 'Ο Μάκ "Άλλαν χτύπησε έλαφρά την πόρτα που έγραφε άπ' έξω «Ταμείον», και, μόλις του άπάντησε μιά φωνή «έμπρός», χύμηξε μέσα:

— Ψηλά τα χέρια! Τα λεφτά ή τη ζωή σου!

— Με τρόμαξες, χριστιανέ μου! είπε ο ταμίας. Είπα κι' εγώ, πως θάχαμε πάλι αιφνιδιαστικό έλεγχο ταμείου.

Σε τόσο σχεδόν φιλικό, πρόσθεσε:

— Άκουσε, φίλε μου. Τη ζωή μου τη χρειάζομαι για τον εαυτό μου, ενώ έσύ χρειάζεσαι περισσότερο τα λεφτά. Σου φτάνουν πέντε χιλιάδες δολάρια;

— Φτάνουν, είπε ο Μάκ "Άλλαν, χωρίς να πιστεύει καλά-καλά τ' αυτιά του.

— Μπράβο!... 'Ορίστε, πάρε μόνος σου αυτό το δέμα, εκεί δεξιά, για να μήν κατεβάσω τα χέρια. Είναι πενήντα εκατοστάρικα, όλα κολληριστά.

'Ο Μάκ "Άλλαν πήρε το δέμα, το έβαλε στην τσέπη του και, καληνυχτίζοντας τον υποχρεωτικό ταμία, του είπε:

— Μήν άποπειραθής να φωνάξεις, γιατί είμαι άποφασισμένος για όλα.

— Θα φωνάξω, άφου, όμως, άπομακρυνθής άρκετά, ώστε να μη διατρέχης κανένα κίνδυνο να σε πιάσουν.

'Ο ταμίας ξεπροβόδισε τον Μάκ "Άλλαν ως την πόρτα και, όταν πιά δεβαιώθηκε, ότι «γκάγκστερ» βρισκόταν μακριά, έβαλε τις φωνές:

— Πιάστε τον, πιάστε τον! Στους άστυνομικούς, που μαζεύτηκαν, ο ταμίας περιέ-

γραψε με τον πιο άνατριχιαστικό τρόπο το φοβερό κακούργο. 'Επειτα πήρε στο τηλέφωνο το διευθυντή της Τραπεζής κ. Σμιθ, για να του άναφέρη το γεγονός:

— Πόσα έκλεψε; τον ρώτησε ο κ. Σμιθ.

— Δεν ξέρω, πήρε, όμως, πολλά...

— Πολύ καλά. Κάνε άμέσως ταμείο, αλλά μήν πής σε κανένα πόσα λείπουν, άν δεν έρθω εγώ...

Ο ΜΑΚ "Άλλαν, καλοφωγώμενος και καλοποτισμένος, άργησε το άλλο πρωί να ζυγνήσει. Καί θα κοιμόταν τ' άσας ως το μεσημέρι, άν δεν άκούγε βαρεία πατήματα στη σκάλα και την τρομαγμένη φωνή της σπιτονοικοκυράς του, που έλεγε:

— Όχι, κύριε άστυνόμε, δεν ξέρω άν ο κ. Μάκ "Άλλαν είναι μέσα. Μά θα ίδουμε άμέσως.

Χωρίς να χάσει καιρό, πήδησε ο Μάκ "Άλλαν από το άνοιχτό παράθυρο της σοφίτας του στα κεραμίδια, φόρεσε διαστικά το σακκάκι και το παντελόνι του, που τα είχε πάρει μαζί του, πέρασε στην ταρατσα του διπλανού σπιτιού και σε λιγάκι βρισκόταν στο δρόμο, μακριά από κάθε κίνδυνο. Δεν μπορούσε, όμως, να κρύψη το θαυμασμό του για την άστυνομία, που, μέσα σε λίγες ώρες, είχε μάθει ποιος ήταν, που κατοικούσε και έρχόταν να τον συλλάβη.

Δε γλιτώνω με κανένα τρόπο, συλλογίστηκε, και το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να έπιστρέψω άμέσως τα λεπτά για να έλαφρώσω τη θέση μου.

Και τράβηξε γραμμή για το

υποκατάστημα της «Έμπορικης Τραπεζής».

— Λυπούμαι για το χθεσινό έπεισόδιο, είπε στον ταμία. Πάρτε τα λεφτά σας πίσω. Κάτι λίγα που λείπουν, έλπίζω κάποτε να σας τα ξεπληρώσω.

Τρελλάθηκες, χριστιανέ μου, είπε ο ταμίας. Πάρε και αυτά τα χίλια δολάρια και χάσου από εδώ.

'Ο Μάκ "Άλλαν πήρε μηχανικά τα λεφτά και τράβηξε στην άπέναντι πόρτα, που έγραφε άπ' έξω: «Διευθυντής».

— Εγώ λήστεψα χθές το δράδυ τον ταμία σας, είπε στον κ. Σμιθ. Μετάνοιωσα για την πράξι μου και θέλω να σας έπιστρέψω τα χρήματα.

Δε θαρμέσαι, φίλε μου, είπε ο διευθυντής. Για ν' άποφασίσης να κλέψης, θα πη, πως είχες ανάγκη. Πήγαινε στο καλό και, άν σε ξαναβρουν στενοχώριες, πάλι εδώ είμαστε...

'Ο Μάκ "Άλλαν θυγήκε από το γραφείο του διευθυντού σά μεθυμένο. Μιά μονάχα λύσις του έμεινε: Πήγε στην άστυνομία, στην υπηρεσία διώξεως κακοποιών και είπε, ότι είναι «καταζητούμενος».

Κάποιο λάθος κάνετε, του είπε ο άρμόδιος υπάλληλος. 'Εμείς τουλάχιστον δε σας καταζητούμε. Για ρωτήστε δίπλα...

— Έτσι, ρώτησε ο Μάκ "Άλλαν σε καμιά δεκαπενταριά γραφεία, ως πού, στο τελευταίο, του είπαν:

— Ά! μάλιστα. Μάκ "Άλλαν. Είχατε υποβάλει πρό δυο μηνών αίτησι για να προσληφθήτε στην υπηρεσία «Έμπιστευτικών Υποθέσεων». Σήμερα το πρωί, άκριδώς, στείλαμε στο σπίτι σας να σας είδοποιήσουμε, ότι ή αίτησις ένεκρίθη. Από αύριο μπορείτε ν' αναλάβετε υπηρεσία...

'Ο Μάκ "Άλλαν ήθελε κάτι

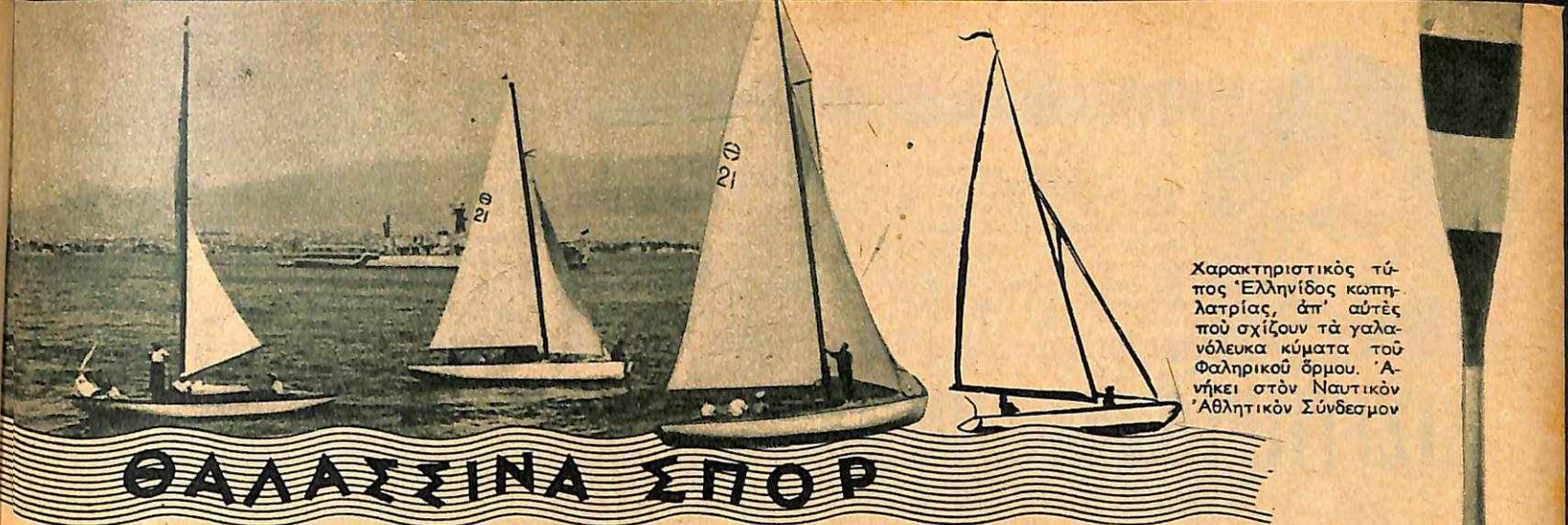
(Συνέχεια στη σελίδα 66)

ΔΙΠΛΩΠΕΝΝΙΕΣ

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Είχες μάσες, ξάπλες κι' όλα σου τα σέα, μά υποβρυχίως δούλευες μεσαία. Με την πρώτη μπηκά, πούπεσα σε μπλόκο, μά έκανα την πάπια, τουμπεκί και μόκο. Λές σ' έλη την πιάτσα, πως δε με γουστάρεις, και πρωί και θράδυ θες να με φουμάρης, μου ηγιέσαι σ' όλους σά να εισαι θύμα κι' έβγαλες ντελάλι, πως σου πήρα χρήμα. Σ' έλη την παρέα είπες: «θα τον διώξω!», και παντού με ρίχνεις όλο στην άπόξω... Πρόσεξε το πράμα μήπως και μ' έξωψη, και δε βρή από σένα ο παπάς να θάψη...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΒΟΖΟΣ
Μπουζουκοβιρτουόζης

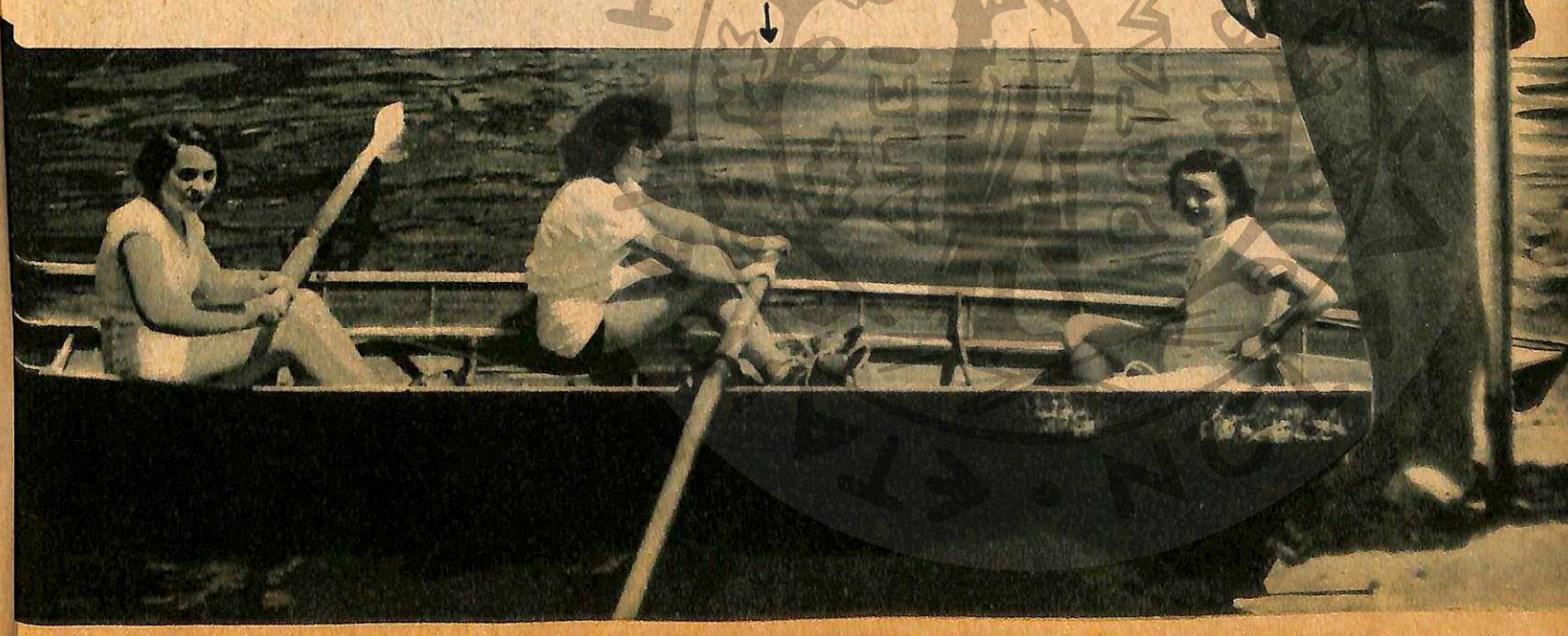
Χαρακτηριστικός τύπος 'Ελληνίδος κωπηλάτριας, άπ' αυτές που σχίζουν τα γαλανόλευκα κύματα του Φαληρικού όρμου. 'Ανήκει στον Ναυτικόν 'Αθλητικόν Σύνδεσμον

ΤΑ θαλασσινά σπόρ θάπρεπε να είναι συνυφασμένα με την ψυχή του 'Ελληνος, που έχει γύρω του την ωραιότερη θάλασσα με τα πιο γαλανά και φωτεινά άκρογιάλια. 'Ομως, όση κι' άν είναι ή λατρεία των 'Ελλήνων προς το ύγρο στοιχείο, τους λείπουν τα μέσα για να το άπολαύσουν. Γιατί, θαλασσινά σπόρ, δεν είναι μόνο το κολύμπι. Τα κυριώτερα άθλήματα είναι το «κουτί» και το «πανί».

Η Θεσσαλονίκη κατείχε άλλοτε κατ' άποκλειστικότητα τα «σκήπτρα» εις την κωπηλασία και μόλις από πέρυσι οι όμιλοι του Κέντρου άρχισαν να την συναγωνίζονται έπιτυχώς. Στην εικόνα, Θεσσαλονικιώτισσες κωπηλάτριες μετά μιά νίκη τους στα 800 μ. τετρακάπων.

Αυτή είναι μιά δίκωπος λέμβος με έρέτριες νεαρές κοπέλλες του Ναυτικού 'Ομίλου Νέου Φαλήρου της κατηγορίας των άρχαρίων.

“Ημουν πανί με πανί. Δυό δουλειές μου είχαν άπο-
τύχει και βρέθηκα στο Παρίσι έχοντας στην τσέπη μου
μονάχα τὸ αντίτιμο ἐνὸς ποτηρίου μύρας. Πήγα, λοι-
πόν, στὸν Φουκιέ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου καὶ νὰ πῶ τὴν
μύρα μου, ὅχι γιατί ἡ μύρα εἶναι φτηνότερη ἐκεῖ, ἀλλὰ
γιατί συχνάζει καλύτερος κόσμος στὸ ὥραίο αὐτὸ κέντρο
καί, ἐπὶ πλέον, σοὺ ἐπιτρέπουν νὰ διαβάσης δωρεάν τὶς
ἐφημερίδες, ὅση ὥρα θέλεις.

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΓΓΕΡΗ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΕΠΙΝΑ, λοιπόν, μύρα καὶ διάβαζα ἐφη-
μερίδα, ὅταν τὸ μάτι μου ἔπεσε στὴν
ἀγγελία. Ἦταν μιά μικρὴ ἀγγελία, πού,
ὅσο παράξενο καὶ ἂν σὰς φανή, ἀπευθυνό-
ταν σὲ μένα — ναι, στὸ Χάρρυ Λάιμ, ὀνο-
μαστικός.

Δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὑπογραφή, οὔτε διευ-
θυνσις. Τὸ κείμενο ἔλεγε λακωνικά: «Ὁ
Χάρρυ Λάιμ θὰ ὀρθῇ μιά λαμπρὴ εὐκαιρία
στὴν Ταγγέρη».

Θὰ μπορούσα νὰ σκεφθῶ ὅτι κάποιοι
προσπαθοῦσε νὰ μὲ διώξῃ ἀπ’ τὸ Παρίσι,
ἢ νὰ μὲ σκαρώσῃ φάρσα. Ἀλλὰ γιατί ν’
ἀναφέρουν τὴν Ταγγέρη; Ἦταν ἓνα ἀπ’ τὰ
λίγα μέρη τοῦ κόσμου ὅπου δὲν εἶχα πάει
ποτέ, καὶ ὅπου δὲ μὲ ἤξερε ἡ ἀστυνομία.
Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ πῆγαινα ἀφ’ οὗ δὲν εἶχα
τὰ ναῦλα;

Καθὼς ἔκανα αὐτοὺς τοὺς συλλογι-
σμούς, τὸ μάτι μου ἔπεσε σὲ μιά δευτέρη
ἀγγελία, παρακάτω, στὴν ἴδια στήλη: «Τα-
ξίδι στὴν Ταγγέρη: Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ
ταξιδέψῃ στὴν Ταγγέρη καὶ μὴν ἔχει
σφουρίξῃ ὠρισμένο σκοπὸ, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ
θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου «Λάνκαστερ»,
στὴν ὁδὸ Μπέργκ».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὑπάρχει ἓνας
σκοπὸς δικῆς μου ἐντελὸς συνθέσεως, πού
τὸν σφουρίζω ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ὅσοι μὲ
γνωρίζουν, ξέρουν αὐτὴν τὴ συνήθειά μου.
Ξέρουν τὸ τραγούδι τοῦ Ρίτου Ἀνθρώ-
που. Σκέφθηκα, πῶς δὲν εἶχα νὰ χάσω
τίποτε, ἂν πῆγαινα νὰ δῶ τὸ θυρωρὸ. Καί
χωρὶς χρονοτριβή, πραγματοποιήσα τὴ
σκέψί μου.

Μὲ ρώτησε τί ἤθελα.
Δὲν ξέρω, ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκα. Μή-
πως, ὅμως, ἔτυχε νὰ διαβάσετε σήμε-
ρα τὴν παρισινὴν ἔκδοσι τοῦ «Χέραντ Τρι-
μπιούν».

— Ὁχι, κύριε, εἶπε χαμογελώντας.
Προτιμῶ νὰ διαβάσω τὶς εἰδήσεις στὴ
γλῶσσα μου.

— Ἀλλὰς τακτική.
— Σὰς ἀρέσει νὰ σφουρίζετε; ρώτησα.
Κοῦνησε τοὺς ὤμους του.
— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μουσική, κύριε,
ἀλλὰ δὲ σφουρίζω.

— Γὰ ἀκούστε αὐτὸ τὸ σκοπὸ, εἶπα
καὶ ἀρχισα ἀμέσως νὰ σφουρίξω τὸ ἀγα-
πημένο μου τραγούδι.
Μὲ διέκοψε σχεδὸν ἀμέσως:
— Ἀ, μάλιστα, κ. Λάιμ. Ἔχω κάτι
γὰ σὰς.

Καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα χοντρὸ φάκελλο.
Ρώτησα ἀπὸ ποῖον ἦταν, ἀλλὰ ἀνέστη-
κε νὰ μὲ τὸ πῇ.
Μέσα στὸ φάκελλο βρέθηκα ἓνα ἀεροπο-
ρικὸ εἰσιτήριο γὰ τὴν Ταγγέρη, 50.000
φράγκα σὲ κολλαριστὰ χαρτονομίσματα
καὶ τὴν ἀκόλουθὴ ἐπιστολή:

νεχῶς σ’ ὅλο τὸ ταξίδι. Ὅταν πλησιάζα-
με, χτύπησα τὸ κουδούνι πού ἦταν δίπλα
στὸ κἀθισμά μου.

— Μάλιστα, κ. Λάιμ.
— Τὸ ὄνομά μου δὲν εἶναι Λάιμ, πα-
ρατήρησα αὐστηρά. Εἶναι Χάρρυ. Πῆγες
ποτέ σ’ ἓνα καμπαρέ, στὴν Ταγγέρη, πού
τὸ λένε «Καμπάλλα»;

— Πήγα, Χάρρυ, μοῦ ἀποκρίθηκε γε-
λώντας.
— Εἶναι καλὸ καμπαρέ;
— Τὸ καλύτερο τῆς Ταγγέρης.
— Λοιπόν ἔχω κρατημένο τραπέζι ἐκεῖ
καὶ θὰ πάμε μαζί τὸ βράδυ. Σύμφωνοι;
— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, βρισκό-
μαστε στὸ καμπαρέ, ὅπου χορεύαμε καὶ
γλεντήσαμε περίφημα. Μοῦ εἶπε τὸνομά
της. Τὴν ἔλεγε Πάτσυ Σμιθ.
Μετά τὰ μεσάνυχτα, θέλησε νὰ πάμε
περίπατο. Μπήκαμε σ’ ἓνα ταξί, πού ἦταν
ἔξω ἀπ’ τὸ καμπαρέ, καὶ ἡ Πάτσυ ρώτησε
τὸ σωφὲρ ἂν ἤξερε τὴν δίλλα Μουγκέλι.

— Τὴ δίλλα Μουγκέλι; εἶπε ὁ σωφὲρ.
Βέβαια, δεσποινίς. Καὶ ποῖος δὲν ξέρει τὸ
μεγάλον παλάτι, πάνω στὸ λόφο;

Τὸ ταξί πέρασε ἀπ’ τοὺς στενοὺς δρό-
μους τῆς ἀραβικῆς συνοικίας καὶ σὲ λίγο
δὴκαμε στὴν ἐξοχή. Παρητήρησα, καθὼς
ἀνεβαίναμε τὸν ἀνήφορο, τὶς ὡραίες δίλ-
λες, ὅπου μένουν οἱ πλούσιοι τῆς Ταγγέ-
ρης.

Ἔχω γνωρίσει πολλὰς ὡραίες γυναῖκες
στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ ἡ Πάτσυ ἦταν ἀσύγκρι-
τη. Πῶς ἦταν νὰ ὑπάρχουν ὁμορφότερες γυ-
ναῖκες, πού ὑπηρετοῦν συνοδοὶ στὰ αερο-
πλάνα, ἀλλὰ θὰ βρισκῶνται στὶς ἀεροπο-
ρικὲς γραμμές ἄλλων πλανητῶν. Καθὼς ἀ-
νεβαίναμε τὸ λόφο, πού τὸν ἔλυνε τὸ φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ, ἔβλεπα ὁλόκληρη τὴν παρά-
δειση δουλειᾶς πού μὲ εἶχε φέρεי στὴν Ταγ-
γέρη, τὴν ἀγγελία τῆς ἐφημερίδας, τὸ θυ-
ρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου κλπ. Κι’ οὔτε τὸ κα-
τάλαβα, ὅταν σταμάτησε τὸ ταξί.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα, ἡ Πάτσυ
τραβήχτηκε ἀπ’ τὴν ἀγκαλιά μου.
— Φιλὰς ὑπέροχα, εἶπε ἀναστενάζον-
τας, ἀλλὰ φτάσαμε στὸν προορισμό μας.
Ἀπ’ τὸ παράθυρο τοῦ αυτοκινήτου εἶ-
δα τὸ σπίτι καὶ τὴ ρώτησα ἂν ἦταν σί-
γουρη πῶς θὰ μὰς δέχονταν καλά.

— Εἶμαι σίγουρη, ἀποκρίθηκε. Νά, πᾶ-
ρε τὸ κλειδί. Εἶσαι καλεσμένος μου.
— Μὰ πῶς...
— Εἶσαι καλεσμένος μου, σοὺ λέω: «Τα-
ξίδι στὴν Ταγγέρη... ὅποιος μὴν μπορεῖ νὰ
σφουρίξῃ ὠρισμένο σκοπὸ κλπ.». Δὲν τὸν
σφουρίζει τὸ σκοπὸ;

— Ναί, ἀλλὰ πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ;
— Κάποιος φίλος μοῦ εἶπε, πῶς ἔχεις
μανία μ’ αὐτὸ τὸ σκοπὸ.
— Δὲν ἐννοῶ αὐτό, ἐννοῶ, πῶς ξέρεις
γὰ τὴν ἀγγελία.
— Ἀφ’ οὗ ἐγὼ τὴν ἔβλεπα στὴν ἐφημερίδα,
μοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελώντας.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε μιά φωνὴ καὶ γύρισε
ἀπότομα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἓ-
νας πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἐγγραφεὺς σω-
ριάστηκε στὸ πάτωμα.

— Καὶ τὸ εἰσιτήριο τοῦ ἀεροπλάνου;
— Τὸ πήρα μὲ ἔκπτωσι ἀπ’ τὴν ἐται-
ρία... Ἐλα, τώρα, πᾶμε μέσα.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ἦταν τελῶριο — γεμάτο βα-
ρεῖα, πολὺπλοκα καὶ μεγαλοπρεπῆ ἔ-
πιπλα, πού τὰ περισσότερα φάνταζαν πα-
ράξενα, γιατί ἦταν σκεπασμένα γὰ νὰ μὴ
σκονίζονται. Ἦταν φανερό ὅτι τὸ σπίτι
ἦταν ἀκατοίκητο ἀπὸ καιρὸ. Ἀλλὰ ποῖος
ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης του; Ποῖος εἶχε κτί-
σει αὐτὸ τὸ ἀπίθανον παλάτι, ψηλὰ στὸ λό-
φο, πάνω ἀπ’ τὸ λιμάνι τῆς Ταγγέρης;
Καί, πρὸ παντός, γιατί μὲ εἶχαν φέρεי ἐ-
δῶ; Ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ ἀεροσυνοδὸς Πάτσυ
Σμιθ καὶ τί ἤθελε ἀπὸ μένα;

Ἀφ’ οὗ περάσαμε ἀπὸ διάφορα μεγάλα
δωμάτια, φτάσαμε σὲ μιά τεράστια αἴθου-
σα χοροῦ. Ἡ Πάτσυ μοῦ εἶπε νὰ κλείσω
τὶς κουρτίνες καὶ ν’ ἀνάψω τὸ φῶς. Κῦττα-
ξα γύρω μου καὶ εἶδα ἓνα πιάνο, καμμιὰ
τριανταρία ἐπιχρυσωμένες καρέκλες καὶ ἓ-
να χαλί, τυλιγμένο σὲ μιά γωνία.

— Ποῖος εἶναι ὁ γνῶσις σου περὶ ἡρωί-
νης, Χάρρυ, μὲ ρώτησε ἡ Πάτσυ.
Ὡστε αὐτὸ ἦταν, εἶπα μέσα μου.
— Δὲ χρησιμοποιοῦ ποτέ ναρκωτικά, δε-
σποινίς Σμιθ, ἀποκρίθηκα.
— Ἀλλὰ τὰ πούλας, εἶπε ἐκεῖνη.

Τὴ ρώτησα τί ἐννοοῦσε.
— Ἐννοῶ, τί εἰδικεύσαι στὴν παρά-
δωσι δὴν τῶν νόμων.
Φυσικά, δὲν μπορούσα νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι
πραγματικά οἱ γνῶσις μου στὸν τομέα
αὐτὸν ἦταν ἀξιόλογες.

— Λοιπόν, ἂς ἀφήσουμε τὰ παιγνίδια
κι’ ἂς μιλήσουμε σοβαρά, εἶπε ἡ Πάτσυ
μὲ ὕφος δοκιμασμένου ἐπιχειρηματία.
Σκέφτηκα πῶς ἦταν ὥρα νὰ διευκρινίσω
ὠρισμένα ζητήματα.

— Πρῶτα ἀπ’ ὅλα πρέπει νὰ σοὺ κά-
μω μερικές ἐρωτήσεις, δεσποινίς Σμιθ...
— Εἶναι περιττό.
— Ἰσως, ἀγγελεῖ μου, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι
περιέργος ἄνθρωπος. Πρὶν ἀναλάβω μιά
δουλειά, θέλω νὰ ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέ-
ρειες. Ποῖα εἶναι ἡ κομπίνια σου — ἂν μοῦ
ἐπιτρέπης τὴ χυδαία αὕτη ἔκφρασι;

— Δὲν ἔχω καμμιὰ κομπίνια. Εἶμαι ἀε-
ροσυνοδός, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ἀκα-
ταμάχτο χαμόγελο.
— Θέλεις, δηλαδή, νὰ πῆς, ὅτι ἔγινες
ἀεροσυνοδός, γὰ νὰ μπορῆς νὰ κᾶνης τα-
κτικά καὶ χωρὶς νὰ γενᾶς ὑποψίες τὸ τα-
ξιδόκι αὐτὸ ὡς τὴν Ταγγέρη. Ἔχω δι-
κιο;

Ἐκεῖνη δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ κατάλαβα,
ὅτι εἶχα μαντέψει σωστά.
— Ἦ θὰ τὸ παίξουμε τὸ παιγνίδι μὲ
τοὺς δικούς μου δρους ἢ δὲ θὰ τὸ παίξου-
με διόλου, ἐξακολουθῆσα. Θὰ πρέπει νὰ
μὲ ἔγης μεγάλη ἀνάγκη, γὰ νὰ μὲ φέρῃς
ὡς ἐδῶ. Ἀν, λοιπόν, μὲ χρειάζεσαι τόσο,
πρέπει νὰ ὑποχωρήσης. Ἀς ἀρχίσουμε,
μὲ τὸ πραγματικὸ σου ὄνομα.

Σκέφτηκε γὰ λίγο καί, ἔπειτα, μὲ ρώ-
τησε:
— Ἀκουσες ποτέ γὰ κάποιον Μουγ-
κέλι;
— Τὸν Ρίκο Μουγκέλι! Γι’ αὐτὸ μοῦ εἶ-
χε φανῇ γνωστὸ τὸ ὄνομα τῆς δίλλας. Μιά
φορὰ τὸν εἶχα συναντήσῃ στὴ Μασσαλία
καὶ ἄλλη μιά φορὰ στὴν Καζαμπλάνκα.
— Ἦμουν σύζυγός του, ἐξακολούθησε
ἐκεῖνη.

— Ἦσουν; ρώτησα.
— Ναί. ἔχει πεθάνει.
— Λυπάμαι πολὺ, εἶπα μὲ ἀνάλογο
ὑφος.

Εἶναι περιττό νὰ λυπᾶσαι γὰ λο-
γαριασμὸ μου. Ἐγὼ ἡ ἴδια τὸν σκότωσα
τὸν Ρίκο.

Εἶπα τότε, ὅτι λυπόμουν γὰ τὸν Ρίκο.
Οὔτε αὕτη τὴ φορά ἔλεγα τὴν ἀλήθεια,
γιατί ὁ Ρίκο δὲν ἦταν καλὸς ἄνθρωπος.
Μιά φορὰ, τὸν εἶχα δῆ νὰ τυφλῶνι κάποι-
ον μ’ ἓνα σπασμένο ποτήρι. Ἐν τῷ μετα-
ξύ, δὲ μοῦ ἄρεσε καθόλου ἡ τροπὴ, πού
ἐπαίρει αὕτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ταξιδιοῦ
μου στὴν Ταγγέρη. Ἔχω ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ
μπλέκω σὲ φόνους. Δὲ φέρουν ποτέ κέρ-
δος.

Ἡ Πάτσυ, σὰ νὰ μάντευε τὶς σκέψεις
μου, μοῦ εἶπε:
— Δὲν ξέρεις τὶς λεπτομέρειες, Χάρρυ.
Εἶχα κάθε λόγο νὰ τὸν σκοτώσω. Πρέ-

πει νὰ μὲ πιστέψῃς.
— Καλὰ, καὶ τώρα, κυρία Μουγκέλι,
μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς γιατί μὲ κουδάλησες
στὴν Ἀφρικὴ καὶ μ’ ἔφερες σ’ αὐτὸ τὸ ἀ-
δειο σπiti;

Μοῦ ἔδειξε τὸ τυλιγμένο χαλί.
— Ὑπάρχει ὁλόκληρη περιουσία ἀπὸ
ἡρωῖνη μέσα σ’ αὐτὸ τὸ χαλί.
— Λοιπόν;
— Ἐσὺ ξέρεις τὴν ἀγορὰ τῶν ναρκω-
τικών. Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω. Ἦταν νέο εἶ-
δος γὰ τὸν Ρίκο. Θὰ πρέπει νὰ εἶχε κά-
ποιο συνεταιρὸν, γιατί μόνος του δὲ θὰ
μπορούσε νὰ διαθέτῃ τὸ ἐμπόρευμα. Δὲν
ἦταν ἡ εἰδικότης του.

Μὰ δὲν εἶναι οὔτε ἡ δική μου, ἀγά-
πη μου. Λυτάμαι πολὺ, πού σὲ ἀπογοη-
τεύω, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά.
— Μήνες κρατῶ τὴν ἡρωῖνη σ’ αὐτὸ
τὸ σπίτι, συνέχισε ἡ Πάτσυ. Ἡ δουλειά
μου στὰ αεροπλάνα εἶναι ἰδανική γὰ τὴ
μεταφορά, ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς νὰ τὴ δια-
θέσω. Δὲν ξέρω ποῖες πόλεις πληρώνουν
τὶς καλύτερες τιμές. Δὲν ξέρω τὰ ὀνόματα
τῶν πρακτόρων. Ὁ Ρίκο δὲ μοῦ εἶπε τί-
ποτε καὶ τὸ μόνο πού θυμοῦμαι εἶναι, ὅτι
κάποτε ἀνέφερε τὸ ὄνομά μου. Πρέπει νὰ
μὲ βοηθήσης, Χάρρυ.

— Καὶ ἡ ἀστυνομία; ρώτησα.
Μοῦ εἶπε, πῶς ἡ ἀστυνομία δὲν ὑποψια-
ζόταν τίποτε ἀπολύτως. Φαίνεται, ὅτι ἡ
Ταγγέρη ἦταν τὸ μόνο μέρος, ὅπου ὁ Ρί-
κο — ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ὑποφαινόμενος
— δὲν εἶχε φάκελλο. Τῆς ἐξήγησα, ὅτι
ἐνδιαφερόμουν περισσότερο γὰ τὴ δική
της ἀσφάλεια, παρά γὰ τὸ ξεπούλημα τῆς
ἡρωίνης.

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πέρασε ἀπα-
ρατήρητος ὁ φόνος τοῦ Ρίκο; Κάτι πρέ-
πει νὰ ὑποψιάζεται εἰς βάρος σου ἡ ἀστυ-
νομία.

— Ὁχι, μ’ ἐβεβαίωσε. Εἶχα ἓνα θαυ-
μάσιο ἄλλοθι.
— Πρέπει νὰ μοῦ πῆς πῶς τὰ κατὰ-
φερες, ἐπέμεινα.

— Πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμη, πού
διακόπτω μιά τόσο ἐνδιαφέρουσα συνομι-
λία, ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀπ’ τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ θάταν φρονιμώτερο νὰ σηκώσετε κι’
οἱ δυὸ ψηλὰ τὰ χέρια σας. Κρατῶ γεμάτο
πιστόλι καὶ εἶμαι καλὸς σκοπευτής.

ΣΗΚΩΣΑ, ὅσο ψηλότερα μπορούσα, τὰ
χέρια μου καὶ γύρισα. Στὴν πόρτα,
στεκόταν ἓνας χοντρὸς ἄνθρωπος, μὲ
τσαλακωμένο λευκὸ κοστούμι. Χαμογέλα-
σε καὶ στοὺς δυὸ μὰς.

— Ἀφήσατε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, εἶπε.
Ποῦ εἶναι ἡ ἡρωῖνη, κ. Λάιμ;
— Γνωρίζετε, βλέπω, τὸ ὄνομά μου,
κύριε, παρατήρησα εὐγενικά.

— Ἦμουν συνεταιρὸς τοῦ μακαρίτη
συζύγου τῆς θελκτικῆς χήρας, ἀπὸ δῶ...
— Μὴ συνεχίσετε, τοῦ εἶπα. Ἀφήστε μὲ
νὰ μαντέψω. Ἀρχίσατε στὴν Ἰνδοκίνα. Κά-
ματε τρία χρόνια φυλακὴ στὴ Βραζιλία, ὅ-
που, μάλιστα, ὅλοι σὰς φώναζαν «γιατρός».

Τὰ λέω καλά;
— Μὰ ἔχω δίπλωμα γιατροῦ, εἶπε χα-
μογελώντας.

Ξαφνικά θυμήθηκα τὸ ὄνομά του.
— Δρ Μπέσσι!...
— Τέλος πάντων, ὅλα τὰ ξέρετε, κ.
Λάιμ. Δὲν μπορεῖ νὰ σὰς κρύψῃ κανεὶς τί-
ποτα.

Ἔχω καλὴ μνήμη, δρ Μπέσσι, συνέχι-
σα. Καὶ εἶμαι ἐπαγγελματίας συλλέκτης
πληροφοριῶν... Θὰ βρῆς τὴν ἡρωῖνη στὸ
πιάνο.

Δίστασα, πρὶν ἀπαντήσῃ.
— Στὸ πιάνο; εἶπε. Θάνατι κόλπο, κ.
Λάιμ. Νὰ πᾶτε ἐσεῖς στὸ πιάνο καὶ νὰ
δγαλέτε μόνος τὴν ἡρωῖνη.

— Αὐτὸ πού λές εἶναι ἀνόητο, γιατί,
εἶπα. Θάταν πολὺ εὐκόλο νὰ δγαλῶ ἓνα
περίστροφο ἀπ’ τὸ πιάνο καὶ μοῦ φαίνε-
ται, πῶς θάταν πολὺ δυσάρεστο καὶ γὰ
τούς δυὸ μὰς ἂν ἔπεφταν πυροβολισμοί.
Θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀστυνομία στὴ γει-
τονία καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ βρῆς τὴν ἡ-
ρωῖνη καὶ νὰ φύγῃς ἡσυχᾶ. Εἶμαι φιλεί-
ρητικός ἄνθρωπος.

Πάλι φάνηκε νὰ διατάξῃ. Ἐπειτα, ἄρ-
χισε νὰ προχωρῇ σιγὰ μέσα στὸ δωμάτιο.
Σὲ λίγο, ἔφτασε στὸ πιάνο καὶ σήκωσε
τὸ σκέπασμα.

Καθώς τὸ σήκωνε, μίλησε, γιὰ πρώτη φορά, ἡ Πάτου:

— Στάσου ἐκεῖ πού βρίσκεσαι, Μπέο-σι! Ἄν σαλέψης, πυροβολῶ! Ἐκεῖνος ἔδωκε μιά φωνή καὶ γύρισε ἀπότομα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὁ γυατρός σωρῆ-στηκε στὸ πάτωμα. Ἡ Πάτου κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἕνα αὐτόματο πού κἀννίξε. Χρειάστηκαν λίγες στιγμές γιὰ νὰ συν-έλθω.

— Συγχαρητήρια, εἶπα. Ἦταν λιγώτε-ρο ἐξυπνος ἀπ' ὅτι τὸν ἔλεγαν.

— Ἐπρεπε νὰ μὰς προσέχη καὶ τοὺς δυό, εἶπε ψυχραῖμα ἡ Πάτου. Εἶναι νε-κρός;

Πλησίασα νὰ δῶ καὶ δεβαιώθηκα, πὼς ἦταν νεκρός.

— Νάμαι, λοιπόν, μπλεγμένος, εἶπα μὲ φιλοσοφικὸ ὕφος, σὲ μιά ὥραία ὑπόθεσι, μὲ διπλὸ φόνος καὶ ἀρκετὰ κιλά ἡρώϊνης, γιὰ νὰ γίνουν τοξικομανεῖς οἱ μισοὶ καίτοι οἱ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου.

Ἰκανοποίησις ζωγραφίστηκε στὸ πρό-σωπο τῆς Πάτου.

— Ἡ μόνη λύσις γιὰ σένα, τώρα, εἶναι νὰ με βοηθήσης, εἶπε.

Δὲν πρόλαβα ν' ἀπαντήσω.

— Τί εἶναι αὐτό; φώναξε ξαφνικά ἡ Πάτου.

Ἀπὸ μακριά, ἀκουγόταν ὁ γνώριμος ἡ-χος τῆς σειρήνας αὐτονομικοῦ αὐτοκινήτου.

— Σβῆσε τὰ φῶτα, ἀγάπη μου, εἶπα διαστικά. Πρέπει νὰ φύγουμε.

Ἡ Πάτου γύρισε τὸ διακόπτη. Τὴν πλη-σίασα καί, καθὼς τὴν ἔπιασα ἀπ' τὸ μπρά-τσο, γιὰ νὰ τὴν οδηγήσω μέσα στὸ σκο-τάδι, τῆς ἀρπάξα τὸ πιστόλι ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἐχεις ἐπικίνδυνες παρορμήσεις μὲ τὰ ὅπλα, κυρία Μουγκέλι, τῆς εἶπα, καὶ καλύτερα νὰ τὸ κρατῶ ἐγὼ τὸ παιχιδά-κι αὐτό.

Πρὶν προφτάσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ, δυνά-τὰ χτυπήματα τράνταξαν τὴν ἐξώπορτα.

— Πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε γρήγορα, ψι-θύρεια, σπρώχνοντάς τὴν πρὸς τὸ παρα-θυρο...

Διασχίσαμε τὸν κῆπο καὶ φύγαμε. Πί-σω μας ἀναψαν τὰ φῶτα τὸν σπιτιοῦ καὶ γέμισε ὁ τόπος ἀστυνομικῶς. Ἡ μόνη μας ἐλπίδα ἦταν νὰ χωρίσουμε καὶ νὰ κρυ-φτούμε μέσα στοὺς θάμνους...

Γλυτώσαμε κι' οἱ δυό ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀλλὰ τὴν Πάτου τὴν ἔπιασαν τὴν ἄλλη μέ-ρα, καθὼς ἔμπαινε στὸ αεροπλάνο γιὰ τὸ Παρίσι. Κάποιος εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀ-στυνομία. Ποιὸς, όμως; Μήπως ὁ Χάρρυ Λάιμ; Τὰ συνηθίζει κατὶ τέτοια ὁ φίλος σας, ὁ Τρίτος Ἄνθρωπος, δταν θελήσῃ κα-νέναν νὰ τοῦ κἀν τὸν ἐξυπνο καὶ νὰ τὸν μπλέξῃ σὲ ἀνεπιθύμητες δρωμοδουλειές.

Τὸ μόνο πού δὲν ἤξερε ἡ Πάτου ἦταν, ὅτι, στὰ σκοτεινὰ, εἶχε μαζέψῃ τὸ χαλί καὶ τὸ εἶχε ρίξῃ μέσα στὴς πυκνὲς τριαν-ταφυλλίες, κατὰ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ παράθυ-ρο. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγα καὶ τὸ περιμάζε-ψα. Φυσικά, τὸ πράμα εἶχε διαδοθῇ ἀνά-μεσα στοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ δὲ δυσ-κολεύτηκα νὰ πετύχω πολὺ καλὴ τιμὴ στὴ Μασσαλία, ὕστερα ἀπὸ μιά, ἐβδομάδα. Ἀλλὰ σὰς δεβαιῶνω, εἰλικρινά, ὅτι δὲν ἐγ-κρίνω τὰ νερκατικά. Γι' αὐτὸ, φρόντισα νὰ πετάξω τὸ πραγματικὸ ἐμπόρευμα στὸ λιμάνι τῆς Ταγγέρης καὶ παρέδωσα στοὺς ἀγοραστὰς πολλὰ καλοτολισμένα πακετά-κια, γεμάτα ζάχαρι.

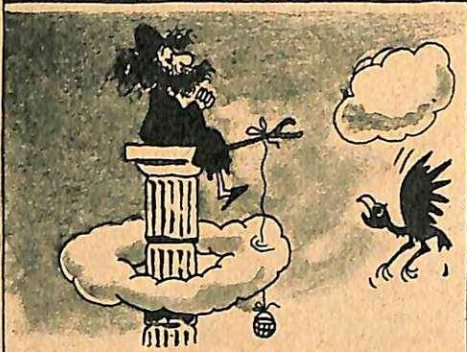
Ἔτσι ἔχω τὴ συνείδησί μου καθαρὴ καὶ ἡ μόνη ἀνάμνησις πού κράτησα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια εἶναι τὸ χαλί. Εἶναι πολὺ διακοσμητικὸ καὶ στολίζει ὁμορφα τὸ δω-μάτιό μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΣΤΑΪΝ

Πῶς ὁ Τρίτος Ἄνθρωπος γνωρίστηκε μὲ μιά γοητευτικὴ πριγκίπισσα, στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἀνέλαβε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε φροντίδα.

ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Στὸ Βυζάντιο καὶ στὴν Αἴγυπτο, πολλοὶ φανατικοὶ καλόγεροι, γιὰ ν' ἀ-ποδείξουν τὴν εὐλαβεία τους καὶ τὴν προσήλωσί τους στὸ Θεό, ἀνέβαιναν πάνω σὲ ψηλὲς κολώνες κι' ἔμεναν ἐ-κεῖ, ἀσκητεύοντας, ὥσπου νὰ πεθάνουν. Δὲν κατέβαιναν ἀπὸ τὴν κολώνα παρά μόνον ἂν... ἔπεφταν. Οἱ καλόγεροι αὐτοὶ ἐλέγοντο «στηλίται» καὶ ζοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαδοχῶν. Γιὰ νὰ παίρουν τὰ τρόφιμα πού τοὺς ἔδι-ναν οἱ πιστοί, ἔδιναν ἕνα καλαθάκι κρε-μασμένο μ' ἕνα σκοινί.

Τὰ κεραμίδια σήμερα χρησιμοποιοῦν-ται γιὰ πολὺ πειλούς σκοπούς. Γιὰ νὰ φτιάχνουμε τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν μας καὶ γιὰ ν' ἀνακουφίζουμε ἀπὸ τὸν κοιλόπονο. Στὴν ἀρχαιότητα, ὁ-μως, οἱ γυναῖκες καὶ χρησιμοποιοῦσαν καὶ σὰν φτιασίδια. Μὲ σκοπὸν ἀπὸ ψι-λοτριμμένο κεραμίδι φτιασιδώνονταν οἱ ὥραιες Κρητικοῦλες τῆς Μινωί-κης ἐποχῆς. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ μπου-ντουάρ μιάς κομψῆς κυρίας ἦταν τό-τε σωστὸ κεραμιδιάρι.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἐνθαρρύνω τὰ ἀπο-νευνημένα διαθήματα, δίνω τὴν ἐξῆς ἀνάμνησι καὶ ρομαντικὴ... συνταγὴ αὐτο-κτονίας: Κλείνετε καλὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῆς κἀμαρᾶς σας, ζα-πλώνετε στὸ κρεβάτι καὶ βάζετε ἕ-να φίλο σας νὰ σὰς ρίχνῃ ἀπὸ μιά τρύπα, πού θὰ ἔχετε ἀφήνῃ ἐπίτηδες ἀνοικτὴ, ρομποπέταλα, ὥσπου νὰ γεμί-σῃ ἡ κἀμαρα. Ὁ ἀποδημιεὺς εἰς Κύ-ριον, χωρὶς θὰ τὸ καταλάβετε. Τὸν τρόπο αὐτὸν αὐτοκτονίας τὸν συνιστᾷ ὁ Ἡλιόγαβλος, ὁ περιβόητος γιὰ τὰ ὀργία τοῦ Ρωμαιοῦ αὐτοκράτορος.

Ο ΕΕΝΟΣ

Ο ΦΩΣΤΕΡ ἑτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ τὸ μπάρ, δταν πέρασε τὴν πόρτα ἕνας φτω-χοντυμένος, μεσόκοπος ἄντρας.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἡ μὴς Τσέρρυ μὲνει ἀκόμα ἐδῶ; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

Ο Φώστερ δίστασε λίγο καί, ὕστερα, ἀπο-κρίθηκε:

— Δὲν ξέρω καμιὰ δεσποινίδα Τσέρρυ. Καθίστε, ὁμως, νὰ πῆτε ἕνα οὔτοκου.

Ο ἄγνωστος εὐχαρίστησε μ' ἕνα ἀχνὸ χα-μόγελο καὶ κάθισε σ' ἕνα τραπέζι. Φοροῦσε λερωμένο πουκάμισο καὶ τὸ παντελόνι τοῦ ἦ-ταν σκονισμένο καὶ τσαλακωμένο.

Ο Φώστερ ἔφερε τὸ οὔτοκου καὶ στάθηκε ὁ-ρθος δίπλα στὸ τραπέζι.

— Πρώτη φορά σὰς βλέπω, εἶπε. Ἐχετε ξανάρθει στὰ μέρη μας;

— Ἐδῶ γεννήθηκα, ἐδῶ ζοῦσα, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος. Πάει, ὁμως, πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε... Ἡ περιοχὴ αὕτη ἦταν ὅλο χωράφια. Καὶ μόνο σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημεῖο, πού εἶναι χτισμένο τὸ μαγαζί σας, ὑπῆρχε ἕνα σπιτάκι μὲ κῆπο γύρω. Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι κατοικοῦ-σαν οἱ ἀδελφές Τσέρρυ. Ἡ μικρότερη, ἡ Στέλλα, ἦταν πολὺ ὁμορφῇ, εἶχε ἕνα θαυμάσιο σῶμα, μαῦρα ἐκφραστικά μάτια, ὁλόξανθα μαλλιά καὶ λευκά χέρια. Οἱ ἄντρες τὴν κυνη-γοῦσαν κι' ἐκεῖνη ἔφερε νὰ παίξῃ μαζί τους...

Ο ἄγνωστος πῆρε μιά δαβειὰ ἀνάσσα καὶ συνέχισε:

— Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, ἡ Μάργκαρετ, δὲν ἦταν τόσο ὁμορφῇ. Εἶχε, ὁμως, πολὺ κα-λὴ καρδιά... Ἦμουν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴ Μάργκαρετ. Καὶ τὴν ἀγαποῦσα τελλὰ! Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖνη. Ἀκόμα, δταν θυμάμαι, τὴν ἀ-γάπη μας, μοῦρχεται νὰ κλάψω.

Ο Φώστερ ἔκανε μιά κίνηση μὲ τὸ κεφάλι τοῦ, σὰ νὰ ἐπιδοκίμαζε αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ ἄ-γνωστος.

— Μὰ ἡ Στέλλα μισοῦσε τὴ Μάργκαρετ, συ-νέχισε ὁ ἄγνωστος, ἴσως ἐπειδὴ αὕτη ἦταν πιδ ἐξυπνη, ἴσως ἐπειδὴ ἦταν πιδ καλὴ. Καὶ ὁχι μόνο αὐτό. Μισοῦσε ἀκόμα καὶ ὁχι ἀγα-ποῦσε ἡ Μάργκαρετ!

Ο ἄγνωστος σταμάτησε πάλι λίγο, ἄδεια-σε τὸ ποτήρι τοῦ.

— Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας, συνέχισε, ἔγινε ἡ συμφωνία. Καὶ μέχρι σήμε-ρα, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς φέρθηκε τό-σο κουτά. Μὲ παρέσυρε, ὁμως, ἡ Στέλλα. Δὲν ξέρω τί μάγια μοῦ ἔκανε καὶ μ' ἔπεισε νὰ φύγουμε μαζί. Πῆγαμε στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ ἀρ-χισε μιά φρικτὴ ζωὴ. Ὡ, δὲν ξέρετε τί ἀπ-δαστική πού ἦταν ἡ ζωὴ μου ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Ἡ Στέλλα δὲν ἔμεινε οὔτε ἕνα μῆνα μαζί μου. Δὲ μ' ἀγαποῦσε. Ἐκεῖνο πού ἤθελε ἦταν νὰ κἀν κακὸ στὴ Μάργκαρετ. Πέτυχε τὸ σκοπὸ τῆς κι' ἔπειτα μ' ἐγκατέλειψε. Ἐ-φυγε μ' ἕνα ναυτικό... Ἀπὸ τότε, κάθε μέρα, ἔλεγα νὰ γυρίσω ἐδῶ, νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴ Μάρ-γκαρετ νὰ με συγχωρήσῃ. Δὲν ἔβρισκα τὸ κου-ράγιο καὶ τὰ χρόνια πέρασαν...

Ο ἄγνωστος σώπασε. Ἡ ἱστορία τοῦ εἶχε τελειώσει.

— Ἀφοῦ ἦταν καλὴ, θὰ σὲ συγχώρησε, εἶπε ὁ Φώστερ. Θέλεις ἕνα οὔτοκου ἀκόμα;

Ο ἄλλος κούνησε τὸ κεφάλι.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω... Λοιπόν, δὲν μπο-ρεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, ἂν ἡ μὴς Τσέρρυ, ἡ Μάρ-γκαρετ, φυσικά, μὲνει ἀκόμα ἐδῶ;

— Δὲν ξέρω καμιὰ Μάργκαρετ ἐδῶ γύρω, ἀποκρίθηκε ὁ Φώστερ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐ-νόμενης ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Φώστερ, πού καλοῦσε τὸν ἄντρα τῆς γιὰ τὸ δεῖπνο. Σὲ λίγο, ἔκανε καὶ ἡ ἴδια τὴν ἐμφάνισί τῆς στὸ μαγαζί. Ἦταν μιά παχουλὴ γυναῖκα, μὲ μαλλιά, πού ἀρχίζαν νὰ ἀσπρίζουν.

Ο ἄγνωστος εἶχε σηκωθῇ. Εὐχαρίστησε τὸν Φώστερ γιὰ τὸ οὔτοκου καὶ ἔφυγε, σέρ-νοντας τὰ θημάτα τοῦ.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος; ρώ-τησε ἐκεῖνη. Δὲν τὸν ἔχω ξαναδῇ στὸ μαγαζί.

— Δὲν τὸν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας τῆς. Ἐένος εἶναι, περαστικός, καὶ ἀλλήθινά δυστυ-χισμένος... Ἐλα, πάμε νὰ φάμε, Μάργκαρετ...

★ ★

ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ σὴν ΕΛΛΑΔΑ

τραγωδία τῆς Βερροίας

ΜΟΛΙΣ ἔχει ἀρχίσει ὁ καινούρ-γιος χρόνος 1930. Εἶναι ἡ δευ-τερὴ μέρα τῆς Πρωτοχρονιάς. Καὶ στὴ Βέρροια κάνει τσουχτερό κρύο. Αὐτὸς, ὁμως, δὲν εἶναι λό-γος γιὰ νὰ μὴν πάη κανεὶς στὴ δουλειὰ τοῦ. Κι' ὅταν μάλιστα διευθύνῃ ἕνα ὁλόκληρο ἐργοστά-σιο. Γι' αὐτὸ οἱ ὑπάλληλοι τῆς «Ἐριουργίας Φιλοσίδης» παραξε-νεύτηκαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, πού δὲν εἶδαν τὸ ἀφεντικό τους νὰ ἔρ-χεται πρῶτ-πρῶτ στὸ γραφεῖο τοῦ.

Κατὰ τὶς δεκά, ἕνας ὑπάλληλος πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ δῇ μῆπως τυχὸν ἦταν ἄρρωστος. Ὁ ὑπάλληλος, ὁμως, ὅσο καὶ νὰ χτύ-πησε τὴν πόρτα, δὲν πῆρε καμ-μιά ἀπάντησι. Αὐτὸ φάνηκε ἀκό-μα πιδ παράξενο. Γιατί, ἂν τυ-χὸν ὁ κ. Φιλοσίδης εἶχε πάει καμ-μιά ἐκδρομὴ μὲ τὴν οἰκογενεία τοῦ, θὰ εἶχε εἰδοποιήσει τὸν διευ-θυντὴ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ. Ἐπὶ πλεόν, οἱ περίοικοι ἐδεβαίναν ὁ-τί δὲν εἶχαν δῇ κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας Φιλοσίδη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου ἀ-πὸ τὸ πρῶτ.

Ἦρθε τὸ μεσημέρι, ἦρθε τὸ δράδυ, καὶ ὁ κ. Φιλοσίδης δὲν ἔ-δωσε σημεῖα ζωῆς. Ἐνα τέτοιο πράγμα δὲν εἶχε συμβῇ ποτέ, καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀρχισαν νὰ ἀνησυ-χοῦν. Ὅταν πιδ σκοτείνιασε χω-ρίς νὰ φανῇ τὸ ἀφεντικό τους, εἰδοποίησαν τὴ Χωροφυλακὴ. Αὐ-τὴ ἀμέσως ἐκίνητοπῆθηκε, γιὰ-τί ὁ κ. Φιλοσίδης ἦταν ἕνας ἀ-πὸ τοὺς μεγαλύτερους οἰκονομι-κούς καὶ πολιτικούς — εἶχε ἐκ-λεγῇ πολλὰς φορὲς βουλευτὴς — παράγοντες τοῦ τόπου. Διέτα-χθησαν ἀνακρίσεις καὶ ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς οἰκογενείας Φιλοσίδη. Κι' αὐτὲς, ὁμως, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Ο ἐργοστασιάρχης, ἡ γυναῖκα τοῦ καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ τοῦ δὲν βρέθηκαν ποτενὰ, οὔτε τοὺς εἶχε δῇ κανεὶς τὸ διάστημα τῶν τε-λευταίων εἰκοσιτεσσάρων ὡρών.

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ὁ διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς ἀπεφάσισε νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρτα τοῦ κ. Φιλοσί-δη καὶ νὰ μῆν μέσα στὸ σπῆτι. Πῆρε ἄλλον ἕνα ἀξιωματικό καὶ δυό-τρεις χωροφύλακες καὶ πῆγε. Μέσα στὸ σπῆτι βασίλευε τρομακτικὴ ἡσυχία. Οἱ ἀστυνομ-κοὶ ἀνέδθηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου βρίσκονταν ἡ τραπέζια καὶ τὸ σαλόνι. Τίποτα τὸ ἀνώ-μαλο ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἐξήτασαν καλὰ καὶ τὶς δυὸ κἀμαρες, οἱ ἀστυνο-μικοὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀνέβουν στὸ δεύτερο πάτωμα, ὅπου ἦταν τὰ ὑπνοδωμάτια. Μπρὸς πῆγαινε ὁ διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς. Μά-λις ἔφθασε στὸ πλατύσκαλο, ἀ-νοῖξε τὴν πρώτη πόρτα πού δρέ-θηκε μπροστὰ τοῦ καὶ γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Ὁ ἄλ-λος ἀξιωματικός καὶ οἱ χωροφύ-λακες, πού ἔρχονταν ἀπὸ πίσω, ἀκούσαν ξαφνικά τὸ διοικητὴ τους νὰ θυγά μιά κραυγὴ φρίκης καὶ τὸν εἶδαν νὰ πᾶναι ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀνέδθηκαν τρέχοντας καὶ τὰ ὑπόλοιπα σκαλιὰ καὶ ἔμειναν κι' αὐτοὶ σὰ μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὸ φρικτὸ θέαμα πού ἀντίκρυσαν. Στὸ πάτωμα κείτονταν σφαγμέ-να τὰ τρία παιδάκια τοῦ κ. Φι-λοσίδη. Τὰ ἄμοιρα μικρά ἦταν βουτηγμένα μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος καὶ στὸ λαίμω τοὺς εἶ-χαν μιά ἀπαίσια μαύρη πηλὴ. Στὰ σθημένα ματάκια τοὺς ἦ-

ταν ζωγραφισμένη μιά ἐκφρασις πόνου καὶ ἐκπλήξεως. Ἦταν σὰ ν' ἀναρωτιόνταν τὰ δυστυχι-σμένα αὐτὰ πλάσματα γιὰτί τὰ ἔ-χουν σφάζει ἔτσι, σὰν ἀρνία.

Μόλις οἱ ἀστυνομικοὶ συνῆλ-θαν — γιὰτί ὅσο κι' ἂν τὸ ἐ-πάγγελμά τους τοὺς εἶχε κάνει σκληρούς, τὸ θέαμα τῶν σφαγμέ-νων μικρῶν παιδιῶν τοὺς εἶχε κα-ταταράξει — ἔτρεξαν στὸ διπλα-νὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ ἀντίκρυσαν δεύ-τερη φρικτὴ εἰκόνα. Πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ, βρίσκονταν νεκρὸς ὁ Φιλοσίδης. Στὸ χέρι κρατοῦσε ἕνα πιστόλι καὶ στὸν κρατῶτα τοῦ ὑπῆρχε μιά μαύρη τρύπα, ἀ-πὸ τὴν ὁποία εἶχε τρέξει ἄφθονο τὸ αἷμα καὶ εἶχε πλημμυρίσει τὶς κουβέρτες καὶ τὰ σεντόνια.

Ο διοικητὴς ἔστειλε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τὸν εισαγγελέα καὶ τὸν λατροδικαστὴ. Ὅλοι ἔ-μειναν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι τους, δταν ὁ τελευ-ταῖος ἀπεράνθη ὅτι τὰ παιδιὰ τὰ εἶχε σφάζει ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τους, ὁ ὁποῖος κατόπιν αὐτοκτό-νησε.

Μά, γιὰτί ὁ Φιλοσίδης εἶχε κά-νει αὐτὸ τὸ φρικτὸ ἐγκλῆμα καὶ εἶχε θέσει τέρμα στὴ ζωὴ τοῦ; Καὶ πού ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ καὶ ἡ κόρη τῆς, πού εἶχε ἀπὸ τὸν πρῶτο τῆς γάμο; Αὐτὰ ἦταν τὰ δυὸ ἐρωτήματα πού γεννήθηκαν ἀ-μέσως στοὺς ἀστυνομικούς.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ διοικη-τὴς τῆς Χωροφυλακῆς ἔστειλε ἄν-δρες νὰ ρωτήσουν σὲ ὅλα τὰ συγ-γενικά καὶ φιλικὰ σπῆτια τῆς οἰ-κογενείας Φιλοσίδη μῆπως τυχὸν βρίσκονταν σὲ κανένα ἀπὸ αὐ-τὰ ἡ γυναῖκα τοῦ ἐργοστασιάρχη καὶ ἡ κόρη τῆς.

Πράγματι, κατὰ τὰ ξημερώμα-τα, οἱ χωροφύλακες ἀνεκάλυψαν τὴν κόρη σ' ἕνα συγγενικὸ σπῆτι τῆς μητέρας τῆς. Ἀγνοῦσε τὴ φοβερὴ τραγωδία πού εἶχε λάβει χώρα τὴν προηγούμενη μέρα μὲ ἥρωα τὸν πατριό τῆς καὶ θύμα-τα τὰ ἑτεροθαλὴ ἀδελφάκια τῆς. Τρέμοντας σύγκορμη ἀπὸ τὴν τα-ραχὴ τῆς, κατέθεσε στὴν ἀστυνο-μία, ὅτι ὁ πατριός τῆς τὴν εἶ-χε διώξει τὸ δράδυ τῆς πρωτο-χρονιάς ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ χρο-νιάς ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ πολλὰς ἐξηγήσεις. Ὁ-τὸν γιὰ τὴ μητέρα τῆς, εἶπε ὅτι εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες γιὰ τὴ Δράμα, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς τῆς.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνας χωρο-φύλακας ἔφερε ἕνα γράμμα. Εἶχε βρεθῇ μέσα σ' ἕνα συρτάρι στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Φιλοσίδη καὶ ἀπευθυνόταν στὸν διοικητὴ τῆς Χωροφυλακῆς. Σ' αὐτὸ ὁ διομ-χανος ἐξηγοῦσε τὰ αἰτία πού τὸν εἶχαν ὀδηγήσει στὴ φρικτὴ πρά-ξι τοῦ.

Ο Φιλοσίδης ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα τοῦ. Ἦταν, λοιπόν, σὰ νὰ τὸν χτυποῦσε κεραυνὸς τὴν ἡμέρα πού ἀνεκάλυψε ὅτι αὐτὴ τὸν ἀπατοῦσε. Τῆς ἔκανε μιά ζω-ηρότατη σκηνή, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ γυναῖκα τοῦ ὑπεσέθη νὰ διακόψῃ κάθε σχέσι μὲ τὸ φίλο τῆς. Δὲν πέρασε, ὁμως, πολλὸς καιρὸς καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ξανάρ-χισε πάλι τὰ ἴδια. Ὁ Φιλοσίδης ἐσκέφθηκε γιὰ μιά στιγμή νὰ χω-ρίσῃ. Ἐξακολουθοῦσε, ὁμως, ν' ἀ-γαπά τὴν γυναῖκα τοῦ. Κι' ἔπει-τα, τί θὰ γίνονταν τὰ μικρά

ΤΑ 12 ΣΦΑΛΜΑΤΑ

ΣΕ μιά πρόσφατη διάλεξι τοῦ, ὁ Ἄντρέ Μωρουά, προσδιώρισε ὡς ἐξῆς τὰ με-γαλύτερα σφάλματα, πού μπο-ρεῖ νὰ διαπράξῃ ὁ ἄνθρωπος.

* Νὰ βέλῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὶς δι-κές του ἀντιλήψεις περὶ κα-λοῦ καὶ κακοῦ στοὺς ἄλλους.

* Νὰ κρίνῃ τὶς ἀπολαύσεις τῶν ἄλλων, σύμφωνα μὲ τὰ δι-κά του γούστα.

* Νὰ ἀγωνίζεται νὰ δάλῃ στὸ ἴδιο καλοῦπι τὶς διαθέ-σεις ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

* Νὰ μὴ ὑποχωρῇ, δταν πρό-κειται γιὰ κάτι ἀσήμερο.

* Ν' ἀναζητῇ τὴν τελειότητα στὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων.

* Νὰ βασανίζῃ τὸν ἑαυτὸ τοῦ καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ κάτι πού δὲν ἔφθανε νὰ ἐπανορθωθῇ.

* Νὰ μὴ βοηθῇ, δταν μπορῇ νὰ βοηθήσῃ, ἐκείνους πού ἔ-χουν ἀνάγκη ἀπὸ βοηθεία.

* Νὰ μὴ δειχνῇ ἐπιεικεία στὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων.

* Νὰ θεωρῇ ἀδύνατον ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ὁ ἴδιος.

* Νὰ πιστεύῃ μόνον ὅ,τι μπο-ρεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ἡ λογικὴ τοῦ.

* Νὰ ζῇ ὡσάν ἡ στιγμή, ἡ ὥρα, ἡ μέρα νὰ εἶναι τόσο ση-μαντικὴ, ὥστε νὰ πρόκειται νὰ διαρκέσῃ γιὰ πάντα.

* Νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά τους γνω-ρίσματα.

Μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε;

Υπάρχουν στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμὸ κύτταρα ὁρατὰ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ;

Υπάρχουν ζωντανὰ πλάσματα πού εἶναι συγχρόνως ζῶα καὶ φυτὰ;

Ποῦ εἶναι

JOHN BARTLOW MARTIN Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ (ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο Χέρμαν Μάτζετ, γνωστός στα εγκληματικά χρονικά των Ηνωμ. Πολιτειών με το όνομα δρ Χόλμς, υπήρξε ο μεγαλύτερος κακούργος όλων των εποχών. Σπουδαστής της Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν στα 1880, εγκαταλείπει ξαφνικά τη γυναίκα του και, βοηθούμενος από το μαύρο Μωύση και έναν ύποπτο δικηγόρο, τον Τζώρτζ Πράτ, σκηνοθετεί στο Σικάγο μία καταπληκτική απάτη εις βάρος της ασφαλιστικής εταιρείας «Ζωή». Ασφαλίζει τον Πράτ, τον παρουσιάζει έπειτα ως νεκρό και εισπράττει 20.000 δολάρια. Τη νύχτα, πριν από την κηδεία, ο ντέκετ της εταιρείας ένεργει αλφινδιασμό στο σπίτι του Πράτ. Ο Μάτζετ του ανοίγει την πόρτα:

1 Ο Μάτζετ χαμογέλασε στον αστυνομικό: «Είναι περιττό να μου ζητάτε συγγνώμη, κ. Λάτιμερ, αφού σ'ās περίμενα». Καί, οδηγώντας τον στο δωμάτιο του νεκρού, του πρόσφερε ένα κάθισμα, λέγοντας: «Ήτανε μεγάλη άτυχία γιά μένα, που έπεσα πάνω σ'ε μία μεγαλοφυΐα σαν τη δική σας. Θα προδώ σε πλήρεις όμολογίες!». Καθώς μιλούσε, κύτταζε μέσα στα μάτια το φιλόπομπο επίσκεπτη του. «Ξαφνα, ο Λάτιμερ, που είχε κάπως σαστίσει από την απροσδόκητη συμπεριφορά του νεαρού ψευτοκληρονόμου, ένοιωσε αλλόκοτη ζάλη. Μέσα σ' ένα λεπτό, τ'α φοβερά μάτια του Μάτζετ είχαν κάνει το θαύμα τους.

2 Τί έγινε ύστερα από τη στιγμή εκείνη, ο Λάτιμερ δεν μπόρεσε ποτέ του να το θυμηθ'ι. Όσο γιά τους ανθρώπους του, με τους οποίους είχε ζώσει το σπίτι, αυτοί ισχυρίστηκαν ότι, μισή ώρα αργότερα, δ'ήκε ο ίδιος ο Λάτιμερ στην πόρτα και τους διέλυσε, λέγοντας, πώς «είχε πλανηθ'ι και πώς ο νεαρός κληρονόμος ήταν ανώτερος κάθε ύποψιας». Είναι δέξαιο ακόμα ότι, την άλλη μέρα, η κηδεία του ασφαλισμένου γιά 20.000 δολάρια «θείου», έγινε με όλους τούς τύπους και ότι ο περίλυπος, αλλά πλούσιος κληρονόμος, μόνος, χωρίς τον πελώριο νέγρο του, επιδιδάστηκε σ' ένα τραίνο και εξαφανίστηκε προς άγνωστη διεύθυνση.

3 Όταν ξύπνησε, ύστερα από ολόκληρο είκοσιτετράωρο, πάνω στο κρεβάτι του, ο Λάτιμερ δεν μπορούσε να εξηγήσει ούτε πώς βρέθηκε εκεί, ούτε τί είχε συμβ'ι κατά τον αλφινδιασμό του στο σπίτι του πεθαμένου. Άγανακτισμένος και ντροπισμένος γιά το πάθημά του, κινητοποιήθηκε άμέσως. Πρώτη του δουλειά ήταν να επιτύχει άδεια έκτακτης του σώματος. Στο φέρετρο δ'ήκαν τόν... Τζώρτζ Πράτ, αναμφισβήτητα νεκρό, με ξυρισμένο όμως, τόν μουστάκι και φανερά ίχνη στραγγαλισμού. Έν τούτοις, τόσο ο γιάτρος της Εταιρείας, όσο και ο ίδιος ο Λάτιμερ, μπορούσαν να πάρουν όρκο, πώς δεν υπήρχαν τ'α ίχνη αυτά κατά την πρώτη εξέταση του σώματος, στο σπίτι.

4 Ύστερα από μερικές ημέρες, στην όχθη της λίμνης Μίτσιγκαν, εξεβράσθη τόν σώμα ενός μαύρου, που τόν πίσω μέρος του κρανίου του έλειπε. Ο Λάτιμερ, μόλις διάβασε την είδηση, έτρεξε στο νεκροτομείο, όπου άνεγνωρισε τόν νέγρο που είχε πρωτοδ'ι στο σπίτι του Πράτ... Οι προσπάθειες της αστυνομίας ν' ανακαλύψει τόν «άνηψιό», που είχε εισπράξει τ'α 20.000 δολάρια, έμειναν άκαρπες. Ή ύπόθεσις αυτή στοίχισε πολύ ψυχικά στο Λάτιμερ. Ύστερα από λίγο καιρό, παραιτήθηκε από τη θέση του στην ασφαλιστική εταιρία «Ζωή» και πέρασε τ'α υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, μελετώντας με πάθος όλα τ'α συγγράμματα που μιλούσαν γιά ύπνωτισμό.

5 Από μεταγενέστερα στοιχεία, είναι γνωστό τί διαδραματίστηκε στο σπίτι του Πράτ τη νύχτα εκείνη, μετά την αναχώρησι του ύπνωτισμένου Λάτιμερ. Ένθουσιασμένος από τόν θρίαμβό του, ο Μάτζετ γέλοισε με την καρδιά του, όταν άκουστηκε ένα δειλό χτύπημα από τόν μέρος όπου ήταν τόν κλειστό σεντούκι: «Έ, Μάτζετ! Δέ μου άνοίγεις... Κοντεύω να σκάσω!...». Ο Μάτζετ κύτταζε στοχαστικά τόν σεντούκι. Μιά διαβολική σκέψις είχε ξαφνα γεννηθ'ι στο μυαλό του. Ποιός ο λόγος να μοιραστή τ'α δολάρια με τόν Πράτ; Άπορούσε τώρα με τόν εαυτό του, πώς δεν είχε κάνει τη σκέψι αυτή πρωτίτερα. Γρήγορα, γλύστρησε στο διπλανό δωμάτιο, ψιθύρισε κάτι σ' τ'αυτί του Μωύση. Τ'α μάτια του νέγρου πετάχτηκαν από τις κόγχες τους.

7 Την ίδια νύχτα, ο Μάτζετ νοίκιασε ένα άμαξι, χωρίς οδηγό. Σ' αυτό, ο Μωύσης φόρτωσε τόν σεντούκι. Έπειτα, τόν άμαξι με τόν ένα νεκρό και τούς δυό ζωντανούς επιβάτες του, τράβηξε έξω από την πόλι, κατά μήκος της όχθης. Σ' ένα έρημικό σημείο, ανάμεσα στις καλαμιές, ήταν δεμένες ψαρόδαρκες. Έκει σταμάτησε ο Μάτζετ. Γρήγορα, τόν σεντούκι παραγεμίστηκε με πέτρες και μεταφέρθηκε σ'ε μίαν από τις δάρκες. Ο Μωύσης κάθισε σ'τα κουτιά. Άργά, τόν μικρό σκάφος άνοίχτηκε. Όμίχλη σκέπαζε την επιφάνεια της λίμνης, πνίγοντας τόν κρότο που έκαναν τ'α κουτιά... «Έδω, Μωύση!», πρόσταξε ξαφνα ο Μάτζετ. «Τ'α νερά, έδω, πρέπει να είναι βαθειά...».

8 Ο μαύρος άφησε τ'α κουτιά και σηκώθηκε. «Πρόσπεχε, μην αναποδογυρίσεις τη δάρκα», είπε ο Μάτζετ. Με τ'α ηράκλεια χέρια του, ο Μωύσης σήκωσε τόν βαρύ κιβώτιο και, έπειτα, άργά, τόν άφησε να γλυστρήσει και ν'α βυθισθ'ι μέσα στο νερό. Ο νέγρος, είχε τώρα τις πλάτες γυρισμένες προς τόν κύριό του. Αυτός έκανε μιά κίνηση. Κάτι κρατούσε στο δεξί του χέρι. Μέσα στην καταχνιά, η πιστολιά άντήχησε υπόκωφα. Ή σφαίρα β'ήκε στο κεφάλι τόν μαύρο που έγειρε άπτομα και έπεσε στο νερό. Ο Μάτζετ κάθισε σ'τα κουτιά και γύρισε στην έρημη όχθη... Τόν άλλο πρωί, έγινε με όλους τούς τύπους η κηδεία του Τζώρτζ Πράτ και ο Χέρμαν Μάτζετ εγκατέλειψε τόν Σικάγο με τ'α 20.000 δολάρια στην τσέπη.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

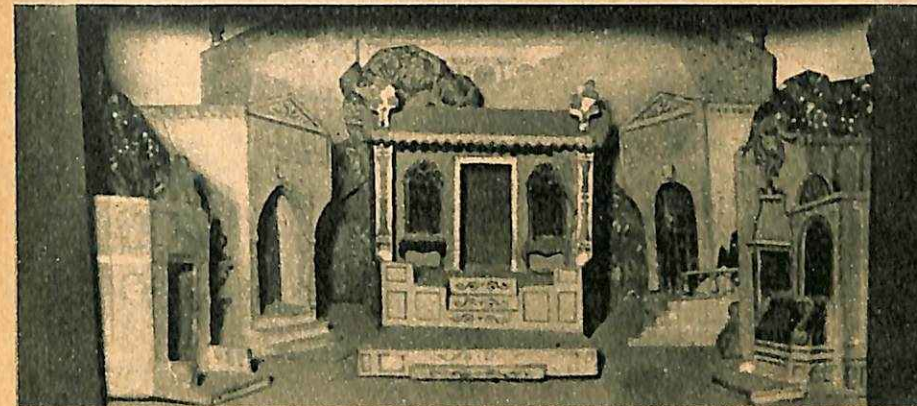
Το 1893, ο Δ. Ταβουλάρης έφερε αυτό το στέμμα... Υπεδέχτο το ρόλο του Μεγάλου Κωνσταντίνου στη «Φαύστα» του Βερναρδάκη.

Το Μουσείο του Θεάτρου μας ιδρύθηκε το 1938, αν και σχετικές προσπάθειες είχαν αρχίσει αρκετά χρόνια πριν. Η πραγματοποίησής αυτού του έργου, που απαιτήσε πολύ κόπο και αντιμετώπισε μεγάλες δυσκολίες, οφείλεται στην Έταιρία Έλλήνων Θεατρικών Συγγραφέων και στον τότε Πρόεδρό της Θ. Συνιδρυτή και στον ιστορικό του Νεοελληνικού Θεάτρου Γιάννη Σιδέρη. Η ιδέα της συγκεντρώσεως των κειμηλίων, που αποτελούν τα άπτα στοιχεία της θεατρικής μας παραδόσεως—παλήω άπραγματοποίητο όνειρο του Μιλτιάδη Λιδωρίκη—έγινε δεκτή με μεγάλο ένθουσιασμό και συνάντησε την έμπρακτη συμπαράστασι όλων εκείνων, που μπορούσαν να βοηθήσουν στη συγκρότησι του πρώτου βασικού πυρήνα των έκθεμάτων. Το Θεατρικό Μουσείο, με την ένισχυσι των πνευματικών ιδρυμάτων, του Δήμου και του Υπουργείου Παιδείας, συνεκέντρωσε όλα τα σκόρπια πολύτιμα κειμήλια και οι κληρονόμοι των πιδ γινωστών ήθοποιών και θεατρικών συγγραφέων του τόπου μας, προσέφεραν στις συλλογές του Μουσείου ό,τι σχετικό υλικό είχαν στη διάθεσί τους. Έτσι, τα κειμήλια έπαυσαν να είναι άφιερωμένα μόνο στο δωμό της οικογενειακής λατρείας και έγιναν στοιχεία της εθνικής καλλιτεχνικής μας παραδόσεως άλησημόνητα.

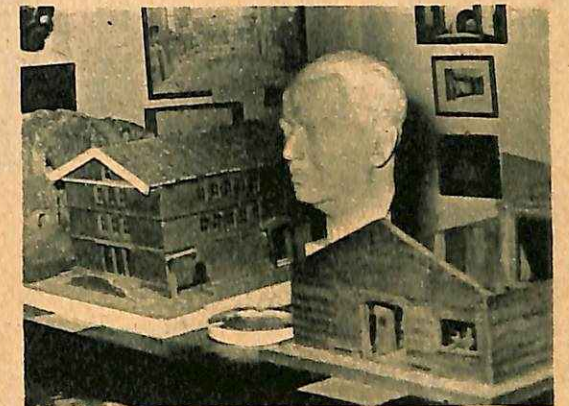
Τα όμοιώματα αυτά, του θεατρικού μας μουσείου, ζωντανεύουν δύο μεγάλες προσωπικότητες του θεάτρου μας: Τον Ταβουλάρη, ως «Άμλετ, που η δημιουργία του θεωρήθηκε καταπληκτική και την Εύαγγελία Παρασκευοπούλου στην «Κυρία με τās Καμελίās» του Άλεξάνδρου Δουμά που οι παραστάσεις της άφησαν έποχή.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΔΟΣΕΑ ΕΝΘΥΜΙΑ...

ΚΕΙΜΗΛΙΑ, μάσκες μεγάλων ήθοποιών, παλιές φωτογραφίες, αντίτυπα προγραμμάτων, μακέτες σκηνογραφιών, άναμνηστικά ιστορικών παραστάσεων—όλα τακτοποιημένα με ιδιαίτερη φροντίδα—ιστορούν τους άγώνες των πρωτοπόρων της νεοελληνικής σκηνης, που ανύψωσαν το θέατρό μας.

Πλαστική μακέτα του Ν. Χατζηκυριάκου—Γκίκα από τη σκηνογραφία του στο έργο του Άντρέ Όμπρε, «Δόν Ζουάν», που παίχτηκε το 1938 από το θέατρο του θεάτρου Κοτοπούλη στο «Ρέξ».

Άλλο τμήμα από την αίθουσα σκηνογραφιών. Όμοιώματα από το Θέατρο Κοτοπούλη—που δεν υπάρχει πλέον—της όδου Χέυδεν. Η προτομή είναι του Περικλή Γαβριηλίδη.

ΑΥΡΙΟ πρωί-πρωί θα κρεμάσουν τον Τζώρτζ Φέρτον. Κι' εγώ θα περιμένω έξω απ' το κτίριο της φυλακής, και δε θα τ'ό κουνήσω από κεί, παρά μόνο όταν δώ να σηκώνεται ή μαύρη παντιέρα, σημάδι ότι ή έκτέλεσις έχει γίνει. Αυτό θα είναι ή τελευταία πράξις ενός δράματος, που έχει αρχίσει εδώ κι' ένα χρόνο. Δηλαδή, σχεδόν ή τελευταία, γιατί έχω ακόμα να ξεκαθαρίσω ένα λογαριασμό με τον Ρόμπερτ Βένου.

Μια μέρα της συνέστησαν τον Ρόμπερτ Βένου και έκαναν τό πάν για να τον αγαπήσω. Στο τέλος, κατάφεραν να πάρη ο Ρόμπερτ Βένου τη Ροζαλίνα και να φύγη μαζί της, άγνωστο για ποιά. Τώρα που τα άναπολώ όλα αυτά, μου φαίνεται πολύ περίεργο πώς δεν έχασα τότε το μυαλό μου. Στην άπελπισία μου, σκέφτηκα ν' αυτοκτονήσω! Άλλά προτίμησα να εκδικηθώ τους Φέρτον για τη σατανική τους άνά-

πιστολές τις έκρυψα σ' ένα συρτάρι, στην τουαλέτα της γυναίκας του Φέρτον. Κι' ύστερα απ' όλα αυτά, περίμενα να επιστρέψουν από το ταξίδι τους. Παρακολουθούσα το διαμέρισμά τους νύχτα-μέρα, και έπιτέλους, άργα ένα βράδυ, γύρισαν. Κατάλαβα, ότι θα ήσαν κουρασμένοι, γιατί δεν άργησαν να σήσουν το φώς. Περίμενα λίγη ώρα, ώσπου να επενεργήση το ναρκωτικό—ήμουν δέβαιος δ-

ρα, κι' ένοιωσα, μάλιστα μια μικρή άπογοήτεωσι, που το ύπουλο εκείνο πλάσμα δεν αντίσταθηκε σχεδόν καθόλου. Τό μίσος μου ήταν τέτοιο, ώστε έπιασα ύστερα τό λαιμό του συζύγου της. Άλλά όχι! Δεν έπρεπε να πάω στην κρεμάλα για ένα τόσο άνάξιο ύποκείμενο. Γιατί, σύμφωνα με τό σχέδιο που είχα καταστρώσει, θα ανέλαμβανε να τον εξολοθρεύση, για λογαριασμό μου, ο Νόμος!

Έτσι, όπως σωστά τό είχα λογαριάσει, ο Φέρτον συνέληφθη με την κατηγορία, ότι σκότωσε τη γυναίκα του σε μια κρίσιμη ζηλοτυπία, όταν ανέκαμψε από τα έρωτικά γράμματα—τα γράμματα που είχα κρύψει στην τουαλέτα της και που τα βρήκε, φυσικά, με την πρώτη έρευνα ή αστυνομία—ότι δεν του ήταν πιστή. Τό δικαστήριο παραδέχτηκε, ότι κανένας άλλος δεν είχε λόγο να διαγράψη τό έγκλημα. Δέ βρέθηκε κανένα ίχνος που να μαρτυρή, ότι είχε γίνει διάρρηξις. Άλλωστε, δεν είχε κλαπή απ' τό διαμέρισμά τους, τίποτα άπολύτως. Κανένας δεν έδωσε την παραμικρή πίστι στις άπελπισμένες διαμαρτυρίες του κατηγορουμένου, και τό άκροατήριο άκουσε με φανερή ίκανοποίησι τον πρόεδρο του δικαστηρίου να διαβάξη την καταδικαστική άπόφασι των ένόρκων.

Επιθυμούσα πάρα πολύ να παρευρεθώ στη δίκη, αλλά έκρινα ότι ήταν πιδ συνετό να μην πάω. Όπωςδήποτε αύριο πρωί-πρωί θα βρίσκωμαι έξω απ' τό κτίριο της φυλακής του Πεντοβίλ και θα περιμένω να δώ τη μαύρη σημαία. Και τότε θ' αρχίσω να συλλογίζωμαι, ότι είναι καιρός να τιμωρήσω και τον Ρόμπερτ Βένου με τρόπο άνάλογο. Ίσως τότε ή Ροζαλίνα καταλάθη πόσο έξυπνος είμαι. Ίσως αντίληφθώ, ότι όλα αυτά τα έκανα για την άγάπη της, και γυρίση κοντά μου.

Άν όχι, τότε θα χρειαστή να πληρώση και αυτή... Τήν άποτελείωσα πολύ γρήγο-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΑΪΚΕΛ ΧΑΡΒΕΥ.

μίζι, και άρχισα μονομιάς να καταστρώνω τό σχέδιό μου.

Έτσι, την έποχή που οι Φέρτον έλειπαν σε ταξίδι άναψυχής στη Σκωτία, κατάρθωσα να προμηθευθώ ένα άντικλείδι του διαμερισμάτός τους. Αυτό ήταν εύκολο για μένα. Πήρα, άπλούστατα, τό κλειδί του διαμερισμάτός τους από τό θυρωρείο της πολυκατοικίας, έκανα ένα άντικλείδι, και, κατόπιν, τό έβαλα πάλι στη θέση του, χωρίς να με πάρη γι-θισι κανείς. Ύστερα κάθισα κι' έγραφα κάμποσα θερμά έρωτικά γράμματα στη γυναίκα του Φέρτον, αλλάζοντας τό χαρακτήρα μου και ύπογράφοντας με ψεύτικο όνομα.

Μπήκα στο διαμέρισμά τους με τό άντικλείδι, και άνακάτεψα στον καφέ τους μια μεγάλη δόσι από ένα ισχυρό ναρκωτικό. Ήξερα ότι οι Φέρτον άγαπούσαν πολύ τον καφέ και ότι δεν πήγαιναν ποτέ να κοιμηθούν άν δεν έπιναν προηγούμενος τρία ή τέσσερα φλυτζάνια. Τίς έρωτικές έ-

τι θα είχαν πιδ καφέ—και, έπειτα, τρύπωνα άθόρυβα στο διαμέρισμά τους. Δεν ύπήρχε φόβος να ζυγνήσουν. Τό ναρκωτικό μου είχε κάνει καλά τη δουλειά του. Πήγα στην κουζίνα, στις μύτες των ποδιών μου, έξέπλυνα τα δυό φλυτζάνια που βρήκα εκεί, και, αφού άσειε-σα τον καφέ με τό ναρκωτικό στο νεροχύτη, ξαναέμισα τό κουτί με καθαρό καφέ, που είχα φέρει επίτηδες μαζί μου. Έπειτα έτοιμάστηκα για τό δεύτερο δόημα.

Φορώντας πάντα τα λαστιχένια γάντια μου, για να μην άφήσω δακτυλικά άποτυπώματα, μπήκα στην κρεβατοκάμαρα των Φέρτον. Στο φώς του φεγγαριού, που έμπαινε από τίς μισοτραβηγμένες κουρτίνες, τους είδα να κοιμούνται. Ζύγωσα την κοκκινωμάλλα γυναίκα του Φέρτον, και με πολλή δυσκολία συγκρατήθηκα για να μη φωνάξω, καθώς έπιασα τό λαιμό της με τα δυό μου χέρια.

Τήν άποτελείωσα πολύ γρήγο-

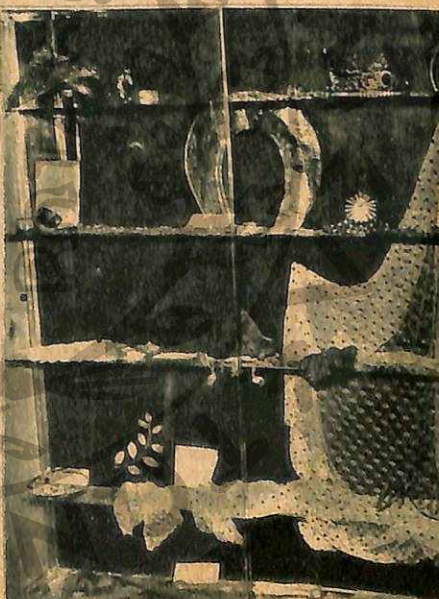

Άλλο τμήμα από την αίθουσα των σκηνογραφιών. Στο κέντρο, μια κρυπτάλληνη διτρίνα, με τίς μάσκες των Δελφικών Έορτών που διαργάνω-σε στη 1927 ο Άγγελος Σικελιανός.

Τό 1882, στους δρόμους της Σύρας, μπορούσε να διαβάση κανείς αυτή την «άφισα». Οι πληροφορίες που παρέχει έπάνω στο τότε ρεπερτόριο είναι και ένδιαφέρουσες και διασκεδαστικές.

Μία διτρίνα στο χόλλ. Τό πέπλο είναι εκείνο που έφόρεσε ή Αικατερίνη Βερόνη στη «Φαύστα» κατά τό 1893. Τα διάφορα άλλα άντικείμενα που διακρίνονται είναι συσσωσμένα με τίς πιδ μεγάλες στιγμές του Νεοελληνικού Θεάτρου.

ΔΕΝ ξέρω ακριβώς πόσο γνωστή είναι στην 'Ελλάδα η Σούζαν Χάιγουςαντ, αλλά εδώ, τα τελευταία χρόνια, η όψη της αύξηθηκε εκπληκτικά. Μέσα σε μία τριετία, οι έξω από τις ένδοξες ταίριες της δημιουργούν τέτοια αίγλη γύρω από τ' όνομά της, ώστε σ' ένα μεγάλο δημοψήφισμα για την πιο αγαπημένη «στάρ» ήλθε πρώτη στο σύνολο των πολιτειών του Νότιου και της Δύσεως.

Είναι η άπληη, ευαίσθητη, ευγενική πρωταγωνίστρια. Θά ήθελα να προσθέσω ακόμα: 'Η άσφωισμένη στη δουλειά της, στο σύζυγο και στα παιδιά της, η αληθινή γυναικία του καθηκοντος και της οικογενείας, η μακριά από σκάνδαλα, κουτσομπολιά και δόλες τις άλλες αμαρτίες του Χόλλυγουντ. 'Η «έναντρη γόησσα», όπως την απέκλεσε ο συνοδος που με ώδηγούσε για να συναντηθώ μαζί της.

Όταν, άργότερα, τη ρώτησα αν η όνομασία αυτή την ικανοποιεί, γέλασε και άποκρίθηκε σαν μ' έλαφρη αμφιβολία:

— Δέ με δυσαρρεστεί, μπορώ να πω. 'Ισως να είμαι έναντρη. Για γόησσα δέν ξέρω! Πάντως, σε λίγες από τις ταίριες μου υπήρξα «έναντρη». Οι περισσότεροι «παργαργοί» μου έχουν την άδυναμια να μ' εμφανίζουν σε ρόλους μοιραίων γυναικών... Συνήθως κάποιον βασανίζω, κάποιον αλαιπωρείται έξ αίτίας μου, κάποιον βάζω στο μάτι και θά ζηώ, πάση θυσία, πατώντας και ές πτώματα, να τον τραβήξω ρος τό μέρος μου... Χωρίς συβώς και να τά καταφέρνω!

Και προσθέτει μ' ένα φευγαλέο αμόγέλο:

— 'Η ίδιωτική ζωή μου δέ συενείει άσφαλώς με τις γυναίκες του υποβόθρου καμμία φορά. Στό

οπίτι μου δὲν ἔχω οὔτε μεγάλες
ἀγωνίες, οὔτε μεγάλα ψυχικά προ-
βλήματα. Εἶμαι ἀγρί! Βλέπω τὸν
κόσμο συστηματικά με ἥσυχου μά-
τι καὶ τὸν θαυμάζω ἢ τὸν ἀνεχό-
μαι, ὅπως εἶναι. Τὰ δίδυμά μου,
ὁ ἄντρας μου καὶ ἡ ἐργασία μου
εἶναι γιὰ μένα ὁ ὁμαλὸς τίς.
Γῆς... Μ' αὐτὰ ζῶ καὶ ἀναπνέω.
'Αλλὰ εἰς ἥτοιποις ἀλλὰζω! Δὲν
εἶναι στὸ στοιχεῖο μου σὰν ἐρμη-
ναίους τὶς γλυκὲς καὶ ἡρεμὲς γυ-
ναῖκες. Μπροστὰ στὴ μηχανή πρέ-
πει νὰ εἶμαι ἡ γυναῖκα πού δι-
ψάει γιὰ προβλήματα... Θέλω νὰ
παίζω ἥρωϊδες πού βρίσκονται σὲ
περιθίγην πνευματικῇ, θέλω νὰ
ἐμφυχῶνω πλάσματα πού ἡ ζω-
ή τους εἶναι τρικυμισμένη, ἀγωνιώ-
δης, καὶ πού ἔχρῃται μάταια μιὰ
ἀπάντησι σὲ κάποιο τραγικὸ ἐρ-
ωτηματικὸ.

Σωπαίνει μιὰ στιγμή. Σκέπτε-
ται...

—Ξέρετε ποῖος εἶναι ὁ ρόλος
πὺρ περισσότερο ἀγαπᾷ στὴ στα-
διοδρομία μου; 'Ο ρόλος τῆς γυ-
ναίκας στὴν ταβίνα «Συντρίμμα
τῆς ζωῆς», τῆς ἀλκοολικῆς, πού
εἶναι ἀδύνατο νὰ διαφυγῇ τὴν
τρομερὴ τὴν Μοῖρα... Αὐτὸν τὸν
τύπο τὸν ἔχρησα κυριολεκτικὰ καὶ
τὸν θεωρῶ σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐ-
πιτυχεῖς δημιουργίες μου... 'Ὡς-
τόσο, ὅχι μόνο δὲν εἶμαι ἀλκοο-
λική, ἀλλὰ καὶ ἡ μυρδιά ἀκόμα
τοῦ οὐίσκου μὲ πειράζει... Τώρα,
σὺ μὲ ρωτᾶτε — ἐμένα τὴν ἡ-
συχὴ καὶ ἐνέρετη γυναῖκα, ὅπως
μὲ λένε — ἢ ὀνειρεῖσθαι νὰ ἐρ-
μηνεύσω, σὰς ἀπαντᾷ: κἀτί πού
δὲν ἐγράφτηκε ἀκόμα: τὴν πῶ
ἀσκληρή, τὴν πῶ ἀδίστακτὴ γιὰ
ἀνομία ἡ ἀκολασία γυναῖκα... Νά,
ἐντα κράμα Μεσσολλίνης καὶ Λου-
κροτίας Βοργιά καὶ Μηδείας!

Επίσης, θά με Ικανοποιούσε να παρουσιάσω τη Λαϊκή Μάκθεβ... Τρελαινόμου γι' αυτόν τον τύπο!

— Ούζουμα, κυρία μου, άλλα καθόλου άβιθανα... "Ας πάλι, όμως, τώρα πιο κοντά στη Σούζαν του σπιτιού... πρὸς την πραγματική ζωή της. Είσαστε εύτυχ σμένη;

— Απόλυτα. Πρώτα απ' όλα είμαι παντρεμένη μ' έναν άνδρα που αγαπώ. Και έπειδή τὸν αγαπώ καί ἡ έννοσίς μας έφερε δυό αγοράκια — τὰ δίδυμα μου — που λατρεύω, ὁ σπουδαιότερος σκοπὸς πού έτασα στὴ ζωή μου είναι νὰ τελειοποιηθῶ σὰ σύζυγος καὶ σὰ μητέρα...

— Πῶς τελειοποιεῖται μία σύζυγος;

— Ω, πρέπει νὰ μάθω — νὰ μαθαίνω διαρκῶς — περισσότερα ἀπὸ μίαν ἀνύπαντρη κοπέλλα. Ὁ ὀσισιατικὸς ἀγῶνας δὲν εἶναι τὴν ὥρᾳ πού ψάχνουμε γιὰ τὸν ἰδεῶδη σύζυγο. "Αρχίζει ἀπὸ τὴν ὥρᾳ πού τὸν βρίσκουμε. "Αν δὲν τελειοποιηθῶς τὸ πλεῖρο τοῦ, τὸν χάσαμε κι' αὐτὸν καὶ τὴν περιφημὴ ἀποστολὴ τοῦ γάμου. Τὸ πρῶτο μυστικὸ τῆς παντρεμένης εἶναι νὰ προσαρμόζεται στὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς της. Νὰ ντύνεται τὸ περιβάλλον τοῦ καὶ ὅλες τὶς διαφορὲς παιδιστικὰς ἀδυναμίες τοῦ. Γιὰτὶ ὁ ἀνδρὲς, κατὰ βάθος, εἶναι ἀφόρητα παιδί! Μιὰ ἥμερη ἀτμόσφαιρα, σύμφωνη μὲ τὸ περιβάριό τῆς ἀγάπης ὅπως τὸ θέλει αὐτός, διαμορφώνει τὸ γάμο σὲ παράδεισο. Τὸ ἀντίθετο, τὸν κάνει κόλασι. Ἐντιδικία φαερὸν δὲ στέκει με τοὺς ἀνδρες. Τεισματώνουν! Στέκει, όμως, ἡ θῆλυα... ἀπάτη, ἡ παραίσθησις τοῦ τοῦς χαρίζετε πῶς ὅλα γι-

νονται σύμφωνα με τὰ κέφια τους, άρχεται άν, ούσαιστικός, γίνωνται όλα με τὸ κέρι τὸ δικό σας! Πάντως, μέσα στὸ σκηνικό πού τὸν τρώς άρρέει, ὁπωσδήποτε... Δέν ξέρω άν ἐξηγοίμαι...

Ἡ Σούζαν Χαίγνιουαρντ ξεκίνησε μέ όδσά τι φωτογραφική μηχανή στὴ ζωή της! Ἡ ἴδια: ῥασίτιζενε φωτογράφος, άρχισε νά ποζάρη άρρόγεται ώς μοντέλο ἐπαγγελματιών φωτογράφων. Καί πάλι ἀπὸ μία φωτογραφία άρχίζει ἡ θριαμβευτική σταδιοδρομία της. Μία πόσα της, ώς φαίνεται, ξέχωρα συναρπαστική, δημοσιεύθηκε στὸ «Ἡνίκνικ Πόστ», καί ὁ Ντέιβιντ Σέλβιν, ένας ἀπὸ τούς γνωστότερους παραγωγούς ταινιῶν, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ἐμφάνισί της. Οἱ κακές γλώσσες τοῦ Χόλλυγουντ λένε ὅτι ὁ τώρα σύζυγος τῆς Τζέινινγκ Τζόνς — ὁ Σέλβιν, βλαδῶ, πού θεωρεῖται ὡς μέγας καί... ὀληρότατος λάτρης τοῦ άδύνατου φύλου — ζήτησε κατὶ περισσότερο ἀπὸ ἐπαγγελματική συνεργασία μέ τὴ Σούζαν. Κάτι, πού ἡ Χαίγνιουαρντ, πάλι κατὰ τὸ ρεπορτάζ τοῦ ἀκαλίωτου κουτομιοποιοῦ, δέ δέχτηκε. Ἔτσι, δέν ἔγινε δεκτή στὸ στυῦτιο τοῦ παντοδυνάμου παραγωγού.

Ἡ ἴδια δέν προχωρεῖ σέ λεπτομέρειες αὐτῆς! Αἰεὶ μόνο:

— Ἡ πρώτη μου ἐπαφή μέ μεγίστωνα τοῦ κινηματογράφου δέν ἦταν διόλου ἐπιτυχής. Ὁ Σέλβιν μέ... ἐμελέτησε, εἶδε τίς δοκιμαστικές «φωτογραφίες καί μοῦ εἶπε: «Δεσποινίς... ἔχετε ὥραία κόκκινα μαλλιά καί ἐκφραστικά μάτια καί γκριζοπαρίσσει. Τὸ σώμα σας εἶναι λεπτό: καταλληλότατο γιὰ τὴν ὀδὸν, μὰ δέ νομίζω ὅτι ὑπάρχει δραματικό ταλέντο μέσα σας... Ὁμολογῶ πῶς δέ σας βλέπω γιὰ ἡθοποιό καί νὰ μέ συγχωρεῖτε!»

Με τεράστια επιτυχία προβάλλεται στο Παρίσι, μία κινηματογραφική γιορτασά για Κλεμανσώ, που ζωντανεύει δολοκλήρη την πολυτάραχη και δραματική ζωή του μεγάλου πολιτικού. Στην πραγματικότητα, η ταινία αυτή είναι η Ιστορία της Γαλλίας από το 1870 ως το 1920. Όλα τα γεγονότα της περιόδου αυτής επαναφέρονται στη ζωή: Κομμάτια από παλιά «επίκαιρα» και μια εξαιρετικά επιτήδεια κινηματογραφική χρησιμοποίηση φωτογραφιών και χαλκογραφιών της εποχής πριν από την εμφάνιση του κινηματογράφου, δημιουργούν ένα σύνολο, που φαίνεται ολοζώντανο. Ο «Γίγας», εμφανίζεται σ' όλες τις ενδιαφέρουσες στιγμές της καταπληκτικής σ' δράση ζωής του, ως το κορύφωμα της νίκης του 1918. Οι σκηνές από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, είναι οι πιο δραματικές και συγκλονιστικές της ταινίας. Ή Ιστορική ακρίβεια πρέπει με απόλυτη ευσυνειδησία και η ταινία αυτή έχει κριθεί γενικά σά μία από τις καλύτερες βιογραφίες, που έδωσε ως τώρα ο κινηματογράφος.

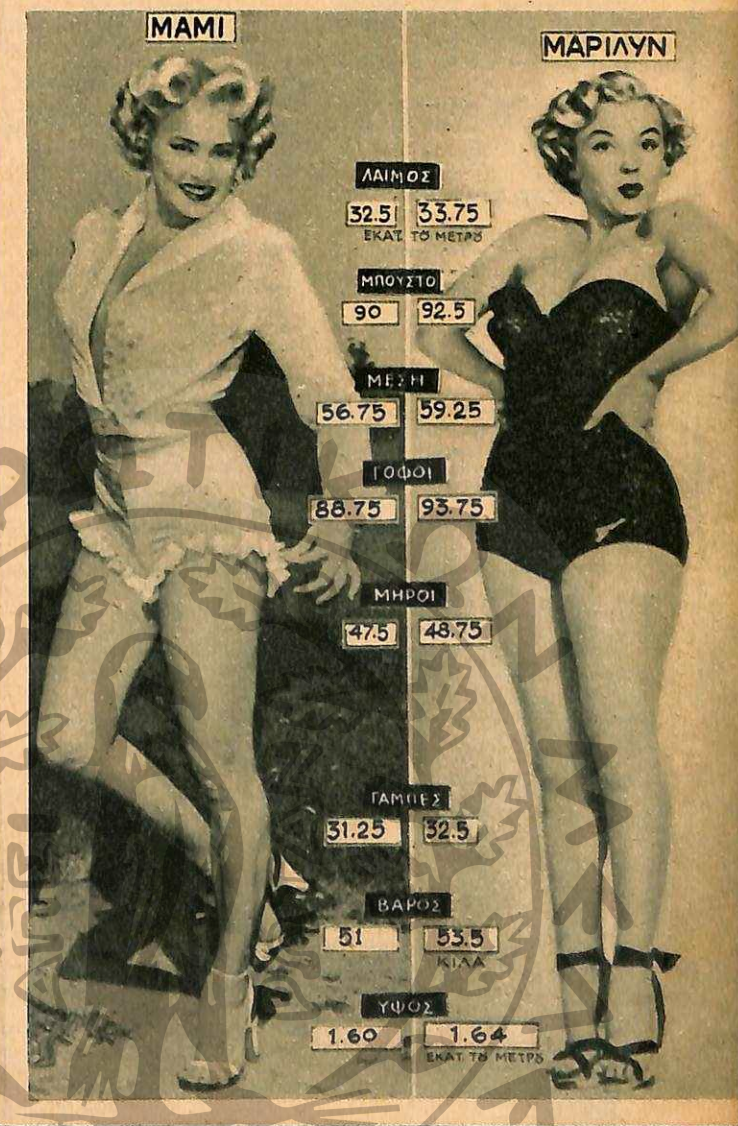
Το άθανάτο έπος του Όμήρου γίνεται ταινία από τον Ιταλό σκηνοθέτη Καπερίνι με Όδυσσέα τον Κίρκ Ντάγκλας και Πηνελόπη τη Σουλάννα Μάγκαν. Η ταινία κυριεύει στην Ιταλία και θα είναι μία από τις πιο πολυδάπανες στην Ιστορία του κινηματογράφου. Το σενάριο συνοψίζει τα βασικά επεισόδια του δημοτικού έπους και τα άσχημα ότι σε μία περιπετειώδη Ιστορία

‘Ο πρωταγωνιστής Κίρκ Ντάγκλας έχει αφήσει από 2 χρόνια τώρα τὰ γένεια του, γιὰ νὰ εἶναι πὺδ φυσικὸς Ὀδυσσεύς. Ἡ Μάγκανο εἶναι ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ μὲ τὴν ἀρχαίῃ ἐνδυμασίᾳ της καὶ ἡ ἀναπαράστασις τῶν ἀρχαίων κτιρίων καὶ τοῦ ἀρχαίου τρόπου ζωῆς, ἔχει βασιτισθῇ σὲ εἰδικὲς μελέτες ἀρχαιολόγων καὶ ἱστορικῶν.

«Οι Βασιλείς της Μόδας» είναι μία Εγχωρη αμερικανική ταινία του Μέρβιν Λε Ρού, που θα — μουσική, σκηνοθεσία, μπρίο και ήθοιοι — γοητεύει το θεατή. Το σενάριο είναι παρημένο από την περίφημη μουσική κομωδία «Ρομπέρτα», πρωταγωνιστούν δε οι Κάβριν Γκράιντον, Χούανταν Κήλ, Μάρτζ και Γκόουτν Τσάμπιον. Τρεις καλοί φίλοι, προσπαθούν ν' ανεβάσουν μίαν επιθεώρηση στο Μπραντγούαϊν, δέν τό κατορθώνουν και μαθαίνουν, όταν είναι πλέον άπελπισμένοι, ότι η θεία Ρομπέρτα έχει άφήσει στόν άνεμό της 'Άλ τό μισό όικο μόδας, πού έχει στό Παρίσι. Τόν άλλο μισό τόν έχει άφήσει στίς δύο θετές κόρες της, τίς θυορες και νεαρές Στεφανία και Κλάρισα. Οι τρεις φίλοι ξεκινούν άμέσως μέ πολλά δνείρα γιά τό Παρίσι, 'Άλλιμονο, όμως! 'Ο όικος «Ρομπέρτα» είναι στό χείλος τίς χρεωκοπίας και οι τρεις φίλοι, γιά νά τόν σώσουν, αποφασίζουν, μαζί μέ τή Στεφανία και τήν Κλάρισα, νά οργανώσουν μίαν επιδείξει μόδας, πού θα είναι συνάμα κι' ένα πλούσιο θέαμα. Οι πιστάτες συμφωνούν και χρηματοδοτούν τούς κληρονόμους. Τη συνέχεια τίς μαντεύετε. 'Η Κληρονομιά σώζεται, οι τρεις φίλοι γίνονται διάσημοι και — φυσικά — η ταινία τελειώνει μέ γάμους.

Τὸ Χόλλυγουντ ἀπέκτησε τὴ δευτέρα του ἀτομικὴ δόμβα. Εἶναι ἡ Μάμι Βᾶν Ντόρεν ἐπικίνδυνη συναγωγίστρια τῆς Μάρυλιν Μονρόε. Σὰν τὴν ἀντίπαλό της, ἡ Μάμι, ἦταν πρὶν μιὰ ἀσημὴν χορεύτρια. Τώρα, ὅμως, λανσάρεται σὰν ἀστὴρ-ρας πρῶτους μεγέθους, γιὰτὶ τῆς ἀνεγνώρισαν τὸ ἴδιο σὲξ-ἀπὴλῃ, τὴν ἴδια ἀκατανίκητὴ γοητεία μὲ τὴ Μάρυλιν. Ἡ Μάμι ξεσηκώνει τοὺς ἴδιους πόθους καὶ προκαλεῖ τὴν ἴδια συγκίνησι στους ἀρενας. Ἐχει, ἄλλωστε, μεγάλην ὁμοί-τητα μὲ τὴν ἀντίπαλό της, ὅπως δείχνουν οἱ φωτογραφίες, ποὺ δημοσιεύουμε, τόσο, ὥστε οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ μὴ ξέρουν σὲ ποίαν ἀπὸ τίς δυὸ νὰ στρέψουν τὴν προτίμησίν τους.

Οι δυο αυτές φωτογραφίες δείχνουν τις ελάχιστες διαφορές, που παρουσιάζουν τα θάλαττα «των δυο άτομικών βομβών του Χόλλυγουντ». Οι δυο στάρ θαρωμένα σήμερα από τους ειδικούς ως οι τέλειοι τύποι κινηματογραφικής καλλονής.

μάθω και ὡς γυναίκα και ὡς μητέρα και ὡς ἡθοποιός...

— Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀστρολογία, τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ;

— Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ φωτογραφικὴ. Τὰ καταφέρνω καὶ στὰ δύο... Μὰ πρὸ παντός, ἡ παλαίμα μου ἀδυναμία... Φωτογραφίζω... τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ἐχω τὴν μηχανὴν μου κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι μου!... Ἐγώρωε κάποτε ὅτι: ἂν ἕνας κλέφτης ἐπιχειρήσῃ νὰ τρυπήσῃ τὸ στίπτιον τῆς νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ κοιμώμαστε, δὲ θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν δικαιοσύνη. Θὰ ἔχω βρῇ τρόπον ὥπωςθῇτε, νὰ τὸν φωτογραφίσω!...

— Ἄκουσα ὅτι εἰσθε και βαυμασία Ἀμαζόν...

— Ἄν ἐννοεῖτε Ἱππευτρία, εἰμαι... Μ' ἀρέσουνε πολὺ τὰ σπῆρ. Εἶμαι καὶ κολυμβήτρια... Ἐκέρδινα σὰ καὶ ἕνα ἐπαθλο σὲ κολυμβητικούς ἀγῶνες πρὸ ἐτών...

— Ποὺ βρίσκετε καιροὺ γιὰ δελαυτά;

Χαρομελαί με νόημα:

— Βλέπετε τὰ καλὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς; Σὲ βάζει, στὸ κρεββάτι σὲ ὄρες κανονικῆς, ἐπὶ πνῆς ὡρῆς... ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ὑπάρχη ἡ πρωτὴ δουλειὰ τοῦ σπυντιού... κι' ἔτσι ὑπάρχει χρόνος γιὰ ἕνα σωρὸ ἀσχολίες καὶ διασκεδάσεις καὶ ὕπνιες... Διανοθεῖναι διόλου ποὺ εἶμαι, ὅπως με ἀποκαλοῦν: «Ἡ ἐνάρετη τοῦ Χόλλυγουντ»... Δὲν τὴν ἀλλάζω αὐτὴν τὴν τόσο ὠφέλιμη ἀρετὴ μου με τίποτε στὸν κόσμω...

Κυττάζοντας τὸ θεατρικόν, ἤθεμο, συμπαθητικὸν μουντράκι τῆς κατακαθαίνου πῶς κατὶ ἤξερε ὁ Λουκιανός, μιλώντας... τόσο ἐμπεριστατωμένα... περὶ Κακίας καὶ Ἀρετῆς...

☆☆

Τέλος ο Γουώλτερ Βάγκερ (ο σύζυγος της Τζέαν Μπένετ, που, όπως ίσως θα θυμάστε, επιτροδόλησε και έτραυματίσει το «φιλό» της γυναίκας του, εδώ και ένα χρόνο), υπέγραψε συμβόλαιο μαζί της και η συνεργασία αυτή υπήρξε αποδοτικωτάτη (ο ένορθος την Σούζαν να ανέβει προσδευτικά, μίαν προς μίαν τις θαμνίδες της καλλιτεχνικής επιτυχίας).

— Τόξερα πάντα — λέει τώρα — ότι ο Βάγκερ θα ήταν ο τυχερός παραγωγός μου...

— Τό ξέρατε;

— Τό είχα δη στά άστρα!

— Στά άστρα; Κύριε Θεέ!

— Εσπούδαα αστρολογία και είμαι μανιώδης, για ό,τι συνδέεται μ' αυτόν. Μιά μέρα, ενόνουντα διαφόρους αριθμούς, που είχαν σχέση με τή γέννησι, τή ζωδιών μου και με τά όνόματα παραγωγών του Χόλλυγουντ, βρήκα ότι εκείνος που ήταν πλησιέστερα προς τίς επιδιώξεις μου είναι ο Γουώλτερ Βάγκερ. Και ζήτησα νά τον πλησιάσω...

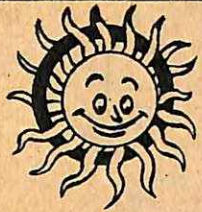
— Σεβάσθηκε εκείνος τίς άστρολογικές σας προφητείες;

— Απόλυτα... Γιατί κι' αυτός είχε ανακαλύψει ότι έγω ήμουν η γήιποιδς που μόνο κάτω από τήν αίγλη του θα επετύγχανα ασφαλώς... Πιστεύτε τή ή όχι...

— Και τί προβλέπει ή μαντική σας δύναμις γιά άποδώ και πέρα;...

Σκέπτεται μιά στιγμή· κάνει ένα χαριτωμένο μορφασμό· και:

— Λοιπόν... θα ταξιδέψω... Θα ταξιδέψω αρκετά, όχι μονάχα εγώ τουριστάς αλλά· και ώς μελετήτης. Δε θα χαζεύω! Θα μαθαίνω 'Ο κόσμος, ή συστηματική γνωριμία του, είναι τό μεγαλόνητο σχολείο. Κι' έγω διωγή γιά μάθησι... "Έχω πάρα πολλά ακόμα νά

ΗΛΙΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ: ΜΗΝ ΤΟΝ ΚΑΝΕΤΕ ΕΧΘΡΟ ΜΑΣ

Ο ήλιος είναι από τους σημαντικότερους παράγοντες της ζωής μας. Εξασφαλίζει την κανονική ανάπτυξη και θέρψη του ατόμου. Συντελεί στην αφομοίωση, από τον οργανισμό μας, των σπουδαιότερων βιταμινών Α και D. Και τόσα άλλα... Χωρίς τον ήλιο δεν μπορεί να υπάρξει ζωή! Το ξέρουμε όλοι.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Οι κίνδυνοι από τον ήλιο είναι, όμως, μεγάλοι όταν γίνονται καταχρήσεις. Και ωρισμένα άτομα — οι υπερήλικες, αυτοί που έχουν πυρετό, οι πάσχοντες από νοσήματα των πνευμόνων, της καρδιάς, των νεφρών, ωρισμένοι δερματοπαθείς, οι νευροπαθείς κ. ά. — δεν πρέπει να κάνουν ηλιοθεραπεία.

Επίσης, όσοι παίρνουν σουλφαμίδες, καλό είναι να αποφεύγουν τον ήλιο.

Ο ΥΠΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ο ύπνος κάτω από τον ήλιο είναι εξαιρετικά επικίνδυνος και υπάρχει ειδική και πολύ δυσάρεστη τιμωρία γι' αυτούς που το ξεχνούν. Οι περισσότεροι ξέρουν να αξιοποιήσουν τα δώρα που μας χαρίζει ο ήλιος. Ο ήλιος είναι θεός άνοιχτοχέρης. Δεν πρέπει, όμως, να τον περιφρονούμε, διότι είναι αυστηρός και τιμωρεί σκληρά τους αθάσιους...

ΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Το «μαύρισμα» από τον ήλιο εξαρτάται από το είδος του δέρματος. Όσο πλουσιότερο είναι σε χρωστικές, τόσο ευκολότερα και γρηγορότερα μαυρίζει. Οι μελαχρόνοι, δη-

λαδή, μαυρίζουν πολύ και ακίνδυνα. Ενώ οι ξανθοί δε σκουραίνουν ποτέ πολύ και κινδυνεύουν να πάθουν εγκαύματα. Αυτό, μάλιστα, που πάσχουν από «άλφισμο» — τελεία έλλειψη χρωστικής από το δέρμα — δεν πρέπει να εκτίθενται ποτέ στον ήλιο. Πράγματι, η αύξηση και συρροή της ειδικής χρωστικής του δέρματος, της μελανίνης, έχει σκοπό την προστασία των λεπτών αγγείων και των άλλων ευαίσθητων μερών του δέρματος, από την επίδραση των υπεριώδων ακτίνων.

ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Τα εγκαύματα από τον ήλιο δεν είναι σπάνια, όταν δε φροντίζουμε να εκτεθούμε στην επίδραση του ηλιακού και προδοευτικού. Τα εγκαύματα αυτά, όταν είναι εκτεταμένα, είναι εξίσου επικίνδυνα με οποιαδήποτε άλλη φύσως εγκαύματα και πρέπει να αποταθούν στο γιατρό μας, για τη θεραπεία τους. Και μην ξεχνάμε, ότι κι' όταν ακόμα είναι ελαφρά συννεφιά, κι' όταν είμαστε στη σκιά, τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού, δεν πρέπει να μένουμε πολλές ώρες μισόγυμνοι στο υπαίθριο, διότι υπάρχουν αρκετές υπεριώδεις ακτίνες για να μας δαψούν.

ΗΛΙΑΣΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΠΛΗΓΙΑ

Η ηλίασις είναι επικίνδυνη κατάσταση του οργανισμού, που συνοδεύεται από πυρετό, πονοκέφαλο και άλλα συμπτώματα. Δεν προκαλείται μόνο από την επίδραση του ήλιου στο κεφάλι. Η μεγάλη ζέση, που προκαλεί μίαν ανάλογη κατάσταση, τη θερμοπληγία, είναι συχνά πιο επικίνδυνη. Αν είμαστε ξαπλωμένοι, γυμνοί ή ε-

λαφρά ντυμένοι, στον ήλιο, αλλά υπάρχει ένα, έστω μικρό, άερακι και δεν έχει μεγάλη ύγρασία, κινδυνεύουμε λιγότερο, παρά αν είμαστε καλά προστατευμένοι από τον ήλιο, αλλά υπάρχει μεγάλη ζέση και ύγρασία. Αυτό συμβαίνει, διότι δεν μπορούμε τότε να ιδρώσουμε και ο οργανισμός μας χάνει την ικανότητα να ρυθμίσει την έσωτερική του θερμοκρασία.

Ο ΗΛΙΟΣ ΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

Η θεραπευτική αξία του ήλιου είναι αναμφισβήτητη. Αρκεί, βέβαια, η ηλιοθεραπεία να γίνεται σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού μας. Θεραπεύει μερικές δερματοπάθειες. Συντελεί στην ίαση ωρισμένων άλλων νοσημάτων των οστών και των αρθρώσεων. Μπορεί, ακόμη, να θεραπεύσει μόνη της τη φυματιώδη περιτονίτιδα, και τη ραχίτιδα στις αρχές της.

Εξ άλλου, οι υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου — που αυτές, κυρίως, είναι υπεύθυνες για όλα σχεδόν τα όφελι και τους κινδύνους της ηλιοθεραπείας — αυξάνουν την αντίσταση του δέρματος στις μολύνσεις. Σκοτώνουν πολλούς παθογόνους μικροοργανισμούς που βρίσκονται στην επιφάνεια του σώματός μας. Αξίζουν την κυκλοφορία του αίματος στο δέρμα.

Αλλά και η όλη ή αντίσταση του οργανισμού στις αρρώστειες αυξάνει με την έκθεση στον ήλιο. Οι ιδιότητες αυτές των υπεριώδων ακτίνων είναι άπο καιρό γνωστές, γι' αυτό χρησιμοποιούνται, σε πολλές περιπτώσεις, οι τεχνητές υπεριώδεις ακτίνες, για θεραπευτικούς σκοπούς, στην Ιατρική.

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Η συνήθεια του οργανισμού στον ήλιο αποκτάται σιγά-σιγά. Και από χρόνο σε χρόνο την χάνουμε, συνήθως. Γι' αυτό, κάθε καλοκαίρι, πρέπει να είμαστε, στις αρχές, εξίσου προσεκτικοί. Πρέπει, ακόμα, να ξέρουμε ότι η προστασία του δέρματος από τον ήλιο δεν εξασφαλίζεται μόνο με την αύξηση της χρωστικής, αλλά και με την πάχυνση του δέρματος. Γι' αυτό, οι ναυτικοί και οι αγρότες, που χρόνια εκτίθενται στον ήλιο, έχουν τόσο παχύ δέρμα στα άκάλυπτα μέρη του σώματός τους, στα χέρια, στο πρόσωπο και ιδιαίτερα στο στήθος.

Γ. Κ.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Όταν κινούμε τα μάτια μας κατά τον ύπνο σημαίνει ότι όνειρεύμαστε...

Ο δρ. Ναθανάηλ Κλάιτμαν του πανεπιστημίου του Σικάγου, με ένα ειδικό μηχανήμα δικής του εφευρέσεως, καταγράφει τις κινήσεις των ματιών κάτω από τα κλειστά βλέφαρα κατά τη διάρκεια του ύπνου.

Συγκρίνοντας τις ανεπαίσθητες κινήσεις αυτές με τα ηλεκτρικά κύματα που παράγει ο εγκέφαλος και ξυπνώντας τα κοιμισμένα άτομα για να τα ερωτήσει, πιστοποίησε ότι οι κινήσεις των βολβών του οφθαλμού κατά τη διάρ-

κεια του ύπνου συνδέονται, σχεδόν πάντοτε, με όνειρα που βλέπει ο κοιμισμένος.

Για πρώτη φορά, λέγει ο Αμερικανός επιστήμων, θα μπορούμε να ελέγχουμε αντικειμενικώς τη συχνότητα και τη διάρκεια των όνειρων και να συνδέουμε την «όνειρική» κατάσταση του καθενός με τον τρόπο της ζωής του, τις συνήθειές του και τα επεισόδια που είχε κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Ούτε, όμως, οι κινήσεις των ματιών ούτε το ηλεκτρικό κεφαλογράφημα πρόκειται να μας αποκαλύψουν τί ακριβώς όνειρεύεται ο καθένας, παραδέχεται ο δρ. Κλάιτμαν.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΕ

«Πόδι άθλητού» ή «άθλητικό πόδι», αν προτιμάτε, ώνόμασαν οι Αμερικανοί μια συχνή και ενοχλητική πάθηση των ποδιών. Η πάθηση αυτή, που ονομάζεται και επιδερμοφυτία των ποδιών, οφείλεται στην ανάπτυξη ωρισμένων μυκήτων — μικροσκοπικά μανιταράκια, δηλαδή ανάμεσα στα δάκτυλα των ποδιών.

Η ανάπτυξή τους στα πόδια ευνοείται από την υγρασία, γενικά, την υπεριδρωσία, από τις μεγάλες πορείες, τη ζέση — γι' αυτό και είναι πολύ συχνότερη τώρα το καλοκαίρι — από άλλες συνθήκες και κυρίως από την έλλειψη φροντίδων υγιεινής.

Ο πάσχων αισθάνεται ελαφρά φαγούρα, καούρα στα πόδια και μικροπονάκια όταν περπατά.

Η κατάσταση αυτή μπορεί να διαρκέσει πολλών καιρό χωρίς να κινήσει, ιδιαίτερα, την προσοχή του άρρώστου.

Τό χειμώνα, μάλιστα, θεραπεύεται φαινομενικά, για να ξαναρχιστεί το επόμενο καλοκαίρι.

Μπορεί, όμως, και να χειροτερεύει, αν υπάρχουν οι συνθήκες, που αναφέραμε.

Η φλεγμονή τότε επεκτείνεται και σε άλλα δάκτυλα, καθώς και στην πτυχή ανάμεσα στα δάκτυλα και το πέλμα. Τα δάκτυλα κοκκινίζουν πολύ και πρήσκονται. Η φαγούρα και το κάψιμο είναι έντονα και αρχίζουν μόλις φορεθεί το παπούτσι και ζεσταθεί το πόδι. Το βάδισμα φέρνει μεγάλο πόνο. Τα σκακίματα που αναφέραμε — οι ραγάδες, δηλαδή — αιμορραγούν και μπορούν να επιμολυνθούν με άλλα μικρόβια, με αποτέλεσμα την επιδείνωσή της καταστάσεως.

Η προσπάθειά μας πρέπει να είναι, κυρίως, να προλάβουμε το κακό ή, τουλάχιστον, την επιδείνωσή.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να αποφεύγουμε τις συνθήκες που ευνοούν την πάθηση, και, κυρίως, να τηρούμε τους απαραίτητους κανόνες καθαριότητας και υγιεινής των ποδιών.

Εκτός από το συχνό πλύσιμο και το τακτικό αλλάγμα των καλτσών, όταν εμφανισθούν τα πρώτα συμπτώματα, πρέπει να γίνονται ποδόλουτρα με βορικό οξύ, επίπασις των ποδιών με βορικό οξύ σκόνη και έπαλειψις με ιωδιούχο οινόπνευμα.

Είναι πολύ δύσκολο να απαλλαγούμε οριστικά από τους μύκητες, που ζουν μέσα στην επιδερμίδα και караδοκούν την ευκαιρία να αρχίσουν το έργο τους αργότερα.

Χάρης, όμως, στις έρευνες των τελευταίων χρόνων ανακαλύφθηκαν καινούργια φάρμακα, πολύ αποτελεσματικότερα από εκείνα, που χρησιμοποιούσαμε ως τώρα.

Σκόνες με βάση το acide undecylenique, την διοδοκίνη, το διοφορμ κ. ά. έδωσαν, συχνότατα, πολύ καλά αποτελέσματα.

Η θεραπεία αυτή πρέπει να συνεχίζεται επί πολλών καιρό και να γίνεται με την παρακολούθηση Ιατρού, το οποίο θα όριση τα κατάλληλα φάρμακα για κάθε περίπτωση.

Δρ ΑΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός - δερματολόγος

Κ. ΖΕΡΒΟΣ, χημικός

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΟΥ ΣΑΧΑΡΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

Πολύς κόσμος, αυτή την εποχή, το σκέπτεται πολύ να ταξιδέψει — παρά την επιθυμία που έχει — γιατί φοβάται τη ναυτία. Τους περισσότερους, τους πειράζει ή θάλασσα. Αλλά πολλοί ζαλίζονται και στο αεροπλάνο, ακόμα και στο αυτοκίνητο.

Η επιστήμη, από καιρό, αντιμετώπισε το ζήτημα και έφτιαξε φάρμακα για την πρόληψη και την καταπολέμηση της ναυτίας. Τώρα, μάλιστα, τελευταίως υπάρχουν χάπια που δίνουν, στις περισσότερες περιπτώσεις, πολύ καλά αποτελέσματα.

Στον τόπο μας, κυκλοφορεί ένα από αυτά με την εμπορική επωνυμία «Ντραμαμίν».

Το φαρμακείο μας, λοιπόν, αν πρόκειται να ταξιδέψουμε, θα προσθέσουμε και μερικές ντραμαμίνες.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, όπως είπαμε, το φάρμακο αυτό δίνει καλά αποτελέσματα και προλαμβάνει τη ναυτία. Πρέπει, όμως, να το πάρουμε πριν εμφανιστούν τα πρώτα συμπτώματα κι' ακόμα καλύτερα, πριν μπούμε στο βατόρι ή το μεταφορικό μέσο, που μάς πειράζει. Διότι, όχι μόνο δε θεραπεύει τη ναυτία, αλλά μπορεί και να τη χειροτερεύσει, αν το πάρουμε όταν πιά έχουν εκδηλωθεί τα πρώτα δυσάρεστα ενοχλήματα.

Αν το ταξίδι πρόκειται να διαρκέσει πολλές ώρες, πρέπει να ξαναπάρουμε μισό ή ένα χάπια — ανάλογα με την ευαισθησία, στο φάρμακο, του καθενός — κάθε έξη ως δώδεκα, το πολύ ώρες.

Αλλά το φάρμακο δεν είναι αποτελεσματικό παντού και πάντα. Γι' αυτό, δεν είναι περιττό να επαναλάβουμε, με την ευκαιρία αυτή, μερικούς χιλιετημένους, ίσως, αλλά πάντα χρήσιμους κανόνες:

Μη φοβάσθε και μη νευριάζετε όταν πρόκειται να ταξιδέψετε. Έν ανάγκη, πάρτε ένα ελαφρό κατευναστικό, κανένα χάπια λουρινάλ ή κάτι παρόμοιο.

Στο ταξίδι, φροντίστε να σάς κυτπά ο αέρας και μην ξαπλώνετε χωρίς λόγο.

Μην έχετε το ύψος «δυστυχούς άρρώστου», προσπαθήστε να κάνετε κέφι, ακόμα και με τα παθήματά σας.

Στο βατόρι, μην κυττάτε τα κύματα, αλλά πέρα τον ορίζοντα ή τη μακρινή στεριά. Μην ξεχνάτε, ότι αν το βάλετε στο νου σας, ασφαλώς θα ζαλιστήτε.

Κάντε βόλτες στο κατάστρωμα, αλλά αν αισθανθήτε άσχημα, ξαπλώστε.

Ξαπλώστε ήρεμα, κι' ας μήκος του βατοριού, καλύτερα στον καθαρό αέρα, σκεπασθήτε καλά και προσπαθήστε να κοιμηθείτε. Πείτε ότι το κούνια είναι ναούρισμα...

Πολύ καλό είναι, όταν ταξιδεύει κανείς, να έχει γεμάτο το στομάχι του με γλυκά ποτά, δυσινάδες, δηλαδή, και τα παρόμοια ή και σκέτο ζαχαρόνερο.

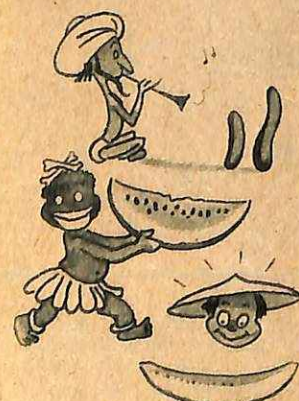
Αλλά κι' αν τον πιάσει η θάλασσα και κάνει έμετο, να πη ζαχαρόνερο.

Ο έμετος προκαλεί αφυδάτωση του οργανισμού και υπογλυκαιμία. Έλλειψη, δηλαδή, νερού και ζάχαρης στο αίμα. Και η κατάσταση αυτή προκαλεί ναυτία. Δημιουργείται έτσι ένας φαύλος κύκλος. Μισό ποτήρι, έστω σκέτο, ζαχαρόνερο κάνει τότε, πολύ καλό. Το ίδιο, το ζουμί του καρπούζιου. Όσο για το λεμόνι, που μασουλίζουν μερικοί, ποτέ δεν κατάλαβα γιατί το κάνουν: από ό,τι είδα αυτό τους φέρνει μάλλον αναούλες.

Στα άλλα, λοιπόν, φάρμακα, δε προσθέσουμε, όταν είμαστε για ταξίδι, και... λίγη ζάχαρη.

Υ. Κ.

ΜΑΘΕΤΕ ΤΙ ΤΡΩΤΕ: ΤΑ ΠΕΠΟΝΙΑ, ΤΑ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ, ΤΑ

Και τα τρία αυτά είδη περιέχουν τις ίδιες, σχεδόν, ουσίες, με τη διαφορά, ότι στις αναλογίες των συστατικών τους διαφέρουν πολύ.

Τα άγγουρια, π. χ., ύστερον πολύ από τα άλλα είδη σε περιεκτικότητα σακχάρου και, γενικά, θρεπτικών ουσιών. Ενώ τα πεπόνια υπερτερούν σε άρωμα.

Πατρίδα της άγγουριάς είναι οι Ινδίες, από όπου διεδόθη παντού.

Τα άγγουρια περιέχουν πολλά οργανικά άλατα και λίγο σάκχαρο. Γι' αυτό είναι θρεπτικά και εύγευστα.

Περιέχουν, εξ άλλου, μεγάλες ποσότητες νερού, σχεδόν τα 96% του βάρους τους, λεύκωμα 1%,

λίπος ελάχιστο και σάκχαρο 1%. Η μεγαλύτερη αξία των άγγουριών οφείλεται στις βιταμίνες τους και, ιδίως, τις βιταμίνες Α και C.

Στα φρέσκα άγγουρια, η περιεκτικότητά τους σε βιταμίνη C φθάνει τις 150 μονάδες κατά χιλιογράμμο. Τα λεμόνια, που είναι τόσο πλούσια στη βιταμίνη αυτή, περιέχουν λίγο περισσότερο.

Τα πεπόνια μάς ήρθαν από τις τροπικές χώρες. Υπάρχουν πολλά και διάφορα είδη από αυτά.

Από τα άγγουρια, διαφέρουν, όταν είναι ώριμα, ως προς το χρώμα, την ποσότητα του σακχάρου, το άρωμα και, γενικά, τη γεύση.

Το πεπόνι είναι μία από τις υγιεινότερες και πολυτιμότερες τροφές.

Περιέχει λεύκωμα 1 — 2%, λίπος 0,6%, σάκχαρο 2,5% και, επί πλέον, έχει ένα ευχάριστο άρωμα που είναι πολύ ωφέλιμο στην πέψη.

Όσο πιο ώριμο, τόσο πιο θρεπτικό και εύπεπτο είναι το πεπόνι. Γιατί με την ώριμότητα αυξάνεται η ποσότητά του σακχάρου και το άρωμα γίνεται πιο δυνατό. Το ώριμο πεπόνι είναι μαλακό. Δεν πρέπει, λοιπόν, ποτέ να τρώμε σκληρά πεπόνια.

Τα καρπούζια έχουν πατρίδα τους τη Νότιο Ασία. Υπάρχουν πολλά είδη καρπούζιων, που δε διαφέρουν, όμως, μεταξύ τους

ΑΓΓΟΥΡΙΑ

παρά μόνο στο μέγεθος και στο χρώμα των σπόρων τους.

Έχουν ευχάριστη γεύση, γλυκεία, θρεπτική, έπειδή περιέχουν πολύ σάκχαρο και άρωματικές ουσίες.

Η ποσότητά του σακχάρου εξαρτάται και εδώ από το βαθμό της ωριμότητος.

Το καρπούζι είναι μία από τις σπουδαιότερες καλοκαιρινές τροφές. Στην Αφρική, μάλιστα, το καλοκαίρι, τα καρπούζια αποτελούν τη μοναδική, σχεδόν, τροφή των Ιθαγενών. Με αυτά αντικαθιστούν τόσο το φαγητό, όσο και το νερό. Τα καρπούζια, πράγματι, είναι πιο θρεπτικά από τα πεπόνια, γιατί περιέχουν μεγαλύτερη ποσότητα σακχάρου.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ, χημικός

ΑΦΟΥ ήπιαμε τὸ πόντε, οἱ γονεῖς μας ἔλλαξαν μερικὲς κουβέντες, ψιθυριστά, καὶ μὰς ἀφῆσαν μόνους.
— Ἐμπρός! μὴ σφύριξε ὁ μπαμπάς, θγαίνοντας, Κουράγιο!
— Μὰ πῶς μπορῶ νὰ τῆς κάνω ἐρωτική ἐξομολόγησι, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπῶ, τοῦ εἶπα χαμηλόφωνα.
— Δὲν ἔχεις καμμιά ὑποχρέωσι νὰ τὴν ἀγαπᾷς!... Ἀνόητε, δὲν καταλαβαίνεις τίποτε!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ἀφοῦ μούρριξε μιά δλοσυρὴ ματιά, ὁ μπαμπάς δῆκε ἀπὸ τῆ σάλα... Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, ἕνα χέρι πρὸβαλε ἀπὸ τῆ μισάνοιχτη πόρτα καὶ πῆρε τὴ λάμπα. Μείναμε στὸ σκοτάδι.
— Αὐ! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ ἐμύρα τους, συλλογίστηκα. Ἐβῆξα καὶ εἶπα μὲ σταθερὴ φωνή:

— Οἱ συνθήκες μὲ εὐνοοῦν, Ζωή. Νάμαστε, ἐπὶ τέλους, μόνοι καὶ τὸ σκοτάδι μὲ συντρέχει, κρύθοντας τὴν ταραχὴ μου... καὶ ἡ ταραχὴ αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀισθήματα πρὸς φλογίζον τὴν καρδιά μου...

Κόμπισσα, ξερόδῃσα, σάπασα. Ἀκούγα τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ καὶ τὰ δόντια τῆς νὰ κροταλίζουν. Ἐνοιῶθα, στὸν κραδασμὸ τοῦ καναπέ, τὸν τρεμουλιασμό πρὸς ἀνὰ τὰς ὁλο τοῦ κορμὶ τῆς. Ἡ λαμπρὴ κοπέλλα δὲ μ' ἀγαπούσε. Μὲ μισούσε, ὅπως ὁ σκύλος μισεῖ τὴ μαγούρα, καὶ μὲ περιφρονούσε — ἂν ὑποθεθῇ, ὅτι μπορεῖ κανεὶς περιφρονῆσαι ἕνα ἡλίθιο. Σήμερα, ὅσο κι' ἂν εἶμαι γεμάτος ἀπὸ τίτλους καὶ ἀπὸ παράσημα, μὲ τὴν ἀσκήμια μου θυμίζω οὐρακοτάγκο. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, μὲ τὴ χοντρή καὶ κοκκινωπὴ μούρη μου, μὲ τὰ μακριὰ καὶ ὀλόθια σὰν τὴ σκούπα μαλλιά μου, ἐμοιάζα μὲ ὅλα τ' ἀγρία μαζί. Ἐνα χρόνιο συνάκι ἔκανε τὴ μύτη μου, ποὺ εἶχε, καὶ χωρὶς αὐτό, τὰ χάλια τῆς, κόκκινη καὶ πρησμένη. Οἱ ἀρκοῦδες δὲν εἶχαν τίποτε νὰ ζηλέψουν ἀπὸ τὴ γοητεία μου. Ὅσο γιὰ τὴς ἡθικὲς μου ἀρετὲς, κάλλιο νὰ μὴ μιλήσω. Σάπασα, λοιπόν, γιὰ τὴ λυπηθῆκα. Ὡστόσο, δὲν μπορούσα νὰ μείνω καὶ αἰωνίως μουγγός.

— Πάμε στὸν κῆπο, εἶπα, ἡ ζέστη εἶναι ἀποπνικτικὴ ἐδωμέσα...

Προχωρήσαμε στὴ δευτεροτοίχια. Οἱ γονεῖς μας, ποὺ κρυφάκουγαν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν στὴ στροφή τῆς δεράντας. Τὸ φεγγάρι φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς Ζωῆς. Ὅσο κι' ἂν ἦμουν ἡλίθιος, δὲ μὴ ἦταν δύσκολο νὰ διαβάσω στὴ μορφή ἐκείνη ὅλο τὸν πόνο τῆς ἐπικειμένης σκαλιάς! Ἀναστένεκα καὶ συνέχισα:

— Τὸ ἀηδὸν κελαιδίει γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ταῖρι του... Ἀλλὰ ἐγώ, ποὺ εἶμαι μόνος, ποῖν νὰ εὐχαριστήσω;

Ἡ Ζωὴ κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια, ὅπως τὴν εἶχαν ὀρμηθεύσει νὰ κἀν. Καθίσαμε σ' ἕνα παγκάκι, ἀντίκρου στὸ ποτάμι. Στὸ βάθος, φάνταζε ἡ λευκὴ σιλουέττα μιάς ἐκκλησίας, λίγο πρὸ πέρα ὀρθωνόταν τὸ σπιτί τοῦ ἀρχοντα κόμη

Πῶς Παντρεύτηκα

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

Κουλντάρωφ, ὅπου ζούσε ὁ ἐπιστάτης Μπολνίτζιν, ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Ζωῆς. Πρὶν καλὰ καλὰ καθίσαμε, τὸ δλέμμα τῆς καρφώθηκε σ' αὐτὸ τὸ σπιτί... Ἐνοιῶσα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀπὸ ὀλκτο, ἐθέ μου, Θεέ μου!», εὐχήθηκα. Ἐδῶσε τὸν Παράδεισο τοῦς γονεῖς μου, ἀλλὰ... ἂς μείνουν πρῶτα μιά δδομάδα στὴν Κόλασι!...

— Ὅλη ἡ εὐτυχία μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιά γυναῖκα, συνέχισα. Νοῖσθα γι' αὐτὴν ἀνέκφραστα αἰσθήματα... λατρεία ἀνείπωτη!... Τὴν ἀγαπῶ, κι' ἂν αὐτὴ δὲ μ' ἀγαπᾷ, τότε, τὸ δίχως ἄλλο, εἶμαι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος, ἕνας νεκρός. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἰστε σεῖς. Μπορεῖτε νὰ μ' ἀγαπήσετε, Πῆτε μου; Μ' ἀγαπᾷτε;

— Naί, εἶπε ἐκείνη μὲ δσπρμένη πνοή. Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, ἐνοιῶσα — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω — κατὶ τὸ φορικό, σὰ νὰ μὴ ζερίζω τὸ σκυῶτι. Γιατί, θλέπετε, ἦμουν δέβαιος ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πῶς θὰ μὴ ἔλεγε ὅχι, ἀφοῦ ἀγαπούσε τόσο πολὺ ἕνα ἄλλον. Πόσο λογάριζα πᾶνω στὴν ἀρνησί τῆς! Καὶ νὰ ποῦ τώρα εἰπαίρει ἡ ὑπόθεσις ὀλότελα διαφορετικὴ τροπὴ ἀπ' ὅ,τι εἶχα ὑπολογίσει. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι, ἡ δόλια, νὰ ἐπαναστατήσῃ.

— Naί, ξανάπε, καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα.

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια! εἶπα, τρέμοντας σύγκομος. Εἶναι δυνατόν; Ζωή, ἀγαπητὴ μου Ζωή, μὴ μὲ πιστεύεις! Δὲ σ' ἀγαπῶ! Οὔτε καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς! Ὁλ' αὐτὰ εἶναι παραμυθία καὶ τίποτ' ἄλλο...

Σηκώθηκα μ' ἕνα πῆδημα καὶ ἀρχισα νὰ τρέχω γύρω ἀπ' τὸ παγκάκι.

— Δὲν πρέπει! Ὁλ' αὐτὰ εἶναι μιά κωμωδία! Μὰς παντρεύουν μὲ τὸ ζόρι, Ζωή, γιὰ λόγους οικονομικούς. Ποῦ εἶναι ὁ ἔρωτας, σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία; Κάλλιο νὰ δέσω στὸ λαϊμό μου μιά μολόπετρα, παρά νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! Καὶ στὸ κάτω-κάτω, τί! Ἀπὸ ποῦ τὸ πῆραν, αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Τί εἴμαστε γι' αὐτοὺς; Δουλοὶ; Σκυλιά; Νὰ μὴ παντρευτοῦμε! Ὁχι! Κι' ἂς σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους! Τὰ γουρουνία! Μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴν ἐκφρασί. Ἀρκετὰ, ὅμως, ὑποχωρήσαμε! Θὰ πᾶω ἀμέσως νὰ τοὺς πῶ, πῶς δὲ θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ, νὰ τί θὰ κάνω!

Ἡ Ζωή, ἔπαψε ἀπότομα νὰ κλαίῃ καί, μέσα σ' ἕνα λεπτό, τὰ μάτια τῆς στέγνωσαν.
— Θὰ πᾶω νὰ τοὺς τὸ πῶ! συνέχισα. Πῆς τους τὸ καὶ σὺ. Θὰ τοὺς πῆς, ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾷς, ἀλλὰ ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Μπολνίτζιν. Καὶ γὰ, θὰ πάρω τὸ μέρος του... Ἐέρω, πῶς τὸν ἀγαπᾷς τρελλά.

Ἡ Ζωὴ γέλασε ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἦρθε κοντὰ μου.

— Ἀλλωστε, καὶ σὺ ἀγαπᾷς μὴν ἄλλον, εἶπε τρίβοντας τὰ χέρια τῆς. Ἀγαπᾷς τὴν δεσποσύνη Ντελμπιέζ.

— Naί, εἶπα, τὴν δεσποσύνη Ντελμπιέζ. Βέβαια, δὲν εἶναι ὀρθόδοξη, δὲν εἶναι πλούσια, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῆς, γιὰ τὴς ἀρετὲς τῆς... Νὰ μὲ καταραστοῦν, ἂν θέλουν, νὰ μὲ ἀποκληρώσουν, ἀλλὰ θὰ τὴν παντρευτῶ. Τὴν ἀγαπῶ, ἴσως ἡλίτερο ἀπ' τὴν Ζωὴ μου. Δὲν μπορῶ νὰ ζῶω δίχως αὐτήν! Ἀν δὲν τὴν παντρευτῶ, δὲ θὰ τὴν θέλω πιά τὴ ζωὴ!... Πᾶω ἀμέσως... Ἐλα, πάμε μαζί, νὰ τὰ ποῦμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους συμφορολόγους... Ἐχάριστῶ, ἀγαπητὴ μου, πόσο μ' ἀνακούφισες!

Ἡ εὐτυχία εἶχε πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ μου. Εὐχαρίστησα τὴν Ζωή, ποῦ μὲ τὴν σειρά τῆς μ' εὐχαρίστησε κι' αὐτὴ. Καὶ οἱ δύο μαζί, ἀρχίσαμε νὰ φιλάμε ὁ ἕνας τὰ χέρια τοῦ ἄλλου... Τῆς φίλῶ τὰ χέρια, μὴ φιλάει τὸ κεφάλι, τὰ μαλλιά. Καὶ νομίζω, μάλιστα, ὅτι τὴν ἀγκάλιασα. Ἡ ἐξομολόγησις ἐκείνη τῆς ἀμοιβαίας ἀδιαφορίας, μὰς ἔκανε πρὸς εὐτυχισμένους ἀπὸ ὅποιον-δήποτε ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσι. Μιά καὶ δύο, λοιπόν, μὲ τὰ μάγουλα ῥοδοκόκκινα καὶ τὰ μάτια λαμπρὰ, γυρίζουμε στὸ σπιτί γιὰ νὰ ἀνακοινώσουμε τοὺς γονεῖς μας τὴν ἀπόφασί μας. Προχωρῶντας, δίνουμε κουράγιο ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

— Δὲν πᾶ νὰ φωνάξω, τῆς ἔλεγα, δὲν πᾶ νὰ μὰς δεῖρουν, ἀκόμα καὶ νὰ μὰς διώξουν. Ἐμεῖς, σ' ἀντιστάθμισμα, θὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

Μπαίνουμε. Οἱ γονεῖς μας στέκονται ἐκεῖ, στὴν πόρτα καὶ μὰς περιμένουν. Μὰς κυττᾶζουν, θλέπουν τὴν εὐτυχία σὰ μάτια μας καὶ γνέφουν στὸν ὑπὲρ. Φέρνει σαμπάνια. Ἐγώ, χειρονομῶ, διαμαρτυρομαι, σηκώνω τὰ χέρια, χτυπῶ τὰ πόδια... Ἡ Ζωὴ κλαίει, φωνάζει. Φασαρία, κακό, τὴ σαμπάνια τοὺς δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν πιοῦν.

Ἀλλὰ, μὰς πάντρεψαν...

Σήμερα, γιορτάζουμε τοὺς ἀργυροὺς γάμους μας. Ἐνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα συμβίωσις! Στὴν ἀρχὴ ἦταν φοβερό. Τὴν ἔβριζα, τὴν ἔδερνα. Ἀπὸ λύπη, ἀρχισα νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἀπὸ λύπη κάναμε παιδί... Ἐπειτα... τὰ πῆγαμε καλύτερα... συνθησάμε. Καί, τούτῃ τὴ στιγμῇ, ἡ Ζωὴ μου εἶναι ἐδῶ, ὀρθια, πῖσω μου, μὲ τὰ δύο τῆς χέρια στοὺς ὅμους μου, καὶ φιλάει τὸ φάλακρό μου κεφάλι...

★

Τὰ Ζωτάνεμένα σπιτία

ΣΑΣ ἔτυχε καμμιά φορὰ, νὰ περιγυρνᾷτε τὰ σπιτία ἐνὸς δρόμου; Τότε σίγουρα θὰ προσέξατε πῶς εἶναι σὰν ἄνθρωποι κι' αὐτὰ. Ἐχουνε δὲν παράθυρα σὰ μάτια, κι' ἡ πόρτα τοὺς εἶναι τὸ στόμα. Φοροῦνε καὶ καπέλλο, μάλιστα, κόκκινο, τὴ σκεπὴ τοὺς, καὶ ἡ καμινάδα εἶναι σὰν ἕνα σκερτσόζικο φτερό πᾶνω στὸ κόκκινο καπέλλο. Καὶ βᾶχετε ἀκούσει, δέβαια, τὴν παροιμία, ποῦ λέει, πῶς καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά;... Ἐ, λοιπόν, αὐτὰ εἶναι ἀλήθεια. Κ' ἀκούστε τί ἔγινε μιά μέρα:

Σ' ἕνα δρόμο, ἔπαιζαν μερικὰ παιδιὰ, ποῦ δὲν εἶχαν ποτέ τοὺς καταλάβει ὅτι τὰ σπιτία ἔχουν ζωὴ καὶ γεροντοὺς καὶ πονοῦνε καὶ πεθαίνουν καμμιά φορὰ καὶ κείνα. Γι' αὐτὸ δὲν τὰ λυπόντουσαν καθόλου. Μαδούσαν τοὺς τοῖχους, πετοῦσαν πέτρες στὰ τζάμια, δροντοῦσαν τὶς πόρτες καὶ τὰ μπουζούρια καὶ τὰ χτυποῦσαν μὲ τὴν μπάλα. Ἀδίκῃ φώναζε ἡ μαμά τοὺς, καρφὶ δὲν τοὺς καϊγόταν.

Ἰσπου μιά νύχτα, ποῦ ἦταν ἡσυχὰ στὰ κρεβάτια τοὺς τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ εἶχαν παίξει σὰν τρελλά ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἄλυπτα εἶχαν τυραννήσει τὰ σπιτία τῆς γειτονιάς, ζωντανέψαν ἐκεῖνα καὶ ἀρχισαν τὴ συζήτησι.

Ἐλαμπαν τὰ μάτια τοὺς ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ πῆγαινε καὶ ἐρχόταν τὸ φτερό στὸ καπέλλο τοὺς καθὼς κουνούσαν τὰ κεφάλια τοὺς ἀναγκατιμένους.

— Παρὰ λίγο νὰ μὴ βγάλῃ τὸ μάτι μὲ τὴν πέτρα τὸ παληόταϊδο, εἶπε ἕνα γέρικο σπιτί, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας ἀπὸ τὰ χρόνια νὰ σκύβῃ.

— Καὶ μένα μὴ χαλάσανε τὸ καπέλλο, καθὼς ἀνέδθηκαν πᾶνω στὰ κεραμίδια μου, παραπονέθηκε μιά νεόκτιστη μονοκατοικία.

— Τὰ πλευρά μου πονοῦν ἀπ' τὴς κλωτσιᾶς, ἔκλαιγε ἕνα μικρὸ χαμηλὸ σπιτάκι.

— Καὶ τί κάθεστε μὲ σταυρωμένα χέρια, λέει τότε τὸ πρὸ ψηλὸ σπιτί ποῦ ἦταν ὁ ἀρχηγός του. Πρέπει νὰ τιμωρήσουμε αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ δὲν ἀκούουν τὴς μανάδες τοὺς.

Ἀποφάσισαν, λοιπόν, τὰ σπιτία νὰ φύγουν καὶ ν' ἀφήσουν ἐκείνη τὴν γειτονιά. Χώσανε τὰ καπέλλα τοὺς ὡς τ' αὐτιά γιὰ νὰ μὴ κρύνουν καὶ ἐκινήσανε μέσα στὴ νύχτα. Ἀν τὰ βλεπτες θάλεγε πῶς ἦταν γίγαντες, ποῦ γυρνοῦσαν ἀπὸ τὴν πολιτεία στὸν τόπο τοὺς, καθὼς, μάλιστα, ἦταν ἔτσι θυμωμένα. Τὰ παιδιὰ δὲν κατάλαβαν τίποτε καὶ δὲν ἄκουσαν λέξι ἀπὸ αὐτὴν τὴν κουβέντα.

Μὰ, ἔτσι, ὅπως ἦταν ξαπλωμένα στὰ κρεβάτια τοὺς ἀρχισαν σὲ λίγο νὰ κρύνουν. Τραβούσαν τὴν κουβέρτα νὰ κουκουλωθοῦν, μὰ ὁ ἀέρας ποῦ φυσούσε, δούζε γύρω τοὺς. Τὰ ρούχα τοὺς, ποῦ τὰ εἶχαν διπλώσει, ποῦ τὰ εἶχαν ἀπλωμένα πᾶνω στὴν καρέκλα κοντὰ τοὺς, τὰ πῆρε ὁ ἀέρας καὶ ἀρχισαν νὰ πετᾶνε σὰν πουλιὰ. Ἀνοίγουν τὰ παιδιὰ τὰ μάτια τοὺς καὶ τί νὰ δοῦν; Ἀπὸ πᾶνω τοὺς ἦταν τ' ἀστρα καὶ τὰ σύννεφα. Τὰ σπιτία εἶχαν φύγει. Στὴν ἀρχὴ τοὺς φάνηκε παράξενο κι' ὁμορφο τὸ θέαμα αὐτό. Μὰ σὲ λίγο εἶδαν τὰ σύννεφα νὰ πικνύνουν καὶ κατάλα-

βαν πῶς θὰ ἀρχίζε ἡ βροχή. Τώρα πῶς νὰ προφυλαχτοῦν; Κι' ἀρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τί ἀγάπη πρέπει νὰ ἔχη στὸ σπιτί του κανεὶς.

Μανούλα, φώναξαν, ποῦ εἶναι τὸ ζεστό μας σπιτάκι; Τὰ σπιτία τὰ ἀκούγαν ἀπὸ μακριὰ, ποῦ εἶχαν σταθῇ. Δὲν ἤθελαν νὰ τὰ ἀφήσουν νὰ κρύνουν καὶ νὰ δραχοῦν. Γι' αὐτό, ὅταν τὰ παιδιὰ κατάλαβαν τί εἶχε γίνῃ καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ προσέχουν τὰ σπιτία τοὺς ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, μὲ χαρὰ ἦρθαν τὰ σπιτία πάλι στὴν γειτονιά τοὺς. Πῆραν τὰ παιδιὰ στὴ ζεστή τοὺς ἀγκαλιά. κι' ἡσυχᾶ πιά ἀποκοιμήθηκαν ὅλοι.

Τ' ἄλλο πρωί, καθὼς εἶχε δρέξει τὴ νύχτα καὶ ἦταν ὅλα πλυμένα καὶ ἐλαμπαν στὸν ἥλιο, σὲ κείνη τὴν γειτονιά ἦταν σὰ νὰ εἶχανε γιορτῇ. Τὰ σπιτία γελοῦσαν καὶ τὰ μάτια τοὺς ἀνοίγόλειναν ἀπ' τὴν χαρὰ, τὰ κεραμίδια ἦταν κατακόκκινα, ἀκόμη καὶ κείνο τὸ γέρικο ποῦ ἔγερνε, εἶχε βάλει τὰ δυνατὰ τοῦ νὰ σταθῇ πρὸ ἴσιο. Καὶ τὰ παιδιὰ, δλεπόντᾶς τα, κατάλαβαν γιὰ πρώτη φορὰ, πῶς τὰ σπιτία εἶναι σὰν γιγαντεῖοι ἄνθρωποι καὶ πρέπει νὰ τὰ ἀγαποῦμε ὅπως μὰς ἀγαποῦν.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

50Ν Τρέχει ἀμέσως τὸ πουλὶ στὸ Λόγο καὶ τοῦ λέει: «Εἴμαι τὸ Τραγοῦδι, καὶ σ' ἀγαπᾶ πολὺ ἐπειδὴ μοῦ δίνεις φαγάκι. Ἀνέβα, λοιπόν, στὴν πλάτη μου, νὰ πάμε νὰ σώσουμε τὰ παιδάκια σου, ποῦ τὰ πῆρε ὁ Μάγος».

ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΕΝΑ στὸ φράχτη, τὰ ἄλλα παιδιὰ περίμεναν τ' ἀδερφάκια τοὺς μὲ λαχτάρᾳ. Ὁ ἀδερφάκι τοὺς μὲ λαχτάρᾳ, ἔδωσαν τὰ εἶδαν νὰ ἐρχωντῆναι, ἔδωσαν τὰ μαντήλια τοὺς καὶ τὰ καλῶσαν. «Γεια σας!», φώναξαν κι' ἐκεῖνα, καθὼς ἔφταναν.

Ο ΚΑΛΟΣ Λόγος δὲ θυμωσε ποτέ του. Ὅταν, ὅμως, εἶδε τὸ Μάγο μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ καὶ τὸν γνώρισε κάτω ἀπ' τὸν τοσμπέρι του, θυμωσε τόσο πολὺ καὶ τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ, ποῦ τὸν ἔριξε κάτω ἀναίσθητο.

ΤΡΕΧΕΙ τότε κι' ἡ κυρὰ Λέξη κι' ἀγκαλιάζει τὰ παιδιὰ τῆς: «Ἀχ, τί πάθατε, παιδάκια μου! Ποῦ εἶναι ἐκεῖνο τὸ καλὸ πουλὶ νὰ τὸ εὐχαριστήσω;». «Νάμαι!», φώναξε ἀπ' τὴν γωνία τοῦ τοῦ πουλὶ: «Δὲν ξαναφεύγω πιά δῆμα!».

Τραγουδῶ μετ' ἡμανούλα

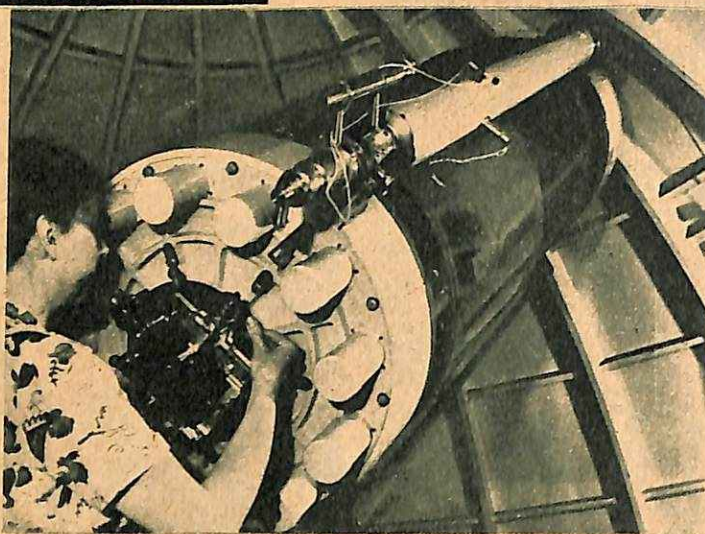
ΤΟ ΠΑΛΗΚΑΡΙ

Μάνα, δόσμου τὴν εὐχή σου γιὰ νὰ δῶ στὸν πόλεμο. Νὰ σκοτώσω ἕνα θηρίο ἄγριο καὶ χοντρόταμο.

Γυιέ μου, γυιέ μου, συλλογίσου, μὴν εἶσαι παράλογο. Πῶς θὰ πιάσῃς τὸ σπαθὶ (σου); Πῶς θὰ φτάσῃς τ' ἄλογον;

Μάνα, θάρρῃ τὸ θηρίο μέσ' τὸ παλατάκι σου! Γυιέ μου, γυιέ μου, κάνει (κρῖ), μπὲς στὸ κρεβάτάκι σου.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ
ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Οι Βρετανοί αστρονόμοι θα αποκτήσουν, έφετος, ένα συγχρονισμένο οπτικό όργανο, που θα τους επιτρέψει να συναγωνισθούν τους Αμερικανούς συναδέλφους των, στην έρευνα των άπυκτων περιοχών του Σύμπαντος. Μετά τον πόλεμο, η Αμερική είχε σχεδόν το μονοπώλιο των ισχυρών τηλεσκοπίων, που αποτελούν την απαραίτητη προϋπόθεση κάθε σοβαρής αστρονομικής έρευνας. Τα άστεροσκοπεία του όρους Ούιλλσον και του Πάλομαρ, με τα τηλεσκόπια των 2,50 και 5 μέτρων, συνεκέντρωσαν τους εξέχοντες αστρονόμους όλου του κόσμου, χάρις στον πλούτο του επιστημονικού τους εξοπλισμού. Η κατάσταση αυτή, όμως, θα αλλάξει, όταν τεθεί σε λειτουργία το νέο τηλεσκόπιο του Έδινμπουργκ, ένα από τα τελειότερα οπτικά όργανα που έχουν κατασκευασθεί τα τελευταία χρόνια. Το τηλεσκόπιο αυτό έχει διάμετρο ενός μέτρου περίπου, η οπτική του τελειότητα, όμως, του επιτρέπει να συναγωνισθεί τους αμερικανικούς γίγαντες των 2,50 και 5 μέτρων. Χάρης στην προσθήκη ενός λεπτού συμπληρωματικού φακού, που εφεύρε ο Γερμανός οπτικός Σμιθ, το νέο τηλεσκόπιο θα μπορεί να φωτογραφίζει συγχρόνως μεγάλη έκταση του ούρανού θόλου, ενώ το τεράστιο τηλεσκόπιο του Πάλομαρ, για να φωτογραφήσει μίαν έκταση του ούρανού σαν τη φαινομενική διάμετρο της Σελήνης, χρειάζεται οχτώ ανέφελες νύχτες.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Τα ΕΥΡΑΦΙΑ

Χάλκινα ευράφια ηλικίας 3.000 περίπου ετών ανακαλύφθηκαν σε πρόσφατες ανασκαφές κοντά στη Βιέννη. Η εξέτασή τους απέδειξε, ότι τα ευράφια αυτά, ήταν ήσαν καινούργια, ήσαν εξίσου καλά με τα καλύτερα σημερινά.

Το άτομο έχει την ιδιότητα να «κουράζεται» και, κατόπιν, να ανακάμπτει τις ιδιότητές του, όταν ξεκουραστεί λίγο καιρό. Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να έχει κανένας δυο ευράφια και να τα εναλλάσσει.

Από το πρώτο ξύρισμά του ως το τελευταίο, ένας άνθρωπος που ζή 65 χρόνια, ξυρίζει συνολικά

κά 1.000 περίπου τετραγωνικά μέτρα.

Τα πρώτα αγγλικά ευράφια είχαν το σχήμα φύλλου σφενδάμου.

Μπορεί να κατασκευαστεί ένα ευράφι που να μένει αιώνιας κομμένο, χωρίς να χρειάζεται ακόνισμα. Η κατασκευή του, όμως, θα стоίχιζε 50 δολάρια.

Ένας Αμερικανός κατασκεύασε ένα ευράφι που του στοίχισε 500 δολάρια. Η άκμή του ευράφιού αυτού είναι από στερεοποιημένη σκόνη διαμαντιών και μένει κοφτερή αιώνιας.

ΘΑ ΧΙΝΕΤΕ ΒΟΛΥΤΕΡΟΙ

* Οι μύς των εντόμων είναι μέσα στο σκελετό, αντίθετα με τον άνθρωπο, στον οποίον περιβάλλουν το σκελετό.

* Οι θηριοδασοί συμφωνούν ότι τα θηλυκά ζώα δαμάζονται και γυμνάζονται εύκολα παρά τα αρσενικά.

* Η επιστήμη γνωρίζει 750.000 διάφορα είδη εντόμων. Τα έντομα κατατρώγουν το ένα δέκατο της παραγωγής τροφίμων κάθε χρόνο.

* Το πιο βραχύβιο ζώο από τα θηλαστικά είναι ο ποντικός: ζή κατά μέσον όρον δύο ως τρία χρόνια. Η χελώνα, που είναι έρπετο, ζή 150 χρόνια και περισσότερο.

* Οι σταγόνες της βροχής κάνουν καμιά φορά μίαν ολόκληρη ώρα για να φθάσουν στη γή.

* Στον ύπνο τους οι άνδρες είναι γενικά πιο ανήσυχτοι παρά οι γυναίκες.

* Στη Γερμανία ένα άτομο στα έπττα μαζεύει γραμματόσημα. Στην Αγγλία ένα στα 13 και στις Ην. Πολιτείες ένα στα 50.

* Ποιο δίδυμο είναι πρωτότοκο; Εκείνο που γεννιέται πρώτο ή δεύτερο; Ο αρχαίος έβραϊκός νόμος έλεγε το πρώτο, ο λατινικός νόμος έλεγε το δεύτερο με το επιχείρημα ότι αυτό έπρεπε να είχε συλληφθεί πρώτο. Ο σύγχρονος νόμος αναγνωρίζει ως πρωτότοκο το πρώτο.

* Ο σπουργίτης έχει διπλάσιους σπονδύλους στο λαιμό του από τους έχει η καμήλοπαρδαλις με τον τεράστιο λαιμό.

* Αρσενικοί και θηλυκοί ελέφαντες αποκτούν συχνά μεταξύ τους σύνδεσμο που διαρκεί ισάδια. Όταν χωρίζονται, αρνούνται να λάβουν τροφή και δείχνουν θαδιά μελαγχολία.

* Μία μεταξωτή γυναικεία κάλσα περιέχει μετάξι, που το συνολικό μήκος του, σε ήμα, είναι 80 χιλιόμετρα.

* Το αλάτι της Νεκράς Θαλάσσης, στην Παλαιστίνη, που η αξία του είχε υπολογισθεί προπολεμικά σε 250.000.000.000 λίρες, είναι αρκετό για να εφοδιάζει ολόκληρο τον κόσμο επί χίλια χρόνια.

* Μολονότι ο λαιμός της καμήλοπαρδαλεως είναι ο πιο μακρύς που υπάρχει κι' ο λαιμός του τυφλοπόντικα ο πιο κοντός, κι' οι δυο έχουν τον ίδιο αριθμό σπονδύλων.

* Από τους 13.000.000 Νέγρους της Αμερικής μόνον 1.000.000 δεν έχουν κάποιο λευκό πρόγονο. Αυτοί είναι οι καθαράίμοι Νέγροι.

* Ως τον 17ον αιώνα δλοι στη Γαλλία έτρωγαν με τα χέρια. Ακόμα και στην Αύλη του Λουδοβίκου 14ου τα πηρούνια ήσαν άγνωστα.

* Μερικά λουλούδια δεν έχουν την ίδια μυρωδιά όλες τις ώρες της ημέρας. Έτσι τα όρχεοειδή μυρίζουν σαν ήλιοτρόπια το πρωί, σαν γαρύφαλλα το μεσημέρι και σαν μενέξεδες το βράδυ.

* Τα ώριμα πορτοκάλια της νήσου Τρινιδαδ είναι πράσινα, αλλά δεν εξαγονται επειδή το χρώμα τους, τα κάνει να φαίνονται άγουρα και δεν πουλιούνται.

* Οι άκτες της Νορβηγίας, αν υπολογισθούν όλοι οι έλιγμοί που κάνουν τα φιδιά, έχουν συνολικό μήκος 20.000 χιλιομέτρων, ίσο με τη μισή περιφέρεια της Γής.

Το τραγούδι

εις αγάπης

(Η ώρα είναι προχωρημένη. Μέσα στη φτωχή καμαρούλα της, η Νίκη, μια καινούργια συνοικιακή μοδίστρα, δουλεύει ακόμα. Η βελόνα της τρέχει άπάνω στο ύφασμα και το μυαλό της στα περασμένα. Δίπλα της, το μικρό της ραδιόφωνο τη συντροφεύει με τα τραγούδια ενός ελαφρού «πότ πουρί», που δίνει ο Σταθμός της Αθήνας).

Ο Σταθμός: «Αχ, αυτός ο άτιμος! Ήθελε μαχαίρωμα!...»

Νίκη (συλλογίζεται): Μαχαίρωμα μόνο; Κάτι χειρότερο!

Ο Σταθμός: «Ένα βράδυ πούδρεχε... πούδρεχε μονότονα...»

Νίκη: «Αλήθεια, πώς έδρεχε εκείνο το βράδυ!... Το βράδυ που έφυγε...»

Ο Σταθμός: Σπιτάκι μου παληό, αγάπη-μένο...

Νίκη: Το σπιτάκι μας, Σταύρο; Πώς μ' έπεισε να το πουλήσουμε! «Και μεις που θα πάμε» σε ρωτούσα.

Ο Σταθμός: Θα σε πάρω να φύγουμε, σ' άλλη γή σ' άλλα μέρη...

Νίκη: Ήταν εκείνη η αίτησις για την Αυστραλία. Αλήθεια; τί ν' άπόγινε, έσανε;

Ο Σταθμός: Τ' αγόρι θέλει προίκα για να παντρευτεί...

Νίκη: Σά να μη μου τάλεγε ο καημένος ο Νίκης; Είναι τεμπέλης! Είναι ρέμπε-πατέρας: «Βρέ, έβαλε στο δρόμο».

Νίκη: Βρέ; θα σ' αφήσει στο δρόμο;

Ο Σταθμός: Ψεύτικα, δέγκαν τα δσα ώ-νειρευτήκα...

Νίκη: Τι τα θυμάμαι, όμως, τώρα αυτά; Δέ θυμάμαι!... Τυχρά είναι όλα στη ζωή μας. Κι' εσύ...

Ο Σταθμός: Λησμώνησα το χρώμα των ματιών σου...

Νίκη: Έχεις, όμως, ωραία μάτια. Κι' εκείνο το παιδικό χαρούμενο γέλιο που έκρυβε τό-σο πένεμα!

Ο Σταθμός: Αγάπη και λουλούδια, ζωή και φέματα!

Νίκη: Ναι, ζωή παραμυθένια, που βάσταξε μόνο λίγες θεομάνες.

Ο Σταθμός: Κι' όμως... κι' όμως... κάτι μέσα μου έχει μείνει...

Νίκη: Πίκρα... τί άλλο! Για τα χαμένα μου ωραία όνειρα...

Ο Σταθμός: Σ' ευχαριστώ, ήσουν καλή, ευχαριστώ, για τις στιγμές τις λίγες, που-ς ευχαριστώ...

Νίκη: Αλήθεια... ζήσαμε κι' ετυχισμένες στιγμές οι δυο μας... Μα τόσο λίγες! Ύστερα...

Ο Σταθμός: Τό χαρτί... το πιοτό... τα ξε-ήρθαν τα νύερα... τα μέρα ήρθε και η Αύλη. Εκείνη νύχτια... Και μιά μέρα μου τον πήρε...

Ο Σταθμός: Αντίο... Ήρθε η στιγμή να χωριστούμε...

Νίκη: Όχι, Σταύρο... Μη φεύγεις... Μη μ' αφήνεις στον κόσμο... Σ' αγαπώ πάντα, αφήνεις έρημη στον κόσμο τη ζωή μας...

Ο Σταθμός: Έλα να ξαναρχίσουμε τη ζωή μας...

Ο Σταθμός: Βρήκα τα μάτια που ώνει-ρεύτηκα... Λάθος, Σταύρο... λάθος, αγάπη μου...

Νίκη: Λάθος, γιατί ποτέ μιά τέτοια γυναίκα... Κι' εγώ δεν άνειρευτήκα ποτέ μιά τέτοια γυναίκα...

Ο Σταθμός: Ας ξαναπαύουμε λοιπόν μ' αδιαφορία...

Νίκη: Όστόσο, έφυγε... Κι' ούτε ξαναρώτη-σε ποτέ για μένα... Κι' έχουν περάσει δυο όλό-κληρα χρόνια...

Ο Σταθμός: Συγγνώμη σου ζητώ, συχ-ώς...

ρεσέ με... Μετάνιωσα πικρά τ' όμολογώ...

Νίκη: «Ας ήσαν να τόχη μετανιώσεις... Και να με θυμάται καμιά φορά με νοσταλγία. Και γιατί όχι, επί τέλους; Του φέρθηκα πάντα τόσο τίμια... Δεν τού τάδωσα όλα χωρίς αντίλλαγμα;»

Ο Σταθμός: Μοναξιά... είσαι ή πιο σκληρή παρέα...

Νίκη: Μπά, δέ βαρύνεσαι... Συνηθίζει κανείς σε όλα... Κι' ούτε είναι ή πιο σκληρή παρέα, ή μοναξιά! Γνώρισα κι' άλλες χειρότερες στη ζωή μου...

Ο Σταθμός: Κάνε λιγάκι ύπομονή, κάτι καινούργιο θα φανή...

Νίκη: «Α μπα μπα, να μου λείπει! Για να-χουμε πάλι τα ίδια!... Ψευτιά... λόγια...»

Ο Σταθμός: Φτώχεια, που τις καρδιές ματώνει...

Νίκη: «Ίσως νάφταιξε κι' ή φτώχεια μας, λίγο. Κι' όταν χάθηκαν και τα λεφτά του σπι-τιού, νευρίσσα είναι αλήθεια, τού γρίνιαξα, τόν άποπρη. Τότε παρουσιάστηκε ή άλλη».

Ο Σταθμός: Σ' αγάπησα πολύ - πολύ, μά την αλήθεια...

Νίκη: Κι' όμως, αν πώ πώς δέ μ' αγάπησε, θα πώ ψέματα.

Ο Σταθμός: Κι' αν βγούν, αλήθεια, όσα νομίζεις παραμυθία...

Νίκη: Κι' αυτό τού το είπα, όταν χωρίζαμε: «Δέ θα σε ξεχάσω ποτέ, Σταύρο, Κι' αν καμιά φορά καταλάβεις πώς μετάνιωσες, χτύπησε την πόρτα μου πάλι...»

(Εκείνη τη στιγμή, ακούγεται το κρουδούνι της εξόπορτας. Η Νίκη πετιέται εφρασιαμένη. Ποιος να είναι, τέτοια ώρα;).

Νίκη (ανοίγοντας την πόρτα διακρίνει μέσα στο σκοτάδι έναν άντρα): Ποιόν θέλετε, παρα-καλώ;

Σταύρος: Καλησπέρα, Νίκη...

Νίκη: Έσύ! Νίκη, Νίκη. Γιατί τρώμαξες;

Σταύρος: Δεν τρώμαξα... Τί... θέλεις;

Νίκη: Μην άνησυχής, δέν είναι τίποτα.

Σταύρος: Μην άνησυχής, δέν είναι τίποτα.

Νίκη: Μόνο, να έπειδη φεύγω για την Αυστραλία, ή-θα να σ' άποχαιρέτησω.

Νίκη: Ευχαριστώ, που με θυμήθηκες. Πέρα-σε μέσα αν θέλεις...

Σταύρος: Όχι. Δέν είναι ώρα κατάλληλη για να μω στο σπίτι σου. Θέλω μόνο να σου πω κάτι...

Νίκη: Εκείνη ή γυναίκα, ξέρεις, δέν ήταν τίποτε για μένα. Μόνο έσένα αγάπησα στη ζωή μου...

Νίκη: Σε πιστεύω, Σταύρο. Και είναι πα-ράξενο που ήρθες να μου το πής άποψε. Γιατί ά-πόψε, τελείως άνεξηγητα, σά να σε περίμενε ή ψυχή μου. Πές μου, όμως, Σταύρο: Εκείνη ή αι-τησις για την Αυστραλία, δέν ήταν για τούς δυο μας;

Σταύρος: Ναι.

Νίκη: Και ή έγκριστις ήρθε μόνο για σένα;

Σταύρος: Όχι... Για τούς δυο μας.

Νίκη: Τότε, γιατί φεύγεις μόνος; Δέ με θέ-λεις μαζί σου;

(Ο Σταύρος διστάζει μιά στιγμή. Έπειτα, ή ένα συγκρατημένο λυγμό, άνοίγει θάλασσα την άγκαλιά του, σφίγγει τη Νίκη στο στήθος του).

Σταύρος: «Αν σε θέλω!...»

Ο Σταθμός: Θα σ' αγαπώ δίχως άρχή και χωρίς τέλος...

ΑΥΛΑΙΑ

GIANNA BEPA

Το Ραβαδάκι

Αγαπητές φίλες,

Σήμερα θ' αφιερώσουμε δη-μας τη στήλη στη συμπαθητι-κή, και τόσο γνώριμη άγωνία της μάνας, που πρώτη φορά αντιμετώπιζει το πρόβλημα, όχι πιά της δικής της καρδιάς, παρά της καρδιάς της κορού-λας της. Αφορμή μας δίνει το γράμμα της "Αννας Σ...", άπ-τό Μαρούσι. Σας παρουσιάζω ένα απόσπασμά του: «Έπεσε ο ούρανός και με πλάκωσε: Ήρες το κυτταίσα και διάβα-ξα και ξαναδιάβαξα το περι-χόμενό του. Στη Μάρη μου τή-γραφαν αυτά: Τόν άπαίσιο, που τόχει γράψει! Τι να κάμω τώ-ρα; Έχω την αίσθησι πώς δου-λιάζω και σάς παρακαλώ να μου ρίξετε ένα σασίδιο. Χάλασε ο κόσμος, αγάπητή μου Κορίνα. Ένα κορίτσι δεκαεσσάρων χρονών νάχη κιόλας κρυμένο ένα γράμμα έρωτικό; Μούρχε-ται να την πιάσω άπ' τις κο-ταίδες, που τώρα τελευταία φαγώθηκε να τις κόψη. Να της δείξω εγώ! Μη κόψη, άν την πληγώσω, άν την τρομάξω άπό-τονα στο πρώτο της ζήτημα; Θέλω τη συμβουλή σας!...»

Αγαπητή μου κυρία, δέν ξε-ρώ την ηλικία σας, μά για να-χετε κόρη δεκαεσσάρων χρο-νών, δέν μπορεί να έρσκεισθε πολύ μακριά άπ' τα νιάτα. Γιατί τα ξεχνάτε; Γιατί σας τρομάζει ένα φαινόμενο τόσο φυσικό; Μήπως σας τρομάξαν τάλλα σημάδια που ασφαλώς θα σας έχουν είδοποιήσει πώς ή κορούλα σας, λίγο - λίγο, περνά άπ' την παιδική ηλικία στην ήδη; Και, μη διασπτήε, παρακαλώ, με θυμάστε. Δέ σας συμβούλευα να θεωρήσετε άναπότρεπτο τα ραδάσάκι και να σταυρώσετε τα χέρια σας. Θέλω μόνο να κάμω μαζί σας τη διαπίστωση, πώς δέ χά-λασε ο κόσμος:

Μη δώσετε τόσο μεγάλη ση-μασία, στο γεγονός, αν ο Ρω-μαϊσός της κόρης σας, είναι συνο-μηλικός της ή και μεγαλύτερος ένα δυο χρόνια. Πάρτε το αϊ-σθημά τους σαν ένα παιχίδι, που θα το παρακολουθήσετε, με τ' άγρυπνο μάτι σας, όπως όλα τ' άλλα παιχνίδια της κό-ρης σας. Έτοιμη να την πιά-σετε άπό το χέρι, αν κάνει πώς πέφτει. Το πιθανώτερο είναι να σόηση το «αίσθημα» προτού γίν-ει συνείδησις ή ν' αλλάξει κα-τεύθυνσι, που σημαίνει το ίδιο.

Αν όμως, ο νέος, που γράφει στην κόρη σας, είναι πολύ με-γαλύτερος, ή περίπτωσις άλ-λάζει: Εκεί, πρέπει να προσέ-ξετε την εκμετάλλευσιν ενός ά-συνειδήτου, ίσως. Μιλήστε τότε στη Μάρη: Άπλά, φιλικά, λι-γώτερο σά μητέρα και περισ-σότερο σά φίλη. Γνωρίστε της λίγο - λίγο τη ζωή με τη συνε-σι και τη στοργή σας. Αν ά-ποκτήσετε την εμπιστοσύνη της, δέ φοβάστε πιά. Προσέχ, ή-μως, μη φερθήτε σκληρά, μην την άγριέψετε. Αν σας δή σαν έχθρά, δέ σας έγγωμαι. Το επρώτο αίσθημα λαχταρά τη θυσία, σά στέφανο δόξα. Στα-θήτε κοντά στην κορούλα σας, άσπου να καταλάβη τί είναι ζωή και σας ξαναδώ, μην τα ξεχνάτε τα χρόνια της πρώτης σας νιότης.

Με αγάπη
ΚΟΡΙΝΝΑ

Η Ελληνική Μόδα

ΠΟΛΥ κομψή και χαριτωμένη εμπνευσις, γι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, εἶναι τὰ ἀνοικτὰ ρόμπ μαντό, τὰ φορέματα, δηλαδὴ, ποὺ μποροῦν θαυμάσια ν' ἀντικαταστήσουν τὴ ζακετούλα, ἢ τὸ ἐλαφρὸ παλτό, ἐπάνω ἀπὸ ἓνα ντεκολτέ φορεματάκι. Τὰ φορέματα αὐτὰ, μποροῦν νὰ γίνουν τόσο πρωινά, ὅσο καὶ ἀπογευματινά, καὶ ταιριάζουν σὲ κάθε εἶδους ὕφασμα, ἀπὸ τὴ λεπτὴ γκάζ, μὲ τὴ μεγαλύτερη διαφάνεια, ἕως τὴν τουάλ, καὶ ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ ἕως τὸ ἐδεργκλάς καὶ τὸ λεπτὸ μάλλινο. Κάποτε, μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι πρὸς τὸ τέλος τῆς καὶ δύσκολα ἀποφασίζει κανεὶς νὰ ράψῃ καινούργια ὕφασματα, τὰ ρόμπ μαντό αὐτὰ, μποροῦν νὰ γίνουν, ἀπὸ τὴ μεταποίησι κάποιου σχετικῶς ἀμπλ φορέματος, ποὺ θὰ τοῦ προσθέσετε, τὴν μπάντα τοῦ γαρνιρίσματος. Αὕτῃ ἡ μπάντα, μπορεῖ νὰ προσθέσῃ πραγματικὰ, πολὺ σὶς στὸ σύνολον τοῦ ρόμπ μαντό, ἀρκεῖ νὰ εἶναι σὲ κάποιον σκουρότερο τόνο ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ ταιριάζῃ, σὲ χρῶμα καὶ σὲ ὕφασμα, μὲ τὸ ἐσωτερικὸ φουρδ-φορεματάκι. Καὶ τὰ δύο σημερινὰ μοντέλα μας, εἶναι στὸν τύπον αὐτῶν τῶν ντὲ πιὲς ρόμπ μαντό, τὸ ἓνα ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο πτὶ καρρῶ, τὸ ἄλλο, ἀπὸ ριγιέ τουάλ, μὲ ἐσωτερικὸ μπαῖν ντὲ σολέιγ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἢ σὲ ἄλλο τόνο. Κατὰ γενικὸ κανόνα τὰ ἐσωτερικὰ αὐτὰ φορεματάκια φουρῶ, πρέπει νὰ εἶναι σὲ ἴσια γραμμὴ, μὲ μπρετέλλες συνήθως, ἢ μὲ στρογγυλὸ τὸ ἀνοιγμά τοῦ ντεκολτέ καὶ νὰ φορεθοῦν γαρνιρισμένα μὲ κουμπιά, μὲ τσεπούλες ἢ μὲ κλίπ, ἀναλόγως τῆς ὥρας γιὰ τὴν ὁποία προορίζονται

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

Τὸ μοντέλον αὐτὸ συγκεντρώνει τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἐπεκράτησαν τὸ καλοκαίρι. Φθινὰ ὕφασματα μὲ ἐξαιρετικὸ ἐφέ, συνδυασμὸς διαφόρων φορεμάτων κλπ. Τί θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ φθινόπωρο; Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μήνας τῶν μεγάλων ἐρωτηματικῶν.

MONTELLA Jean Dessès

Τὰ βολάν πλισέ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φετινῆς συλλογῆς τοῦ Ντεσσέ. Στὶς φαρδεῖες φούστες δίνουν ἀκόμη μεγαλύτερο φάρδος καὶ πλοῦτο. Ἡ γραμμὴ τους πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι ὀριζόντια, ἀλλὰ φεύγει σὲ τρίγωνο, ποὺ δίνουν τὴν ἐκίνησι τῆς φυγῆς στὴ σιλουέττα. Σὲ διαφορετικὴ διαρρυθμίσι, τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ θὰ τὰ βροῦμε στὰ δύο αὐτὰ μοντέλα τοῦ, ποὺ δημοσιεύουμε γιὰ σᾶς.

Τὸ ἓνα σὲ ἐμπριμέ, ἔχει ὅλη τὴ φούστα γαρνιρισμένη μὲ πικνὰ βολάν, ποὺ κρουαζάρουν στὸ πλάι, γιὰ νὰ καταλήξουν μπρὸς καὶ πίσω σὲ τριγωνικὴ γραμμὴ.

Τὸ ἄλλο, φόρεμα χοροῦ ἀπὸ δαντέλλα, ἔχει στὴ φούστα τοῦ, ποὺ εἶναι ὅλη πλισέ, τριγωνικὰ φύλλα ἐκκολλημένα, σὰν πέταλα λουλουδιοῦ.

Τὰ ἀξεσουάρ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ἀνανεώσουν τὸ ντύσιμό μας, δίνοντας τὴν τελικὴ νότα. Τὸ μαντήλι αὐτὸ εἶναι τοῦ φημισμένου οἴκου Ρουτιέ. Ἡ τσάντα καὶ τὰ γάντια τοῦ Ἀνρὶ ἂ λὰ Πανσέ.

Γνωριμία με Νύχτας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΩΚ. ΚΩΝΣΤΑ

ΤΗΝ πρωτογνώρισε μέσα στο μπάρ, όπου έπινε τακτικά κά-
θε βράδυ ένα-δυο ούζα με την πα-
ρέα του, πριν πάει για φαγητό.
Την είδε να μπαίνει χωρίς θάρ-
ρος, σαν πρωτόγαλτη. "Αν και
ήταν άπειρη, πολύ άπειρη,
ήταν, έδειχνε, ως τόσο, ότι δεν
ήταν καμμία του δρόμου. Κρα-
τούσε σίγουρα από σόι, από ρά-
τσα. Γύρισε και τον κύτταξε για
λίγο με τα μεγάλα καστανά της
μάτια — δυο μάτια, που λες και
ζητιάνευαν λίγη συμπόνια, λίγη
αγάπη — και ύστερα αποτραβή-
χτηκε και κάθισε μόνη, ολομόνα-
χη σε μία γωνιά. Δεν ήταν προ-
κλητική. Δεν ήταν της προσκο-
λήσεως. Και αν το ωραίο και λι-
γερό κορίτσι κοινοίταν με χάρ-
ι εδώ κι' εκεί, έδειχνε, όμως, ο-
τι οι κινήσεις αυτές δεν ήταν
ψεύτικες, δεν ήταν δασκαλεμένες.
"Ο Άνδρας γύρισε και την
κύτταξε καθώς ήταν συμμαζεμέ-
νη, ήσυχη και αδιάφορη, στη γω-
νιά της και ύστερα ρώτησε το
Μιχάλη, τον μπάρμαν:

— Πού βρέθηκε εδώ; Είναι κα-
νέας;
— Μπα! Είναι δυο-τρεις ήμέ-
ρες τώρα, που τραβιέται εδώ και
στα πλαινά μαγαζιά. Μια και δεν
ένοχλει κανένα, την αφήνουν...

— Είσαι βέβαιος, πως δεν την
έχει κανένας;
— Μα ποιος να την έχει, έτσι
άπειρη, έτσι παραπεταμένη,
έτσι δρώμικη. Μάλλον έρχεται με
την ελπίδα να κολλήσει κάπου...

Η ΚΥΡΙΑ Μαρία, που φρόντιζε
από χρόνια και χρόνια τώρα
το νοικοκυριό του, ήταν μαθημέ-
νη από κάτι τέτοιες απρόοπτες
νυκτερινές «επισκέψεις», που κου-
δαλούσε μαζί του. Και δε θυμέ-
νε. Δεν τον παρεξηγούσε. Τα μέ-
σα δεν του έλειπαν, υποχρεώσεις
δεν είχε... Και αν έφερνε ποτέ-
ποτε καμμία γυναίκα μαζί του δι-
καίωμα του ήταν. "Ακούει και ο
κύριος Μαρία. Την περιποιόνταν.
Την είχαν συμμαζεψει από τους
δρόμους, από την πείνα, από την
αλήτεια. «Γιατί»;

— Από το δρόμο τη συμμαζε-
ψες, στο δρόμο ξαναγύρισε, του
είπε η κυρία Μαρία με τη λαϊκή
της θυμοσοφία.
Και ύστερα, πρόσθεσε:

— Σπῶ κάτω-κάτω, ἄμα κά-
νης έτσι για μιὰ σκυλίτσα του
δρόμου, τί θὰ ἔκανες ἂν ἦταν καμ-
μιά γυναίκα.

— Από τη γυναίκα θα το εὐ-
ρισκα πολύ φυσικό, αποκρίθηκε
εκείνος. "Από τη σκυλίτσα μου, ο-
μως, δεν το περίμενα...

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ ΛΕΓΕΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ

ΠΙΣΤΕΥΩ, ότι το καλοκαίρι
είναι η εποχή της απογυ-
ρής για τις περισσότερες γυ-
ναίκες. Μια ωραία ζεστή μέρα
που σκέπτεται ποιά από τα κα-
λοκαιρινά της φορέματα θα βά-
λη, η γυναίκα κυττάζει στον κα-
θρέφτη μ' απόλυτη αντίκριμενι-
κότητα και άπορη ξαφνικά πώς
απόκτησε δλο εκείνο το πρόσθε-
το βάρος! Τα χειμωνιάτικα φο-
ρέματά της έκρυβαν τις υπερ-
βολικές καμπύλες που είχαν α-
ποκτήσει. Τώρα, όμως, το κα-
λοκαίρι, τα φορέματά είναι προ-
δοτικά. Δείχνουν το πάχος της.

Είναι κρίμα, που οι περισσό-
τερες γυναίκες απλώς απορούν
που παχύνουν, αντί ν' αρχίσουν
άμεσα να κάνουν κάτι γι' αὐ-
τό το πρόσθετο βάρος. Στο κά-
τω-κάτω, το ζήτημα είναι να
το πάρουν απλώς απόφασι.

"Όσες είναι φρόνιμες, το
παίρνουν απόφασι. Πολύ πριν
αρχίσει η καλοκαιρινή σαιζόν,
το κτήμα μου στη Μαίην πλημ-
μυρίζει από αιτήσεις, που στέλ-
νουν γυναίκες όλων τῶν ηλικιών
από όλα τα μέρη του κόσμου!
Με ρωτούν τί να κάνουν για να
αδυνατίσουν. Και τους δίνω α-
πλές συμβουλές, που μπορούν
εύκολα να τις εφαρμόσουν.

Πρώτ' απ' όλα, μια γυναίκα
που θέλει να αδυνατίσει, πρέπει
να τάξει ένα όριο στον εαυτό
της: Μισό κιλό την ημέρα. Και
μπορεί να το επιτύχει με καλή,
θρεπτική και νόστιμη τροφή, που
θα ρίξει το βάρος της και ταυ-
τόχρονα θα τονώσει τη δραστη-
ριότητά της.

Την πρώτη μέρα της δίαιτας
θα ζητήσω, απ' όλες εσάς που
θέλετε ν' αδυνατίσετε, μιὰ θυ-
σία. Την πρώτη μέρα θέλω να
μην πάρετε τίποτε άλλο εκτός
από θρεπτικά, δροσιστικά υ-
γρά — ένα ποτήρι χυμό από
φρούτα ή χορτόζουμο, κάθε δυο
ώρες, απ' τη στιγμή που θα ξυ-
πνήσετε το πρωί.

Επίσης την πρώτη μέρα,
θέλω να αναπαυήτε και αντί
τῶν τριῶν συνηθισμένων γευμά-
των σας, να πάρετε ένα φλυτζά-
νι ζωμό. Το ζωμό θα τὸν φτιά-
ξετε δράζοντας φρέσκα χόρτα
μέσα σε πολύ λίγο νερό. "Επει-
τα να χτυπήσετε ένα αυγό μέσα
στο ζωμό. Είναι πολύ θρεπτι-
κό. "Αλλά το κυριότερο είναι ο-
τι η δίαιτα αυτή της πρώτης
ημέρας θα καθαρίσει τὸν ὀργα-
νισμό σας, θα σας ξαλαφρώσει
τὸ σῶμα και θα σας προετοι-
μάσει για τη συνέχεια.

Δεν είναι δυνατόν να ασχο-
ληθώ με το διαιτολόγιο ὅ-
λων τῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ θὰ σας
δώσω οδηγίες και δυο χαρακτη-
ριστικά διαιτολόγια, που θα
σας εξυπηρετήσουν θαυμάσια.

Είπαμε, πως την πρώτη μέ-
ρα θὰ πάρετε αποκλειστικά υ-
γρά. Νὰ το διαιτολόγιο τῆς
δεύτερης μέρας:

Μισή ὥρα πρὶν ἀπ' τὸ πρωί-
νο σας πιητέ δυο ποτήρια νερό

θερμοκρασίας δωματίου. Αυτό
θα τὸ κάνετε κάθε μέρα.

Πρωῖν: Καφέ σκέτο ἢ
τασί και λίγα φρούτα. Αυτό το
πρωῖν μπορεί νὰ μείνει σταθε-
ρό για κάθε μέρα τῆς δίαιτας.
Επίσης, δυο ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ
πρόγευμα, κάθε μέρα, παίρνετε
ένα φλυτζάνι χορτόζουμο.

Γεύμα: Δυο φέτες κο-
τόπουλο ψητό, τομάτα ἢ καρ-
διές μαρουλιού, σκέτο καφέ.

Τὸ ἀπόγευμα ένα ποτήρι χυ-
μό φρούτων δίχως ζάχαρη, κά-
θε μέρα.

Μισή ὥρα πρὶν ἀπ' τὸ γεύμα,
ένα φλυτζάνι ζωμό ἀπὸ διάφο-
ρα χορταρικά.

Δείπνο: Στεγνὸ φιλέτο
σχάρας, σαλάτα μαρούλι ἢ το-
μάτα με λεμόνι, καφέ ἢ τασί.

Πρὶν πλαγιάσετε ένα φλυτζά-
νι μέντα ἢ τασί τοῦ δουνοῦ, κά-
θε βράδυ.

Τώρα ἂς περάσουμε μερικές
μέρες και ἂς φτάσουμε στὴν ἑ-
βδόμη μέρα τῆς δίαιτας σας.
Ξέρω πὼς τὸ διαιτολόγιο αὐ-
τὸ θὰ σὰς ἀρῇσει ἰδιαίτερας.
Ἐς τὴν ὥρα τοῦ γεύμα-
τος ἡ δίαιτα είναι ἡ ἴδια ὅπως
και τῆς προηγούμενης μέρας.

Γεύμα: Καλοψημένο φι-
λέτο σχάρας. Σαλάτα χόρτα.
Μισὸ φλυτζάνι χυμό. Ἀρκετὰ
φρούτα. Καφέ.

Τὸ ἀπόγευμα και μισή ὥρα
πρὶν ἀπ' τὸ δείπνο, τὰ ἴδια ὅ-
πως και τῆς ἄλλης μέρας.

Δείπνο: Αὐτὸ ποσὲ με' ὅπα-
νάκι. Σαλάτα τομάτα κι' ἀγ-
γοῦρι. Χυμό φρούτων. Καφέ ἢ
τασί.

Και τώρα μερικές γενικότη-
τες, που θὰ τις φαντασθήκατε
και μόνες σας. Μὴ χρησιμοποιο-
ῇτε πολὺ ἀλάτι. Ἐκτός ἂν ὀρεῖτε
χημικὸ ἀλάτι (vege sal). Μὴ
χρησιμοποιήτε ζάχαρη, ἀλλὰ μέ-
λι ἢ ζαχαρίνη. Μὴν πίνετε νερό
τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀλλὰ νὰ
πίνετε τουλάχιστον τέσσερα πο-
τήρια ἀνάμεσα στὰ γεύματα.
Μὴν πρῶτε ψωμί. Προτιμᾶτε τὰ
μπισκότα ἢ «κρακεράκια».

Αποκλείστε ἀπὸ τὸ διαιτο-
λόγιό σας τὰ ποτά και τὰ δεύ-
τερα σεβδισίματα! Εἴτε μέ-
νετε σπιτί, εἴτε ἐργάζεστε σὲ
γραφεῖο, νὰ ΠΕΡΙΠΑΤΕΤΕ και
μάλιστα ζωηρὰ και συχνὰ και
κάθε φορὰ που σὰς δίνεται ἡ εὐ-
καιρία νὰ κάνετε γυμναστική.
"Οση δουλειά κι' ἂν ἔχετε νὰ
φροντίσετε ν' ἀναπαυθεῖτε πρὶν
ἀπ' τὸ γεύμα και μετὰ τὸ δεί-
πνο. "Αν μάλιστα μπορῇτε
νὰ κοιμηθῇτε, τόσο τὸ καλὺτε-
ρο. "Αν σὰς είναι ἀδύνατο, του-
λάχιστον νὰ μείνετε σὲ ἀπόλυ-
τη ἀκίνησια ἐπὶ μισή ὥρα.

Μὲ ὅλα αὐτὰ, είναι βέβαιο,
ὅτι θ' ἀδυνατίσετε, χωρίς νὰ
βλάψετε τὴν υγεία σας.

Elizabeth Arden

ΚΑΛΟΝΗ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Μάθετε νὰ Γυμνάζεσθε

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΑΡΑ-
ΔΙΔΕΙ Η ΔΙΤΑΙΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΥΒΟΝ ΜΑΡΣ

Ἡ ὀμορφιά ἐξαρτᾶται κατὰ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ καλὸ πα-
ράστημα, ἀπὸ τὸν τρόπο που θὰ σταθοῦμε, που θὰ περπατήσουμε,
ἀπὸ τὸ ὕψος, τὸν «ἄερα!».

Μὲ τῆς ἀσκήσεις, που σὰς ὑποδεικνύει ἡ γνωστὴ Ἀγγλίσ ἡθο-
ποιὸς Ὑβὸν Μάρς, ἐξασφαλίζετε ὅλα αὐτὰ.

Ἀκολουθεῖτε τῆς ὁδηγίας τῆς καὶ θὰ εἰσθε εὐτυχής, υγιής και,
κατὰ τὸ δυνατόν, πάντα εὐδιάθετος.

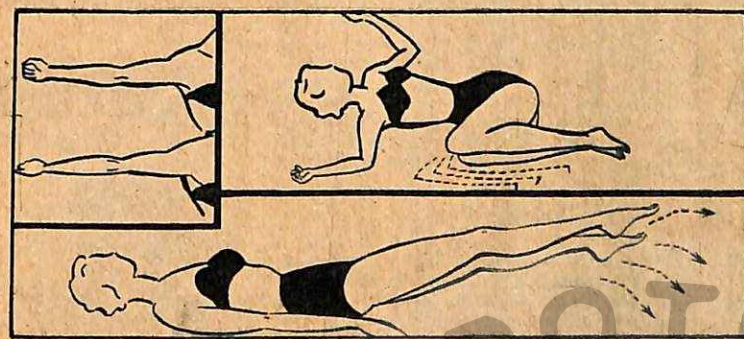
Σηκωθῇτε τὸ πρωὶ νωρὶς και
καθῆστε μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, τοὺς
ὤμους πίσω, ὅπως βλέπετε στὴν
εἰκόνα τὴν Ὑβὸν Μάρς.

Λυγίστε τὸ δεξιὸ γόνατο και,
ἀκολουθῶς, τεντώστε τὸ πάλι, ἀ-
πότομα, κτυπώντας μετὰ δύναμι τὸ
μηρὸ και τὴ γάμπα στὸ δάπεδο.
Ἐπαναλάβετε τὴν ἴδια κίνησι
μετὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι. "Εντονα!...
Ἐνα-δύο... "Όσο μπορεῖτε δυνα-
τά... Ἐνα-δύο... ἐναλλάξ τὰ πό-
δια.

Ἀνεξάρτητα ἂν εἰσθε περασμέ-
νης ἡλικίας ἢ ὀχι, ἀνεξάρτητα ἀ-
πὸ τῆς ἀσχολίας σας ἢ τῆ δου-
λειᾶ που κάνετε, ἡ ἀσκῆσι αὐτὴ
θὰ σὰς κάνη νὰ αἰσθανθῇτε νεώ-
τερη, πιὸ ἐλαφρὴ και εὐδιάθετη.

Εἶναι τόσο εὐκόλο — και δυ-
στυχῶς τόσο συνηθισμένο — νὰ
ἐμφανίζεσθε κουρασμένες, με τοὺς
ὤμους πεσμένους, τὸ κεφάλι σκυ-
φό, τοὺς μῦς χαλαροὺς και με-
ρικούς, μάλιστα, σὲ πλήρη ἀδρά-
νεια...

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ εἰσθε
στὴν κατὰστασι αὐτὴ, ἐφ' ὅσον ἡ
Ὑβὸν Μάρς σὰς δείχνει πὼς με
μερικές ἀπλές ἀσκήσεις θ' ἀπο-
μερικῶς ἀπλῶς ἀσκήσεις θ' ἀπο-
φύγετε τὴν σωματικὴ κατάρτασι
καὶ θ' ἀποκτήσετε, ὥραίο παρά-
στημα και ζωτικότητα.

ΚΑΜΕΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΠΛΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

1.— Για νὰ ἔχετε στα-
θερὸ στῆθος:

Σταθῇτε ὀρθια, τὸ δεξιὸ χέρι
τεντωμένο στὰ πλάγια. Σφίξτε
γροθιά τὸ χέρι σας μετὰ τὸ μεγά-
λο δάκτυλο πρὸς τὰ πάνω. Γυρί-
στε σιγά-σιγά τὸ χέρι, ἔτσι που
τὸ μεγάλο δάκτυλο νὰ ἔρθη πρὸς
τὰ κάτω. "Όλοι οἱ μῦς πρέπει νὰ
εἶναι τεντωμένοι και νὰ αἰσθάνε-
στε τοὺς μῦς τοῦ στῆθους νὰ τρα-
βιούνται.

Ἐπαναλάβετε δώδεκα φορές
καί, ἀκολουθῶς, κάνετε τῆς ἴδιας
κινήσεως μετὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

2.— Για τὸ ἀδυνατί-
σμα τῶν ἰσχυῶν:

Ξαπλώστε στὴ ράχι, με τοὺς
δύο ὤμους σταθερὰ καθλωμένους
στὸ δάπεδο. Στρίψτε πρὸς τὰ δε-
ξιά, ἀπὸ τὴ μέση και κάτω, μετὰ
τὴ ράχι πάντα στὸ δάπεδο και
τὰ γόνατα λυγισμένα. Ἀπὸ τὴ θέ-
σι αὐτὴ κάνετε μετὰ τὰ πόδια ἐπο-
δήλατο» και ἔτσι που τὰ δάκτυ-
λα τῶν ποδῶν νὰ ἀγγίξουν τὸ
δάπεδο.

Δεκαπέντε πλήρεις κινήσεις
ποδηλάτου, καί, μετὰ, ἀλλάξτε
θέσι και ἐπαναλάβετε τῆς ἴδιας
κινήσεως πρὸς τὴν ἀντίθετη
πλευρά.

3.— Για νὰ μὴν ἔχετε
«κοιλιά»:

Ξαπλώστε στὴ ράχι. Οἱ ὤμοι
σταθερὰ ἀκουμπισμένοι στὸ δά-
πεδο. Ἡ κοιλία καλὰ τραηγμέ-
νη πρὸς τὰ μέσα. Σηκώστε τὰ
δύο πόδια, τριάντα περίπου πόν-
τους ἀπὸ τὸ δάπεδο. Τεντώστε
τῆς ὀψὲς τῶν ποδῶν και ἐπερ-
πατήστε στὸν ἄερα, μετὰ ἀπο-
μερικῶς, γρήγορες και δυνατὲς κινή-
σεις, φτάνοντας τὸ ἄνοιγμα με-
ταξὺ τῶν δύο ποδῶν σὲ ἀπόστα-
σι τριάντα περίπου πόντους.

Ἡ διάρκεια τῆς ἀσκήσεως
νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ
2—3 λεπτά, και σταματήστε μό-
λις αἰσθανθῇτε κόπωση.

ΠΕΡΙΠΟΙΝΩΝΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

- Κάθε πρόσωπο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περι-
ποίησι. Καί τὸ πιὸ ὀραῖο δέρμα θὰ γί-
νῃ ὀμορφότερο και θὰ διατηρηθῇ περισ-
σότερο ὅταν καλλωπίζεται.
- Μὴ χρησιμοποιοῇτε σαποῦνι γιατὶ τὸ πρό-
σωπο. Ἐλάχιστα δέρματα δέχονται τὸ
σαποῦνι, ἀκόμη και τὸ «καλὸ» σαποῦνι.
- Μὴ δέχεσθε τὴν κρέμα που σὰς προσφέ-
ρει ἡ φίλη σας ἢ σὰς συμβουλεύει κά-
ποια κυρία. Συμβουλευθεῖτε πρῶτα τὸν
δερματολόγο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.
- Δὲν ἀρκεῖ νὰ αγοράζετε ἀπὸ τὸν φαρμα-
κοποιὸ σας κρέμα γιατὶ «ξηρὸ» ἢ «λιπα-
ρὸ» πρόσωπο.
- Ποτὲ μὴ βάζετε τὴν κρέμα σας (τῆς ἡ-
μέρας ἢ τῆς νύκτας) πρὶν καθαρίσετε
καλὰ τὸ δέρμα μετὰ τὸ κατὰλληλο ἐντεμα-
κιγιάν.
- Νέες κυρίες και δεσποινίδες, τὸ πρωὶ
μὴ χρησιμοποιοῇτε ποτὲ «μακιγιάζ». Στὴν
πόλι ἢ στὴν ἐξοχὴ τίποτε δὲν είναι ὀ-
ραιότερο ἀπὸ τὴ φυσικὴ φρεσκάδα τῆς
νεότητος...
- Προστατεύετε τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὸν
ἥλιο. Στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ συμ-
βουλευθεῖτε τὸν δερματολόγο σας.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

- Περιποιηθεῖτε τὰ μαλλιά σας γιατὶ νὰ
τὰ ἔχετε στερεὰ και ὀραία.
- Ὅταν εἶναι κάπως μακρὰ προσπα-

- ἦτε νὰ μὴ τὰ βρέχετε! Πῶς; Σαπου-
νίστε τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς, κρα-
τώντας τὰ μαλλιά χωρισμένα σὲ 3-
4 τοῦφες ψηλά. Τὸ δέρμα τῆς κεφα-
λῆς είναι ἐκεῖνο, που ἔχει, κυρίως, ἀ-
νάγκη ἀπὸ πλύσιμο.
- Γιατὶ τὴ συντήρησι τῶν μαλλιῶν σας
μεταχειρίζεστε τὴ δούρτσα.
- Μὴ βάζετε μπριγιαντίνες ἢ ἄλλες λι-
παρές οὐσίες, διότι τὰ λιπαρὰ μαλ-
λιά δὲ θὰ ἀργήσουν νὰ πέσουν.
- Θεραπεύετε τὴν πιτυρίδα, που συν-
ήθως ἐμφανίζεται γύρω στὰ 15—18
χρόνια.
- Ἰδίως ἡ πιτυρίδα, που είναι λιπαρὴ,
ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῶν περισσότερῶν
τριχοπτώσεων.
- Μὴ νομίζετε ὅτι κόβοντας τὰ μαλλιά
σας θὰ θγοῦν πυκνότερα, ὅπως τὸ
γρᾶσιδι.
- Ἰδιὸς είναι και τὸ ὅτι «τὸ κάψιμο
τῶν μαλλιῶν τὰ δυναμώνει».
- Ἡ «περμανάντ» ὅπως και ἂν γίνῃ —
— με φάρμακο, ἠλεκτρισμὸ, ἢ θερμό-
τητα — καταστρέφει τὰ μαλλιά, καί-
οντάς τα, γι' αὐτὸ, πρέπει νὰ ἀπο-
φεύγετε ἡ συχνὴ ἐφαρμογὴ τῆς, ἂν
μάλιστα τὰ μαλλιά ἀργοῦν νὰ μεγα-
λώσουν.
- Προτιμᾶτε τὴ δούρτσα ἀπὸ τὴ χτένα.
Ὅταν τὴ χρησιμοποιοῇτε νὰ ἔχη ὀραία
δόντια και ποτὲ μυτερά.

A. K.

Πάντα ρόδινα

ΜΥΩΠΙΑ

ΠΑΝΤΑ το λέω και το υποστηρίζω: Μεγαλύτερο δώρο στην εποχή μας για έναν άνθρωπο από τη στραβομάρα δε γίνεται. Για όσους δε συμφωνούν με τήν άποψή μου, έχω την πιο άναμφισβήτητη απόδειξη. Έχω ένα ζωντανό επιχείρημα δώρους 82 οκάδων. Όσο ακριβώς ζυγίζει ο φίλος μου ο Μελέτης. Λοιπόν, ο φίλος μου ο Μελέτης, εκτός του ότι ζυγίζει 82 οκάδες, έχει και μυωπία 9 βαθμών.

Σύμφωνα με την άποψή μου μυωπία 9 βαθμών σημαίνει εύτυχια παρά τριχα. Λέω «παρά τριχα», γιατί, κατά την άποψή μου, απόλυτη εύτυχια ίσον απόλυτη μυωπία. Τώρα θα με ρωτήσετε:

— Όποτε ο Μελέτης είναι «παρά τριχα» εύτυχης;

Σας απαντώ:

— Όχι, βέβαια.

— Γιατί; Θα μου πείτε.

— Απλούστατα, γιατί ο Μελέτης έχει κολλήσει στη μύτη του δυο πελώριους φακούς, δυο σωστά τηλεσκόπια, με τη βοήθεια των οποίων ή «παρά τριχα» εύτυχια του Μελέτη πάει περίπατο.

Τότε, θα μου πείτε, πού είναι ή απόδειξή του ισχυρισμού μου; Νά, ή απόδειξή.

Χθες το πρωί συνέβησαν τα εξής:

Πρώτον, τα γυαλιά του Μελέτη του πέσανε από τη μύτη. Δεύτερον, ο Μελέτης ψάχνοντας να βρή τα γυαλιά, αντί να τα βρή, τα πάτησε. Και τρίτον, τα γυαλιά, που πάτησε ο Μελέτης σπάσανε.

Από τη στιγμή, που ή μύτη του Μελέτη απαλλάχθηκε από τον όπλισμό της κατά της στρα-

βομάρας του, άρχισε ή σχετική εύτυχία του Μελέτη.

Μπαίνει σ' ένα λεωφορείο. Δίνει είκοσάρι. Πάρνει ρέστα άπο δικάριό καί, αντί να κάμη καυγά, λέει «μερσί». Τόν πατάει ένας μαντράχαλος καί, αντί να θυμώσει, αναλύεται εις γλυκύτατο χαμόγελο καί λέει: «με συγχωρείτε δεσποινίς». Κατεβαίνει από το λεωφορείο καί τραβάει για το «όπτικό κατάστημα». Ός πού να το πετύχη, μπαίνει αλληλοδιαδόχως σ' ένα μανάβικο, σ' ένα μπακάλικο, σ' ένα χασάπικο, σ' ένα κατάστημα υποκαμίων. Για να μη φανή, ότι έκαμε λάθος αγοράζει αλληλοδιαδόχως από ντροπή μια όκα αχλάδια, 1)2 όκα φέτα, 300 δράμια παϊδάκια, ένα ζευγάρι κάλτσες για τη γυναίκα του καί ένα ποικαμίο. Βρίσκει επί τέλους τόν «όπτικό» καί παραγγέλνει τα γυαλιά που θάναί έτοιμα σέ μια ώρα. Βγαίνει από τόν «όπτικό» για να πάη στο άπέναντι ζαχαροπλαστείο ως πού να έτοιμαστούν τα γυαλιά. Κάθεται εκεί καί τρώει το παγωτό του ήσυχος, χωρίς να ιδή το φίλο του Γεράσιμο, πού κάθεται σέ μια γωνιά με μια χαριτωμένη κυρία.

Όταν πέρασε ή ώρα, ξαναμήθηκε στόν «όπτικό», έβαλε τα γυαλιά στή μύτη καί τράδηξε για το σπίτι του εύτυχής.

Στό σπίτι, τόν περιμένει ή γυναίκα του καί κείνη εύτυχής.

— Έκείνη εύτυχής γιατί;

Γιατί τής πήγε αχλάδια, φέτα, παϊδάκια καί κάλτσες;

— Όχι! Άλλά γιατί βεβαιώθηκε, ότι ο Μελέτης, με τη στραβομάρα του, δέν είχε δη, ότι στο Ζαχαροπλαστείο ή κυρία πού ήταν με το Γεράσιμο ήταν αυτή.

Ο ΛΙ ΣΙ ΙΟΔΟΣΟΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ήστυνομικό πρόβλημα

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ

Το πλοίο, πού εκτελεί το νυκτερινό δρομολόγιο μεταξύ Άγγλίας καί Γαλλίας, διαπλέοντας το στενό της Μάγχης, ξεκίνησε από το Ντόβερ για το Καλαί, έχοντας αντίθετο τόν άνεμο. Στά μισά της διαδρομής ο αστυνομικός Μάρτιν, τακτικός συνοδός του πλοίου, βγαίνοντας να κάνη μια βόλτα στο κατάστρωμα, κατευθύνθηκε προς την πρύμνη του σκάφους, για να προφυλαχτή από το δυνατό άνερα καί τη βροχή, πού είχε άρχισει να πέφτει. Έκεί, όμως, στο πίσω μέρος του πλοίου, αντίκρυσε μια δραματική σκηνή: Ένας άντρας ήταν ξαπλωμένος στο κατάστρωμα καί γύρω του είχαν μαζευτή άλλοι επιβάτες.

Μία νέα γυναίκα πλησίασε τόν αστυνομικό καί τού είπε:

— Ονομάζομαι Λουκία Βαντάμ. Έγώ ανέκαυθα το σώμα. Κάποιος σκότωσε αυτόν τόν άνθρωπο με μια πιστολιά.

— Πώς ξέρετε, ότι τόν πυροδόλησαν; ρώτησε ο αστυνομικός. Πού είναι το όπλο.

— Νά τόν πιστόλι. Το δνομά μου είναι Πιέρ Λεντάν, είπε ένας άλλος επιβάτης. Το όπλο είναι έφωδιασμένο με ειδικό σιγαστήριο, για να πνίγη την έκπυροκρότησι.

— Μα τότε, δέν άκούστηκε ή πιστολιά! Πώς ξέρετε, λοιπόν, ότι τόν πυροδόλησαν; ξαναρώτησε

ο Μάρτιν στρεφόμενος προς τη γυναίκα.

— Από τη μυρουδιά του μπουρτουιού. Βρισκόμουν στο μπροστινό μέρος του πλοίου, μα όταν άρχισε να βρέχει έτρεξα στην πρύμνη, πού είναι σκεπασμένη, για να προφυλαχτώ. Ένώ πλησίαζα, με πήρε ή μυρουδιά από το μπουρτού καί παρακάτω σκόνταψα πάνω στο σώμα.

— Έτσι είναι, είπε ο Πιέρ Λεντάν. Η κυρία ανέκαυσε το σώμα κι' εγώ τόν πιστόλι.

— Ο ένας από τούς δυο σας είπε κάτι πού δέν μπορεί να συνέβη. Έπομένως ψεύδεσαι! φώναξε ο Μάρτιν δυνατά, για ν' άκουσθή μέσα στόν άνεμο.

Ποιόν από τούς δυο έννοουσε ο αστυνομικός καί τί ήταν αυτό πού δέν μπορεί να είχε συμβή;

ΠΟΙΟΣ ΠΡΟ-ΥΠΗΡΞΕ;

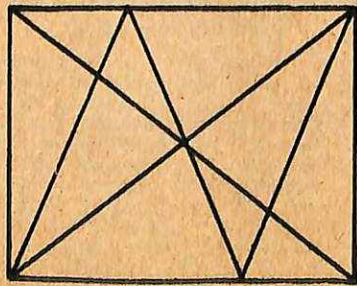
“Αν κατορθώσετε ν' απαντήσετε σωστά στίς 7 από τίς 9 έρωτήσεις, χωρίς ν' ανατρέξετε σέ βιβλία μπράβο σας. Θα πη, πώς είστε μορφωμένος καί έχετε μνήμη.

Ποιός, λοιπόν, — ή τί — προ-υπήρξε:

1. Ο Ίούλιος Καίσαρ ή ο Νέρων;
2. Ο Λεονάρντο Νταβίντσι ή ο Μιχαήλ Άγγελος;
3. Ο Κάιν ή ο Άβελ;
4. Η διώρυξ του Παναμά ή η διώρυξ του Σουέζ;
5. Το ναυάγιο της Λουζιτάνιας ή το ναυάγιο του Τιτανικού;
6. Το Σινικό Τείχος ή οι Πυραμίδες της Αιγύπτου;
7. Το τηλέφωνο ή ο τηλεγράφος;
8. Ο Χριστός ή ο Κομφούκιος;
9. Η Άμερικανική Έπανάστασις ή ή Γαλλική Έπανάστασις;

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Μπορείτε με μια μονοκονδυλιά να σχηματίσετε αυτό το σχέδιο;

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ

Ένας δοσκός έχει 33 άσπρα καί μαύρα πρόβατα.

Άνάμεσα στίς προβατίνες υπάρχουν τρεις μαύρες έναντι δυο άσπρων καί ανάμεσα στα κριάρια πέντε μαύρα έναντι τριών άσπρων.

Πόσα υπάρχουν από κάθε είδους;

ΛΑΘΟΣ ΣΤΗ ΜΠΟΠΑ

Ένας μπουγιατζής πρόκειται να δάψη μια κάμαρα. Για να πετύχη το χρώμα πού τού ζήτησαν οι ιδιοκτήται, πρέπει ν' ανακατέψη 3 μέρη κόκκινη μπογιά με 5 μέρη μπλέ. Κατά λάθος, όμως, ανακάτεψε 5 μέρη κόκκινη μπογιά με 3 μέρη μπλέ. Υπάρχει, άστόσο τρόπος για να επανορθώσει το λάθος του. Τί πρέπει να κάνη;

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Τρεις κατηγορούμενοι στέκονται μπροστά στο δικαστή. Αυτός κυττάει τόν πρώτο με ύφος αστηρό καί τόν ρωτάει:

— Τί έχεις να πής για την υπεράσπισή σου;

Ο δεύτερος απαντάει:

— Δέν έκανα τίποτα.

Ο δικαστής λέει:

— Δέ σέ ρώτησα.

Καί ο τρίτος δηλώνει:

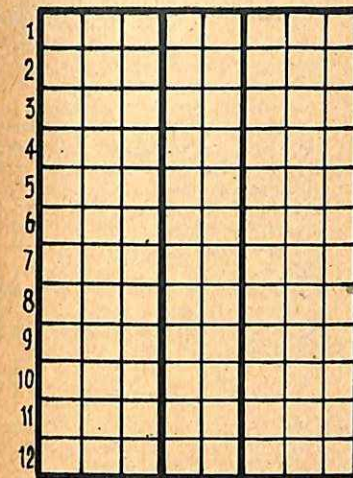
— Μα δέν άνοιξα το στόμα μου.

Μπορείτε να εξηγήσετε αυτό το μυστήριο;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

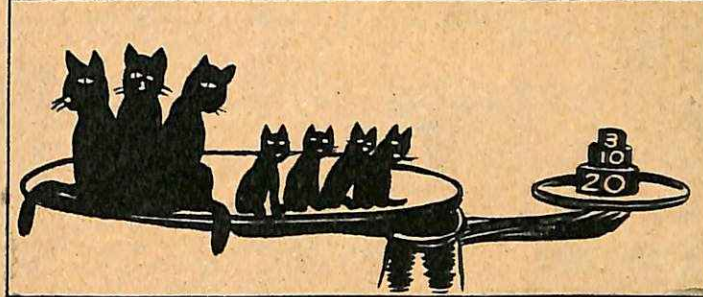
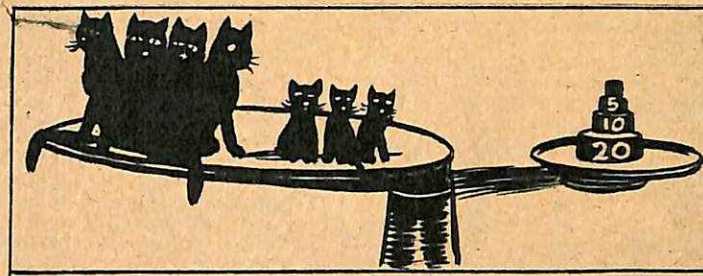
1. Έτσι, ιδίως, λεγόταν παλαιότερα το δέσιμο των γυναικών μαλλιών, το χτένισμα.
2. Δέν προσβάλλεται από άνεμους.
3. Παρουσιάζει δυσκολίες.
4. Άγαπά ιδιαίτερος τις ιστορικές μελέτες.
5. Μόνον οι πλούσιοι μπορούν να τήν πιούν.
6. Νησιωτικό σύμπλεγμα.
7. Ένώνει αντικείμενα.
8. Άσυμφωνία.
9. Είναι «του ποδαριού».
10. Κατανομή.
11. Δίνουν νοστιμάδα.
12. Θάρρος.

ΠΟΣΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ύποθέστε, ότι ανεβαίνετε μια απότομη πλαγιά, αλλά κάθε φορά πού κάνετε δυο βήματα εμπρός γλιστράτε ένα βήμα πίσω. Πόσα βήματα πρέπει να κάνετε για να φθάσετε σέ ένα σημείο, πού βρίσκεται σέ απόσταση πέντε βημάτων από το σημείο της έκκινήσεώς σας;

ΠΟΣΑ ΑΛΜΑΤΑ

Ένα κυνηγετικό σκυλί κι' ένα σπουλντόγκ, συναγωνίζονται στο τρέξιμο. Άν το πρώτο κάνη 27 άλματα καί το δεύτερο κάνει 25 για να διανύση τήν ίδια απόσταση, πόσα άλματα πρέπει να κάνη το πρώτο για να ξεπεράση το δεύτερο, πού είχε ξεκινήσει πριν απ' αυτό καί είχε κάνει 50 άλματα όταν ξεκίνησε το δεύτερο;

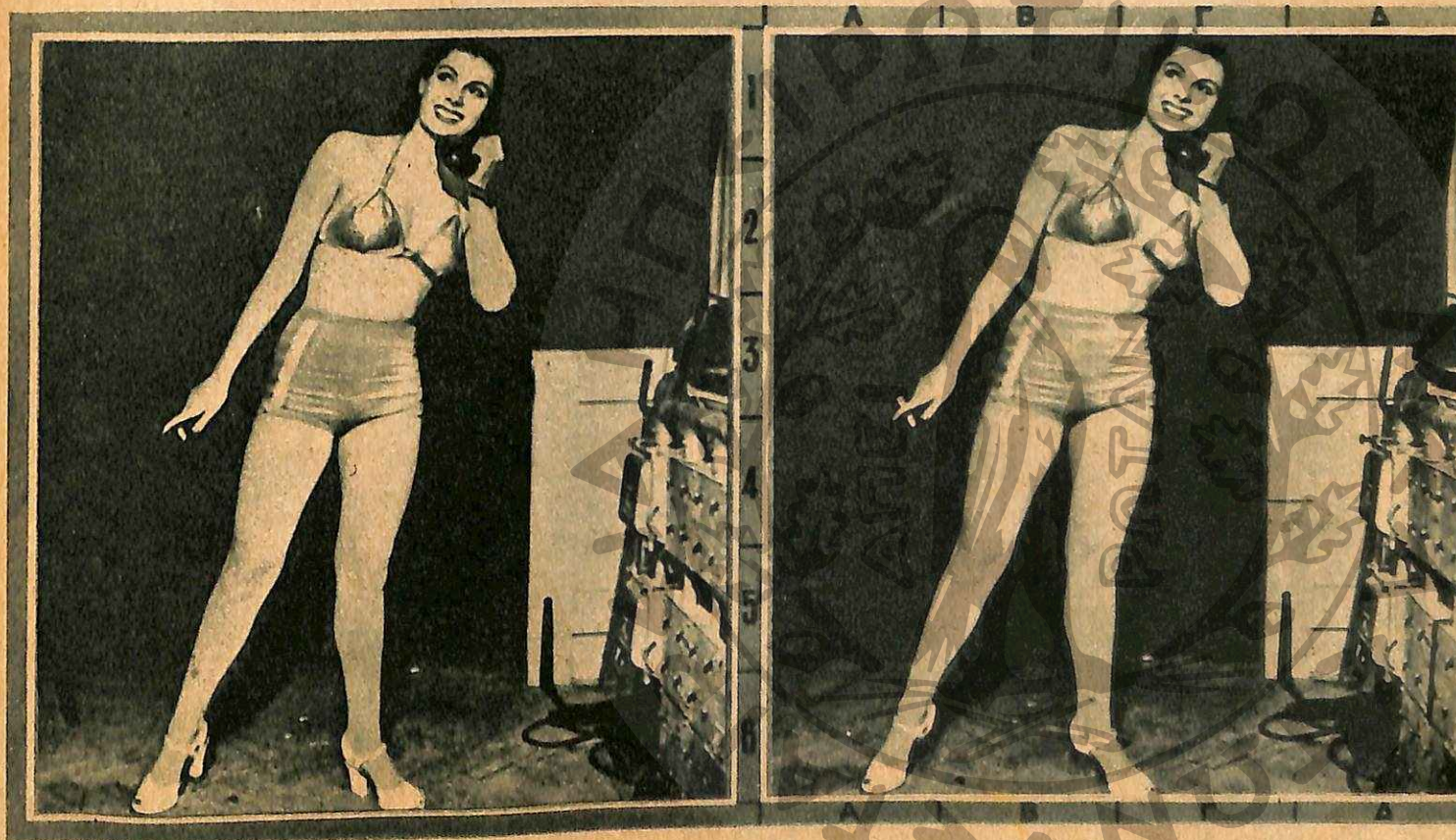

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Όπως βλέπετε στην εικόνα, τέσσερις γάτες καί τρία γατάκια ζυγίζουν 37 λίτρες καί τρεις γάτες καί τέσσερα γατάκια ζυγίζουν 33 λίτρες. Μπορείτε με αυτά τα δεδομένα να μάς πητε πόσο ζυγίζει μία γάτα καί πόσο ένα γατάκι;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ Οι δυο φωτογραφίες, πού βλέπετε κάτω, φαίνονται ίδιες. “Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 10 μικρές διαφορές, πού υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρήτε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία σας, τα Ιδεατά τετράγωνα, πού σχηματίζονται από τούς αριθμούς καί τα γράμματα, πού περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, τήν κάθε διαφορά μπορείτε να τήν έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

ΓΥΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π.ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

Συνέχεια απ' τή σελίδα 13

κὸς ἀγώνιστος Δημήτριος Βασι-
λείου. Βρίσκεται πρὸ γωνία τῶν
ὁδῶν Πολυγνώτου καὶ Διοσκου-
ρων καὶ διατηρεῖται ἀκόμα ἀρκε-
τὰ καλὰ. "Εχει μὲν μεγάλη αὐλὴ
μὲ δέντρα, λουλούδια καὶ πηγάδι
καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τοῦ τοίχου εἶ-
ναι σκεπασμένοι μὲ κισσό. Σήμε-
ρα, στὸ σπίτι αὐτό, μένει ὁ δια-
εγγονὸς τῆς πανέμορφης γυναι-
κὸς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ κ. Βασι-
λάκης, ποὺ εἶναι ἀνώτερος ὑπάλ-
ληλος στὸ ὕπουργεῖο Μεταφορῶν,
μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰς δύο
θυγατέρας του, τὴν Ἐλίζα καὶ τὴ
Φροσύνη. . . Ἀντικρύβοντας κανεῖς
σήμερα τὸ σπίτι αὐτό, δὲν μπο-
ρεῖ παρὰ νὰ φέρῃ στὸ νοῦ τοῦ ὅ-
λη τὴ θλιθερὴ ἱστορία τῆς κυρᾶ
Φροσύνης, ποὺ ὁ Μουκτάρ πασὰς
τὴν ἔκανε μὲ τὴ βία ἐρωμένη του
καὶ ὁ πατέρας τῆς, ὁ τρομερὸς
Ἀλὴ Πασὰς, τὴν ἐπνίξε, ἀργότε-
ρα, μαζὺ μὲ 16 ἄλλας γυναῖκες,
στὴ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων.

(Συνέχεια από τη σελίδα 29)

Οι άκροατοί άλλαζαν κάθε τόσο πόδι, ξεφύσσαν, αναστενάζαν δυνατά κι' έρριχναν άπεγνωσμένα βλέμματα προς τις πόρτες, τις όποιες, όμως, ό καντηλανάφτης είχε κλειστά.

Άλλά ό δάσκαλος ήταν άδυσώπητος. Άνέπασσε και τέταρτο μάσσο χειροφάρων και είπε:

— Καί τώρα, αγαπητοί άκροατοί, εισέρχομαι εις τά του βράχου.

— Άμήν! άκούστηκε άξασφα μιá τρεμουλιαστή φωνή. Μην εισέρχεσαι, άν αγαπάς τό Χριστό και την Παναγία!

Ό ρήτωρ ζάρωσε τά φρύδια.

— Θά εισέλθω, βροντοφώνασε. Θά εισέλθω, εις πέισμα τών Σουρπιωτών πρακτόρων, πού παρεισέφρσαν εις την όμιλίαν υός.

Και páνωτα, εξαπέλυσε τέσσερες άλλεπάλληλες κλητικές, με τίς όποιες υπελόγιζε, ότι θά σκορπίσει ρίγη συγκινήσεως.

— Ω βράχε Ιερέ, ώ βράχε ακατάλυτε, ώ βράχε τιμημένε, ώ βράχε Ιστορική! άνεφώνησε.

Τότε, όμως, άκούστηκε μιá ψιλή γυναικεία φωνούλα. Ένα εά-

★★

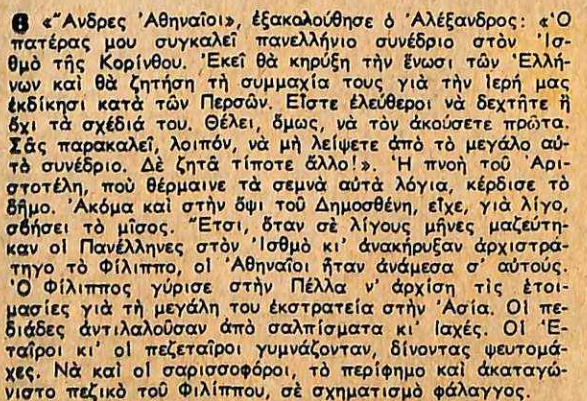
★★

8. Ναί. Οι μονοκύτταροι άθεά-
τοι μικροοργανισμοί που πολ-
υπλασιάζονται διαιρούμενοι
στά δυο, θά μπορούσαν θεω-
ρητικώς νά ζήσουν επ' άπει-
ρον, άν δέν καταστρέφονταν
άπό δυσμενείς άτμοσφαιρικές
συνθήκες.

[illegible]

5 «Πουλημένοι, ανοίξτε τώρα τις πύλες να τὸν δεχτῇτε! Στρώστε με δάφνες τὸς δρόμους τῆς πόλεως, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ὑράνινος. Μιά φωνὴ ἀκούσθηκε τότε μέσα ἀπὸ τὸ πᾶθος: «Ὁ Φίλιππος ἔρχεται σὰ φίλος!» Ὁ Ἀλέξανδρος πῆλσισε στὸ δῆμα. Ὁ Δημοσθένης, ποὺ γνώρισε τὸ γιὸ τοῦ Φιλίππου, κατέβηκε πεσιμαμένος. Ὁ δῆμος κρατοῦσε τὴν ἀνάστα του. Ἀντίθετα μετὸν Δημοσθένη, ὁ νέος ὁμιλητὴς ἦταν ἡρεμος, χαμογελαστός. *Ἦταν ἕνας ἐξηγῶς μετὴν θυ: Θεοί: Τὰ χρυσὰ τοῦ μαλλιάς θυμῖαν τ' ἀκτινωτὸν στεφάνιν τοῦ Φοῖβου: Ὑμνησε τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, τὴν πατρίδα τῶν φιλοσόφων, τὴν πρόμαχον τῆς Ἑλλάδος. Εἶπε, πᾶν μὴ δάσκαλιν μοῖρα εἶχε ρίξει τοὺς Ἕλληνας στὸν ἐμφύλιον αὐτὸ πόλεμον, ποὺ εὐχόταν νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος. Τέλος, μίλησε γιὰ τοὺς τιμημένους νεκροὺς τῆς Χαιρώνειας, ποὺ ὁ Φίλιππος ἔστειλε νὰ ταφοῦν στὴν τρισ- ἐνδοξή Ἀττικὴ γῆ. Αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς ἔπαιρνε γιὰ μάρτυρες, πῶς ἐρχόταν σὰν ἴσους πρὸς ἰσούς. Τὰ λόγια του ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Τὸ πλῆθος ἀναταράχθηκε σὰν τὸ κύμα ποὺ ἀντιμάχεται μετὸ τὸ νότιο καὶ τὸ βορρᾶ.

7 Ἡ ἄς παρακολούθησμε μίαν ἀπὸ τὶς φοβερὲς αὐτὲς πολεμικὰς μονάδας: Σὶ ἀνοίχθ' πεδίο, μὲ τὰ πλεῖρα τῆς προφυλαγμένα ἀπὸ εἰδικῶς σχηματισμένους ἐλαφρῶν σωμάτων, προχωρεῖ κατὰ μέτωπον ἡ φάλαγγ, σὲ μακρὰ σειρὰ. Κάθε ζυγὸς ἔχει βάθος δεκάεξι ἄντρες. Κεφαλὴ τοῦ, ὁ πρωτοστάτης, ὁ ἐκλεκτός. Πῶς λαμποκοποῦν τὰ κράνη, οἱ θώρακες κι' οἱ ἀσπίδες οἱ στρουγγυλές! Τί τρομακτικὲς ποὺ φαντάζουσι τὸ «σάρισες»! Κάθε μιά, ἔξι μέτρα μακρός. Οἱ πέντε πρώτες σειρὲς κρατοῦν μὲ τὰ δύο χεῖρα τὴν τρομερὴ αὐτὴ λόχη, σ' ὀριζόντια θέσι. Τοῦ πρώτου ἔξῃχει ἀπὸ τὸ μέτωπον κάπου τέσσερα μέτρα καὶ συντοφθεύεται ἀνάλογα ἀπ' τὶς λόχεις τῶν ἄλλων, ποὺ ἔρχονται πίσω. Πενταπλὴθὴ θὰ τὴ συναντήσῃ τὴ σάρισα ὁ ἐχθρός. Οἱ ἄλλες σειρὲς, τὴν κρατοῦν ὑψωμένην στὸν ὄμο τοῦ προηγουμένου. Ἔτσι, δάσος πυκνὸ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια, οἱ σάρισες αὐτὲς, σχηματίζουσι ψηλὰ μίαν ἀσπίδα προστατευτικὴν, ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ περάσουν τὰ ἐχθρικά βέλη καὶ ἀκόντια, καὶ προῦθον συγχρόνως τοὺς πρωτολόχιτες. Τεῖχος ἀδιάσπαστο, ἡ φάλαγγ ὁρμὰ πρὸς τὴ μάχη.

[illegible]

9 «Ἐφόρει ψυχὴ τὴν μητέρα μου, Πausανία», εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος αὐστηρά. Ὁ υπασπιστὴς τοῦ Φιλίππου ξέσπασε τότε σὲ ἱκεσία σπαραχτική: «Πρίγκηπά μου, σὲ ἱκετεύω ἐμπότισμα αὐτὸ τὸ γάμο, νὰ ἀγαπᾷς τὸν πατέρα σου». Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν κατάλαβε τὴν ὑπονοούμεν ὁ ἄλλος: «τὴν μητέρα μου θέλεις ἴσως νὰ πῆς, Πausανία», διώρσωσε. «Καὶ τοὺς δύο», ἀποκρίθηκε ὁ Πausανίας. «Ἡ ἀδικία εἶναι πηγὴ δυστυχίας. Ἀπὸ παιδεία ἀγαπιοῦμαστε μὲ τὴν Κλεοπάτρα. Μὰ ὁ φιλόδοξος Ἀττάλος μᾶς χωρίζει, κι' ἴσως ὁ γάμος αὐτὸς νὰ μὴ θάψῃ μόνο εἰμένα». «Καλά, Πausανία, θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα», εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ κατάλαβε τώρα τὸν υπαινιγμό, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ δεῖξη. Καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὸ παλάτι, εἶχε τὴν αἴσθησιν πὺς δὲν ἦταν μόνος. Παράξενα πλάσματα, σάν ζωδιεῖς ἀπὸ παραμυθία, ἔκαναν παρέλσιμι μπροστὰ του. Ἦταν οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν μπλεχτῇ στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα του, βασανίζοντας καὶ τὴν μητέρα του καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο.

SYNEXIZETA

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

— "Ωστε άρραδωνιάσθηκε ή κόρη σου, κυρία Εύανθια;
— Ναι, ναι, άρραδωνιάσθηκε.
— Και τί δουλειά κάνει ό άρραδωνιάστικός;
— Άσχολεται με τά γράμματα.
— "Α! "Ωστε είναι λογοτέχνης;
— "Οχι. Είναι στο ταχυδρομείο και ξεχωρίζει τά γράμματα κατά συνοικίες.

ΑΣΦΑΛΕΣ ΜΕΣΟΝ

"Ένας πλούσιος φοβάται διαρκώς ότι θα πεθάνη και ένας φουκαράς του λέει:
— "Ελάτε να κατοικήσετε μαζί μας στην οικογένειά μας.
— Και σε τί θα ωφέληση αυτό; ρωτάει ό πλούσιος.
— Στην οικογένειά μας δεν πέθανε ως τώρα κανένας πλούσιος, άπάντησε ό φουκαράς.

ΥΠΕΡΧΛΩΡΥΔΡΙΑΣΙΣ

— Τί γίνεται ό μικρούλης άδελφός σου;
— Υποφέρει με την υπερχλωρυδρίασι.
— Τόσο μικρό παιδί και υποφέρει από υπερχλωρυδρίασι; Και πώς την απέκτησε;
— Ποιά;
— Την υπερχλωρυδρίασι.
— Μα δεν την έχει.
— Τότε πώς υποφέρει;
— Δεν μπορεί να την προφέρει.

Η ΑΙΤΙΑ

"Ο εφημέριος της ένορίας κάνει την εβδομαδιαία του επίσκεψη στη φυλακή. Σ' ένα κελλί, συναντά έναν καινούργιο φυλακισμένο.
— Αυτούμαι, τέκνον μου, που σε βλέπω εδώ... Ποιά ήταν ή αίτία; Τό κρασί;
— "Οχι, άπαντά ό φυλακισμένος. Τό νερό!
— Τό νερό; ρωτάει έκπληκτος ό παπάς.
— Ναι. Είμαι γαλατάς.

— "Ωστε τού λόγου σου, είσαι που δίνεις συμβουλές μαγειρικής. Τότε να... φάτο έσύ!
(Τού Π. ΠΑΥΛΙΔΗ)

— Μόλις έκυκλοφόρησε! Μαζί με τό βιβλίο προσφέρουμε κι' ένα... δασκάλο!...
(Τού Σ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

— Κάνετε, όμως, γιατρέ, άλλη διάγνωση όταν με εξετάσατε χθές.
— Αυτό αποδεικνύει, κυρία μου, πόσο γρήγορα προοδεύει ή Ιατρική επιστήμη.

— Είχατε ποτέ αυτόκινητικό άτύχημα;
— Ναι, γνώρισα τη γυναίκα μου για πρώτη φορά σ' ένα γκαράζ.

"Η σύζυγος: "Αγάπη μου, δεν ξέρω πώς να σου τό πω... να, σε λίγο ένα τρίτο πρόσωπο θα προστεή στην έρωτική μας φωνή.

"Ο σύζυγος (περιχαρής): Είσαι θεδαία, χρυσή μου; Τί ετύχια!

"Η σύζυγος: "Απολύτως θεδαία. Πήρα γράμμα από τη μητέρα μου, ή όποια μου άναγγέλει ότι θα έρθη να μείνη μαζί μας την έρχόμενη έβδομάδα.

"Η μικρή Νίνα ρωτά τη μητέρα της:

— "Αν παντρευθώ μία μέρα θα είναι ό άνδρας μου σαν τον μπαμπά;

— Βέβαια, παιδάκι μου.

— Κι' αν δεν παντρευθώ, θα γίνω γεροντοκόρη σαν τη θεία Άννα;

— Ναι.
— Τί τρομερό δίλημμα!

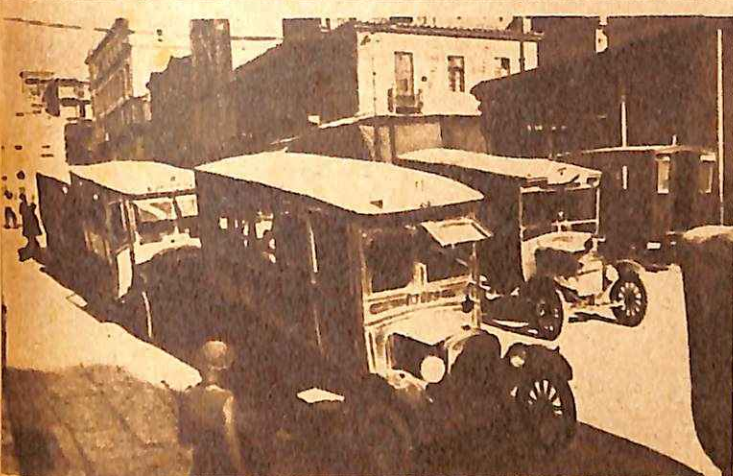
"Ένας Σκωτσέζος — οι Σκωτσέζοι είναι παροιμιώδεις για τη φιλαργυρία τους — άνεκάλυψε ένα άλάνθαστο μέσο κατά των συνεπειών της ναυτίας. Κάθε φορά, που ζαλίζεται όταν ταξιδεύη με πλοίο, δαγκώνει ένα νόμισμα. "Έτσι είναι βέβαιος ότι τό στόμα του θα μείνη κλειστό, όσο κι' αν τον πειράξη ή θάλασσα.

— Γιατί όταν ό γυιός σου φέρνη κάθε μήνα τον έλεγχό του για να τον ιδής, υπογράφεις μ' ένα σταυρό κι' όχι με τ' όνομά σου;

— Γιατί δε θέλω να νομίζη ό δάσκαλος ότι ένας τέτοιος γυιός έχει έγγράμματο πατέρα!

Μία δολόκληρη δεκαετία πολέμων έσβησε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήση να ξαναθυμηθούμε όλα

έκείνα τά γεγονότα και περιστατικά, που ήσαν έλλιότε ετά φλέγοντα ζητήματα της ημέρας ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή, τον τόνο που τη χαρακτήριζε.

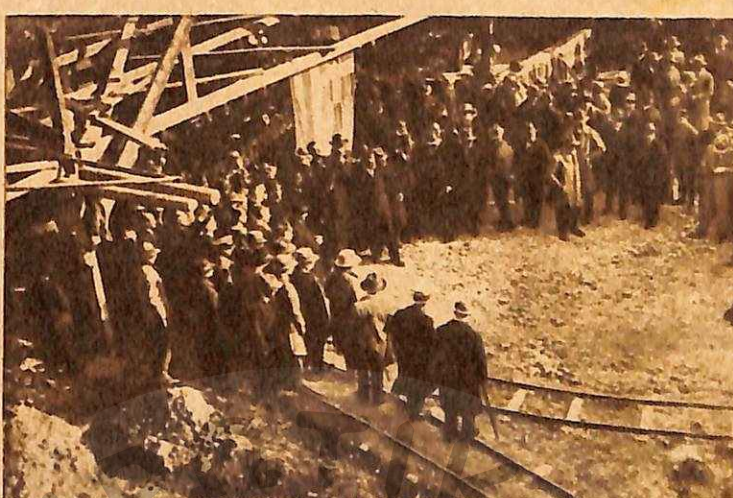
1920: "Υστερα από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο άρχισαν να έμφανίζονται στις "Αθήνας τά πρώτα αυτόκινητα λεωφορεία, τά περισσότερα από λίγο την "Εθνοσυνέλευσι και τον "Απρίλιο του 1926 εξέλεξε Πρόεδρος της Δημοκρατίας με δημοψήφισμα.

1925: "Ο στρατηγός Θεόδωρος Πάγκαλος επέβαλε από τον "Ιούνιο με πραξικόπημα την προσωπική του δικτατορία, διέλυσε ύστερα από λίγο την "Εθνοσυνέλευσι και τον "Απρίλιο του 1926 εξέλεξε Πρόεδρος της Δημοκρατίας με δημοψήφισμα.

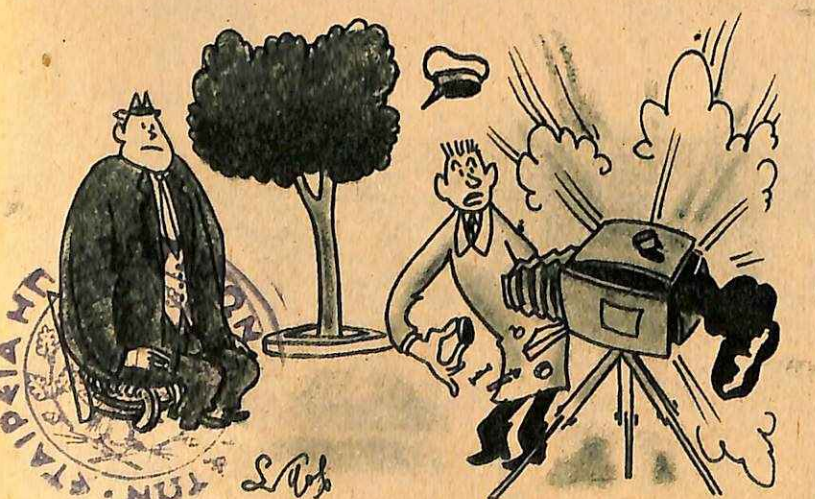

1926: Μετά την άνατροπή του στρατηγού Παγκάλου, περιπολίοι στρατού και χωροφυλακής, άνάλαβαν την τηρηση της τάξεως στα κεντρικά σημεία της πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία φαίνονται στρατιώτες, με στολές της εποχής εκείνης, στα Χαυτεία.

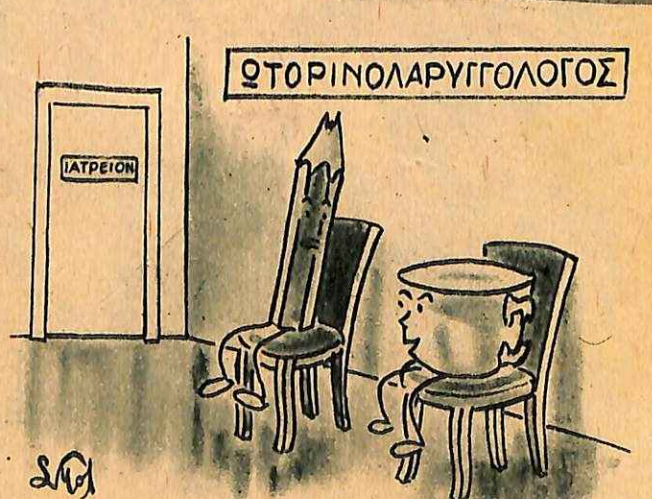

1928: Παρουσία των άρχων, έγινε ή έναρξις των έργων για την κατασκευή του ύπογειου σταθμού του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου "Αθηνών — Πειραιώς. Ταυτοχρόνως άρχισε και ή κατασκευή της σήραγγας κάτω από την όδον Γ' Σεπτεμβρίου προς την Κηφισία.

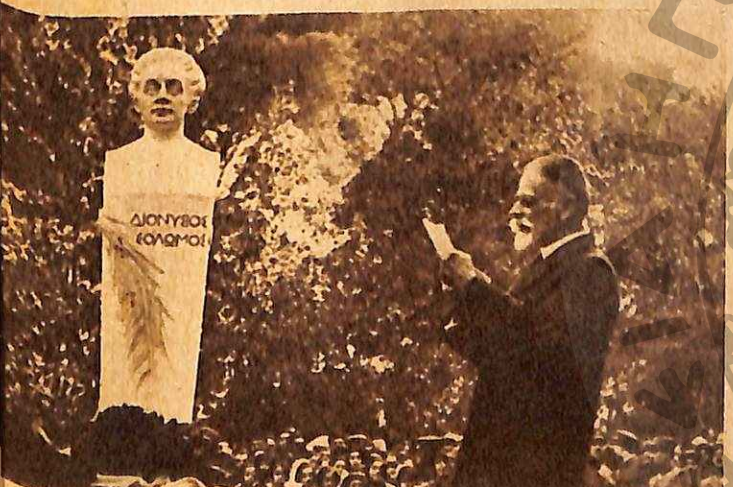
ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

Ο φωτογράφος: Φτου, να πάβη ή όργη! Πολύ χοντρός έπεσε και θα μου σακατέψη τη μηχανή.

— Και σεις για τη μύτη σας;
— "Οχι, για τό αυτί μου.

1930: Στο Βασιλικό Κήπο έστήθη ή προτομή του έθνικού ποιητού Διονυσίου Σολωμού, που έφιλοτεχνήθη από τον γλύπτη κ. Θωμόπουλο. Στη φωτογραφία ό άειμνηστος ποιητής Κωστής Παλαμάς, έκφωνεί τον πανηγυρικό κατά τά άποκαλυπτήρια.

1935: Πρίν μεταβληθώ στο όραίο σημερινό άλσος, χάρις στην πρωτοβουλία του Κώστα Κοτζιά, τό Πεδιον του Άρεως ήταν σά μία μεγάλη έρημος μέσα στην πρωτεύουσα. Στη φωτογραφία φαίνονται όλα τά ταξί των "Αθηνών συγκεντρωμένα εκεί, σε άπεργία.

— Ο κύριος θέλει ένα δωμάτιο με θέα προς την θάλασσα, επειδή όμως είναι μονόφθαλμος ζητεί έκπτωση 50 οο.